

TORSDAG, DEN 4. DECEMBER 2008

FORSÆDE: Alejo VIDAL-QUADRAS

Næstformand

1. Åbning af mødet

(Mødet åbnet kl. 8.30)

2. Modtagne dokumenter: se protokollen

3. Forhandlingerne vedrørende pakken om klimaændringer og energi (forhandling)

Formanden. – Næste punkt på dagsordenen er redegørelserne fra Rådet og Kommissionen om forhandlingerne vedrørende pakken om klimaændringer og energi.

Andris Piebalgs, medlem af Kommissionen. – (EN) Hr. formand! Forhandlingen i dag er særdeles vigtig, fordi vi er tæt på at nå til enighed om klima- og energipakken. Jeg vil gerne takke Parlamentet, især hr. Turmes, fru Niebler, skyggeordførerne og ordførerne for udtalelserne, for et meget veludført stykke arbejde. Vi har været imponeret over alle involverede parter seriøsitet og konstruktive tilgang, hvilket har været helt afgørende for, at vi er kommet meget tæt på en aftale.

De seneste trepartsdrøftelser om direktivet blev afsluttet kl. 1.30 her i nat. Der skete store fremskridt, og det ser ud til, at der er meget få uløste spørgsmål tilbage. Det vil sige, at vi er tæt på målet om at vedtage en rammelovgivning om vedvarende energikilder, som vil betyde en reel forskel med hensyn til forsyningssikkerheden, Europas konkurrenceevne og også bæredygtighed.

Der er virkelig gode udsigter til, at vi i løbet af de næste par dage vil kunne bekræfte vores aftale om at fastsætte, at den vedvarende energis andel skal udgøre 20 % i Fællesskabet i 2020. Vi vil kunne bekræfte, hvordan dette mål vil blive brudt ned i juridisk bindende delmål for medlemsstaterne, hvilket vil give sikkerhed med hensyn til investeringer. Vi vil kunne opnå enighed om fleksibilitets- og samarbejdsmekanismer for at gøre det muligt for medlemsstaterne at nå deres delmål ved at arbejde sammen på omkostningseffektive måder. Vi vil kunne nå til enighed om et mål på 10 % for anvendelse af vedvarende energi i transportsektoren og om bonusordninger vedrørende målene for andengenerationsbiobrændstoffer og for vedvarende energi anvendt til elektriske biler. Vi vil kunne opnå enighed om et på verdensplan banebrydende sæt af bæredygtighedskriterier for biobrændstoffer anvendt til opnåelse af dette mål. Vi vil kunne opnå enighed om en hel række foranstaltninger med henblik på at nedbryde de administrative hindringer for udbredelsen af vedvarende energi og sikre adgang til de respektive elektricitets- og energinet. For to eller tre år siden kunne man ikke have forestillet sig at nå et sådant mål. Men vi er kommet virkelig langt med hensyn til at nå målene for europæisk energipolitik.

Jeg nævnte samarbejdsmekanismer. Det centrale uløste spørgsmål i forhandlingerne er tilsyneladende, hvorvidt der skal ske en form for revision af disse mekanismer i 2014. Kommissionen kan fuldt ud forstå Parlamentets betænkeligheder omkring en sådan revision på baggrund af, at et af de grundlæggende formål med direktivet er at skabe en klar og bestemt juridisk lovramme med hensyn til investeringer. Vi er samtidig klar over, at den fleksibilitetsmekanisme, der fremgår af direktivet, omfatter en række uafprøvede elementer. Vi kan ikke med sikkerhed sige, at hver detalje er udformet helt perfekt. Af den grund er vi som sådan ikke imod en revision af den måde, hvorpå disse mekanismer fungerer, men vi ønsker ikke at anfægte målet. Hvis der opnås enighed om, at der skal foretages en sådan revision, vil jeg dog gerne understrege behovet for at sikre, at målene i direktivet eller ambitionsniveauet på ingen måde bør anfægtes ved revisionen.

Jeg er overbevist om, at institutionerne vil kunne finde en hensigtsmæssig løsning på dette tilbageværende problem. Hvis man ser på processen som helhed, er jeg stolt – og jeg mener, parlamentsmedlemmerne burde være stolte – over, at Rådet og formandskabet arbejder sammen og har opnået en hel del. Med direktivet vil det være muligt for hele EU at nå frem til standarder, der hidtil kun har været opretholdt af et meget begrænset antal af medlemsstaterne. Dette er en god udvikling. Det er et vigtigt skridt i retning af at fastholde EU's banebrydende rolle i forbindelse med den altafgørende opgave med at håndtere klimaændringerne og fremstå som et godt eksempel i København til næste år.

I forbindelse med den for nylig vedtagne energisikkerhedspakke markerer dette direktiv også et vigtigt skridt i den rigtige retning i vores indsats for at forbedre sikkerheden for vores energiforsyning. Udarbejdelsen af direktivet om vedvarende energi har været en stimulerende arbejdsproces mellem institutionerne, hvor Parlamentet har spillet en stor rolle. Vi nærmer os afslutningen, og det fremgår tydeligt ud fra den konsensus, der er blevet opnået, at resultatet vil være fremragende. Jeg ser frem til, at denne proces når sin endelige afslutning i de kommende dage.

Stavros Dimas, medlem af Kommissionen. – (EL) Hr. formand! Jeg vil gerne sige tak for muligheden for at få ordet i dag vedrørende dette særdeles vigtige spørgsmål. Den pakke med foranstaltninger vedrørende klima og energi, der er fremsat af Kommissionen, er en af de mest betydningsfulde initiativer fra EU's side i de seneste år. Med disse foranstaltninger vil EU ikke alene opfylde sine miljømæssige mål, men man vil samtidig yde et afgørende bidrag til de nye internationale aftaler om at bekæmpe klimaændringerne. Vedtagelse af denne pakke med foranstaltninger vedrørende klima og energi er nødvendig, for at EU kan bevare sin internationale troværdighed.

Drøftelsen i dag falder sammen med den internationale klimakonference, der finder sted i Poznań i Polen. Det er derfor uundgåeligt sådan, at tilhørerne i dag omfatter forhandlere fra både EU og Poznań og det internationale samfund i al almindelighed. Foranstaltningerne vil fremme EU's overgang til en lav-CO₂-økonomi. Det vil endvidere give industrien i EU mulighed for at spille en ledende international rolle i forbindelse med rene teknologier og vil således give en konkurrencefordel.

Den aktuelle økonomiske krise skal ikke være nogen grund til apati. Den skal tværtimod være et yderligere incitament til, at vi træffer foranstaltninger om klimaændringer. Det er i tider som under den nuværende finanskriser, at vi skal gøre forbruget og udnyttelsen af naturressourcer samt forbruget og fremstillingen af varer mere rentabel og effektiv. Ved at spare energi og forbedre vores energiforsyning kan vi desuden styrke EU's energisikkerhed ved at reducere importen af olie og naturgas. Udviklingen hen imod en lav-CO₂-økonomi vil tilskynde til innovation, give nye investeringsmuligheder og skabe nye grønne arbejdspladser. Dette er grunden til, at pakken med foranstaltninger vedrørende klimaændringer og energi er en del af løsningen på den nuværende krise. Det giver grundlag for en ny, grøn aftale, som vil styrke den europæiske industris konkurrenceevne på internationalt plan.

Jeg vil gerne takke Europa-Parlamentet, formandskabet og Rådet for deres fremragende samarbejde med Kommissionen både om pakken med foranstaltninger vedrørende klimaændringer og energi samt om relevante forslag vedrørende biler og CO₂ og direktivet om brændstofdynamik. Der er sket betydelige fremskridt med hensyn til de forskellige spørgsmål, som bekymrer os, og jeg er sikker på, vi når frem til en aftale ved førstebehandling. I de endelige aftaler skal hele strukturen i Kommissionens forslag og vores miljømæssige mål fastholdes, og der skal være garantier for en rimelig byrdefordeling mellem medlemsstaterne.

Jeg vil gerne kort kommentere revisionen af emissionshandelsordningen for drivhusgasser. For at nå vores miljømæssige mål skal emissionsloftet i emissionshandelsordningen garantere en emissionsbegrænsning på 21 % inden 2020 i sammenligning med niveauet i 2005. Dette er et centralt punkt i Kommissionens forslag.

Jeg vil gerne sige nogle få ord om spørgsmålet vedrørende risikoen for CO₂-lækage. Den internationale aftale om klimaændringer er den mest effektive måde, hvorpå man kan håndtere denne fare. Ved enhver løsning, man bliver enig om i forbindelse med pakken med foranstaltninger, skal der være opbakning til den internationale aftale på den ene side, og løsningen skal kunne fungere. Drøftelsen om dette spørgsmål mellem ministerrådet, Europa-Parlamentet og Kommissionen er stadig i fuld gang. Jeg tror, der bliver fundet en tilfredsstillende løsning, hvor man fuldt ud overholder de miljømæssige mål i Kommissionens forslag.

Hvad angår systemet vedrørende byrdefordelingen mellem medlemsstaterne uden for handelsordningen, har Rådet og Europa-Parlamentet gjort betydelige fremskridt på en række områder. Et af de vigtigste spørgsmål ved vores drøftelse var at finde en passende balance mellem en fleksibel og effektiv gennemførelse af vores mål. Kommissionen har fastsat den årlige grænse for mekanismen for bæredygtig udvikling til 3 %, fordi man på den måde opnår en balance mellem fleksibilitet og emissionsbegrænsning i EU. Denne grænse giver sammen med muligheden for emissionshandel mellem medlemsstaterne landene mulighed for at nå deres mål. Kommissionen mener, at fleksibiliteten med hensyn til at nå medlemsstaternes mål skal gå hånd i hånd med en gennemsigtig og effektiv ordning til sikring af overholdelse. Dette princip har allerede været anvendt med succes ved EU's emissionshandelsordning.

Endelig er der også opnået betydelige fremskridt vedrørende Kommissionens forslag om at forme de juridiske rammer om CO₂-opsamling og -lagring (CCS). For så vidt angår finansiering af CCS, som er et spørgsmål, Parlamentet har udvist særlig interesse for, er der allerede drøftelser på vej om anvendelse af reserver for virksomheder, som anvender emissionshandelsordningen. Dette er en positiv udvikling i retning af at finde en løsning. Jeg ser med interesse frem til Parlamentets udtalelser.

Martin Schulz, for PSE-Gruppen. – (DE) Hr. formand! Som man kan se, er hr. Solana ikke til stede. Men det vigtigste emne for forhandlingen i dag er, at vi gerne vil have en konsolideret rapport om trepartsdrøftelserne. Som en del af trepartsdrøftelserne har Kommissionen, der nu har givet sin mening detaljeret til kende, allerede færdiggjort sit arbejde, i hvert fald for størstedelens vedkommende indtil videre. Der afholdes drøftelser om de centrale spørgsmål mellem Rådet og Parlamentet. Her til formiddag har en masse medlemmer, der ikke er involveret i disse drøftelser som ordfører eller spiller nogen anden rolle, mulighed for her i mødesalen at høre, hvad status er, og udveksle synspunkter – og det er også grunden til, at Formandskonferencen gerne ville have denne forhandling.

Jeg har hørt, at flyet fra Paris lige er landet. Hr. Borloo er på vej herhen. Jeg mener, vi bør udsætte forhandlingen, indtil hr. Borloo er her, derefter høre Rådet og efterfølgende fortsætte vores drøftelser, for jeg har ikke lyst til, at dette bare bliver et spil for galleriet. Jeg vil her til formiddag gerne høre status fra Rådet. Rådet vil gerne, at Parlamentet inden udgangen af december behandler en hel pakke ifølge en særlig procedure. Det er fint, men så bør han venligst være her til tiden, så han kan fremlægge sine synspunkter over for Parlamentet. Bagefter kan vi så drøfte tingene.

Formanden. – Mange tak til hr. Schulz. Ifølge arbejdsplanen får hr. Borloo og også hr. Dimas og hr. Piebalgs ordet igen efter indlæggene fra formændene for de politiske grupper. De vil også få ordet på ny ved afslutning af forhandlingen.

Og jeg vil gerne sige en anden ting til hr. Schulz. Europa-Parlamentet tilpasser ikke sin dagsorden for plenarmøderne, så den passer til deltagernes dagsorden. Medlemmer, der deltager i plenarmøderne, må tilpasse deres dagsorden, så den passer til Parlamentets dagsorden. Den næste taler for Gruppen for Det Europæiske Folkeparti ...

(Protester)

Sagen er afsluttet, hr. Schulz.

(Protester)

Hartmut Nassauer, for PPE-DE-Gruppen. – (DE) Hr. formand! Jeg har en bemærkning til forretningsordenen, og jeg vil derfor gerne have lov til at tage ordet.

Jeg anmoder om, at mødet bliver udsat, indtil hr. Borloo er her, ikke for at ændre dagsordenen, men blot hæve mødet midlertidigt, indtil hr. Borloo er fremme. Dette er min anmodning.

Formanden. – Mine damer og herrer! Jeg har lige sagt, at Parlamentet ikke tilpasser sin dagsorden, så den passer til deltagernes dagsorden. Det ville være imod Europa-Parlamentets værdighed, og den gensidige respekt institutionerne imellem fraråder det.

Jeg har således lyttet til bemærkningerne til forretningsordenen og er nået frem til den afgørelse, jeg lige har forklaret. Hr. Borloo vil få ordet efter de politiske grupper, og hr. Borloo vil få ordet igen ved afslutningen af forhandlingen.

Graham Watson, for ALDE-Gruppen. – (EN) Hr. formand! De kan ikke blot tage disse bemærkninger til forretningsordenen ad notam. De personer, der er til stede her i Parlamentet, ønsker helt klart, at hr. Borloo skal være her, og ønsker at høre, hvad han har at sige inden forhandlingen. Så lad os vente.

(Bifald)

Formanden. – Mine damer og herrer! Man skal huske på, at plenarforsamlingen er suveræn. På den baggrund vil jeg sætte sagen under afstemning. Vi stemmer om, hvorvidt plenarmødet i Parlamentet skal udsættes, indtil hr. Borloo er her.

(Parlamentet accepterede forslaget)

(Mødet udsat kl. 8.50 og genoptaget kl. 9.05)

Jean-Louis Borloo, *formand for Rådet*. – (FR) Hr. formand, mine damer og herrer! Først og fremmest jeg vil gerne dybt beklage – og jeg håber, min undskyldning vil blive godtaget – at jeg havde fejlbedømt trafikken i Bruxelles.

Jeg vil gerne takke hr. Piebalgs og hr. Dimas for at give os mulighed for at have denne forhandling og for deres intense samarbejde om energi- og klimapakken, som blev igangsat efter klimakonferencen på Bali under det slovenske formandskab, blev videreført på det uformelle rådsmøde i Saint-Cloud i august og er fortsat i alle de fem måneder, dette formandskab har varet. Det er vores fælles pligt at sikre en aftale ved førstebehandling på baggrund af en tidsramme, der er forenelig med internationale forpligtelser og valget til Europa-Parlamentet.

I bund og grund vil jeg under denne forhandling gerne lytte til det, der bliver sagt, inden jeg skal tilbage til det heldagsmøde i Rådet (miljø), som finder sted samtidig. Jeg vil formidle resultatet af vores drøftelser og bemærkningerne fra Parlamentet videre til mine kolleger. Vores arbejde kunne ikke koordineres bedre, og jeg er taknemmelig for at have fået denne invitation, hvilket bevidner vores fælles ønske om at nå frem til en omfattende aftale om energi- og klimapakken.

Med Poznańkonferencen, som finder sted i netop dette øjeblik, er vi nu helt klart ved at gå ind i slutfasen. Denne konference skal bane vejen for mødet i København i december 2009 på et tidspunkt, hvor verden stadig står tøvende ved en skillevej, og medlemsstaterne hævder, at de er villige til at forpligte sig – om end ikke på egen hånd – til at fremskynde forandringerne, forudsat de finansieres, eller man modtager støtte, at gennemgå deres produktionsmetoder og forbrug – vel og mærke hvis konkurrenceevnen ikke sættes på spil. Verdens øje hviler i denne måned, december 2008, på Europa, eftersom begivenhederne i de kommende dage i Europa vil være en slags generalprøve, en forsmag på det, der kommer til at ske i stor målestok ved de globale drøftelser. Det er i hvert fald mit håb.

Energi- og klimapakken er en "praktisk orienteret" pakke, en pakke vedrørende en enorm, men reguleret, energimæssig, økonomisk og teknologisk overgang med en fælles *modus operandi*, en række solidaritetsmekanismer og -fremgangsmåder – alt sammen i en union bestående af 27 lande, der forpligter sig på demokratisk vis.

Dette er formentlig første gang i moderne historie, at forskellige økonomier har forsøgt at ændre deres paradigme samtidig og sammen. Økonomisk udvikling har aldrig været så tæt forbundet som med hensyn til energi. Dette er den opgave, som historien har forlenet os med i dag. Når det drejer sig om energi- og klimapakken, er dette den første økonomi i verden – 450 mio. forbrugere og 15 % af drivhusgasemissionerne – der forsøger at vise, at bæredygtig udvikling er mulig i så stor målestok, hvor 27 stater er involveret, uanset deres forskellige industrielle, klimatiske, geografiske og økonomiske baggrund.

For de øvrige kontinenter viser dette også, at en af deres vigtigste partnere allerede er engageret. Det er beviset for, at dette er muligt. De tre mål er jo velkendte, nemlig de berømte 20-20-20-mål. Dette er det traditionelle navn, selv om tallet for et af 20 %-målenes vedkommende faktisk er 20 eller 30 %. 20-20-20-målene er således: en reduktion af drivhusgasemissionerne på 20 % i forhold til 1990, en andel fra vedvarende energikilder på 20 % og en forbedring af energieffektiviteten på 20 %. Kommissionen har oversat disse mål til fem væsentlige forslag til bestemmelser: ETS-direktivet eller CO₂-emissionshandelsordningen for industrien og energileverandørerne, hvor målet er en reduktion på 21 % af industriens emissioner inden 2020, direktivet om byrdefordeling, hvor formålet er at nedbringe drivhusgasemissionerne med 10 % i ikke-ETS-sektorer såsom byggeriet, transportsektoren og landbruget inden 2020, direktivet om vedvarende energikilder, hvor formålet er at øge disse energikilders andel fra lidt over 8 % i 2006 til 20 % og med en reduktion på 10 % i transportsektoren, direktivet om CO₂-opsamling og -lagring, hvor formålet er at fastlægge betingelserne for lagring af CO₂, og endelig lovgivningen om CO₂-emissioner fra motorkøretøjer, hvor hensigten er at bringe CO₂-emissionerne ned fra 160 til 120 g mellem 2006 og 2008.

Inden en nærmere gennemgang af forhandlingerne, der af natur er flydende, vil jeg gerne komme med fire generelle bemærkninger.

For det første udgør denne pakke, som er kompliceret, et ensartet, selvstændigt og nogenlunde hele, hvor enhver kan finde sin plads og bidrage ifølge ens industrielle, energimæssige eller geografiske karakteristika. Lad mig takke Kommissionen og de tidligere formandskaber for denne fortrinlige kollektive indsats. Vores mål er tydeligt, og en pakke af denne størrelsesorden ville normalt have taget adskillige år at få igennem.

På grund af de planlagte ting på internationalt plan – Europa-Parlamentets tidsplan for valget og møderne i Poznań og København – ville alle parter gerne forsøge at nå frem til en aftale inden årets udgang. Dette er

åbenlyst en meget vanskelig opgave, men der er ingen vej uden om. Dette mål, som blev fastsat af Det Europæiske Råd under det tyske formandskab, blev gentaget i oktober under hr. Sarkozys formandskab, selv om visse stater i lyset af krisen udtrykte deres betænkeligheder og ville have foretrukket at udsætte alle afgørelser. Der er ingen tvivl om, at tingene var anspændte, og hr. Sarkozy måtte indgå nogle meget store forpligtelser, således at vi kunne fortsætte med at gøre fremskridt på dette område.

Den aftale, der blev indgået i oktober, bekræftede således det, vi opnåede under det tyske formandskab. Først og fremmest ønskede Parlamentet at fremskynde afstemningen til i dag eller i går. Denne reaktion, dette ønske, gav et betydeligt skub, et betydeligt puf, på et tidspunkt, hvor manges betænkeligheder var rettet mod klimaet, og dette havde en meget positiv indvirkning. Parlamentet – dvs. gruppeformændene, ordførerne og udvalgsformændene – ville gerne møde os og hr. Jouyet, og vi drøftede alle, hvad der var de bedst mulige betingelser for at forsøge at nå frem til en aftale inden årets udgang. Jeg tror, at vi alle – og jeg vil gerne takke for dette – anbefalede at afholde denne dybdegående forhandling i dag og først her i eftermiddag drage konklusionerne af forhandlingerne i Rådet, på rådsmødet den 11.-12. december, en trepartsdrøftelse i den følgende weekend og derefter en forhandling med – forhåbentlig – en afstemning den 17. december.

Jeg må sige, at dette muligvis går over i historien som et vendepunkt på vejen hen imod den aftale, som fortsat er vores fælles mål. Vi er gået ind i en afgørende forhandlingsfase. Der er ikke nogen politiske markeringer eller noget politisk magtspil fra medlemsstaternes side på dette område. Vi er ikke i en forhandlingssituation, hvor man, som det undertiden sker, indtager en holdning eller et synspunkt med henblik på at opnå en bestemt fordel. Vi befinder os i en form for positivt paradoks. Vi er klar over, at vi må træffe nogen forholdsregler, fordi dette er et altafgørende spørgsmål, men at vi må gøre det på en sådan måde, at hvert enkelt direktiv er socialt, finansielt og økonomisk acceptabelt for EU som helhed og for hver enkelt medlemsstat.

Forhandlingerne er i dag gået ind i en kritisk fase. Trepartsdrøftelserne forløber præcis så godt, som man kunne håbe på. Det er faktisk den høje kvalitet i trepartsdrøftelserne og tilliden mellem parterne, der har gjort det muligt at ændre lidt på tidsplanen. Vi har ikke lang tid tilbage, inden vi skal have indgået en aftale: faktisk under to uger. Trepartsdrøftelserne, hvoraf nogle fortsat fandt sted ud på natten, bør sætte os i stand til at færdigbehandle 90 % af teksten, som derefter kan blive oversat til alle sprogene i EU.

Hvis man ser fremad mod rådsmødet den 11.-12. december, vil Rådet (miljø) i dag og Rådet (energi) på mandag den 8. december tage de spørgsmål op, hvor en aftale mellem medlemsstaterne fortsat synes at være en mulighed.

Her i eftermiddag vil formandskabet forsøge at gøre yderligere fremskridt vedrørende mange punkter med henblik på de fire tekster, der i ordets strengeste betydning omfatter denne pakke.

Jeg vil også fremlægge Parlamentets aftale om forslag til forordning om CO₂-emissionerne for lette erhvervskøretøjer og brændstoftkvalitet.

Jeg vil derefter foreslå vedtagelse af Rådets konklusioner om Kommissionens meddelelse om skovrydning. Bekæmpelse af skovrydning og skovødelæggelse samt bæredygtig bevarelse og forvaltning af skove er hovedelementer i en fremtidig international aftale om klimaændringer. Disse elementer bliver debatteret meget med vores venner i Afrika.

Desuden er vi forhåbentlig nået frem til enstemmige aftaler om genetisk modificerede organismer.

I weekenden mellem afslutningen på Rådets møde den 11. december og 17. december vil der blive afholdt en afsluttende trepartsdrøftelse. Den vil naturligvis blive planlagt således, at vi kan nå at forberede os til forhandlingerne og afstemningen i mødesalen den 16.-17. december.

De foregående trepartsdrøftelser, hvoraf den sidste fandt sted i går aftens, er gået fantastisk godt set ud fra et teknisk synspunkt. For nogle få måneder siden så hele sagen rent teknisk ærlig talt helt uoverkommelig ud. Jeg må sige, at alle parter og de permanente repræsentanter, Coreper, viste sig opgaven voksen og udførte et fremragende stykke arbejde. Jeg vil naturligvis også gerne takke Parlamentets repræsentanter ved de forskellige møder og navnlig ved trepartsdrøftelserne.

Der er sket gode fremskridt, og teksterne er meget langt fremme i forløbet for langt de fleste punkters vedkommende. Der er nu især bred opbakning til den generelle struktur og de nationale mål for hver enkelt medlemsstat.

Der er dog stadig en række vanskelige spørgsmål, som bliver drøftet i Rådet og mellem Rådet og Parlamentet. Det står klart, at vi inden for rammerne af ETS-direktivet – som formentlig er det vanskeligste direktiv – skal finde ordninger vedrørende progressivitet og økonomisk solidaritet, hvor vi sikrer, at lande, hvis økonomi er mest afhængig af kul, kan klare overgangen til andre energikilder.

Den energimæssige ydeevne i industrien varierer i hele Europa fra en til tre, alt afhængigt af landet. CO₂-emissionsværdierne varierer fra en til fire eller endog fem inden for visse sektorer. Man får dermed en idé om de vanskeligheder, vi står over for, men vi skal nå frem til en aftale, hvor Europas økonomiske og industrielle konkurrenceevne fastholdes. Vi har desuden været i konstant kontakt med europæiske erhvervssektorer.

Ja, der skal arrangeres elektricitetsauktioner, men vi er nødt til at finde en metode, hvorpå vi kan regulere, at dette ikke indebærer enorme prisstigninger for slutbrugerne, det være sig privat- eller erhvervskunder. Vi er for tiden ved at kortlægge vejen hen imod denne overgang, uden at der også opstår risiko for uretfærdig konkurrence på det indre marked.

For så vidt angår risikoen for CO₂-lækage, arbejder vi på to alternativer, som ikke indbyrdes udelukker hinanden, nemlig progressivitet for auktioner og en CO₂-inkluderingsmekanisme som f.eks. den, USA har planlagt inden for rammerne af deres egen pakke.

Argumentet om, at dette vil sætte den frie samhandel på spil, er efter vores opfattelse ikke relevant. Under alle omstændigheder skal valget af mekanismer ganske enkelt træffes i en senere fase. Indtil videre behøver vi ret beset kun at fastsætte, hvad der er hensigtsmæssigt for sektorer, som er særlig sårbare, fordi de er udsat for potentielt meget høje ekstraomkostninger i forbindelse med deres konkurrenceevne og for risikoen for CO₂-lækage.

Nogle, som f.eks. vores tyske venner, vil gerne nøjes med ét kriterium og opgive progressiviteten. Vi er nødt til at finde en løsning, der er acceptabel for os alle. Kort sagt har der på nuværende tidspunkt i forhandlingerne vist sig tre hovedblokke.

Den første består hovedsagelig af de baltiske lande, der ifølge en bestemmelse i traktaten – et af dem, i det mindste – er tvunget til at lukke deres atomkraftværker, og som på grund af deres særlige geografiske beliggenhed udgør en sand "energi-ø". Disse lande fremhæver med rette en række specifikke tekniske, praktiske og økonomiske spørgsmål.

Den anden blok omfatter lande, hvis industri er meget mindre energieffektiv, idet man er stærkt afhængig af kul. Det mest indlysende eksempel er Polen. Det påhviler os for disse lande at finde progressivitetsordninger, der under ingen omstændigheder ændrer de globale mål eller den endelige frist, dvs. 2020, men som stadig er acceptabel for de andre lande. Progressiviteten i ordningen skal i disse tilfælde prioriteres højt.

Endelig er landene i den tredje blok, selv om de ikke har nogen større betænkeligheder eller ikke i lige så stor grad har betænkeligheder i forbindelse med betydningen af denne proces, meget opmærksomme på udgifterne ved den påkrævede solidaritet og på anvendelsen af indtægter fra de forskellige auktioner og navnlig på valget eller lignende af efterfølgende bevillinger.

Om to dage – den 6. december – er der et planlagt møde i Gdansk mellem hr. Sarkozy og stats- og regeringscheferne fra Polen, Den Tjekkiske Republik, Ungarn, Slovakiet og de baltiske lande samt Rumænien og Bulgarien.

Det er min klare holdning, at det vil lykkes dem at finde måder, hvorpå de kan nå frem til en aftale om de emner, de med rette betragter som uhyre vigtige. Til slut i processen i denne første fase, inden Parlamentet samles igen, vil stats- og regeringscheferne uundgåeligt indgå store forpligtelser på dette område.

Denne pakke kan faktisk ikke fungere, uden at medlemsstaterne enstemmigt indgår store forpligtelser. Det var helt klart lige fra begyndelsen. Vi kan ikke foreslå en ændring som denne af det økonomiske og sociale grundlag for livet for 450 mio. europæiske borgere uden at have en særdeles betydningsfuld politisk proces.

Man vil i alle nationale parlamenter – og det gælder endda muligvis nogle her i Parlamentet – uundgåeligt føle sig stærkt fristet til at stejle over udfordringen og tænke, at det kan være lige meget nu, fordi vi venter til mødet i København og venter, indtil den nye regering i USA er dannet, eller man i lyset af finans-, erhvervs- og socialkrisen får den tanke, at det ikke er det rette tidspunkt. Dette indebærer dog at man ikke er klar over, at det, vi ikke gør i dag, kommer til at koste os dyrt fremover med hensyn til produktivitet og konkurrenceevne. Hvis vi ikke handler i dag under betingelser, hvor vores økonomier og demokratier stadig har en perfekt

modstandskraft, vil vi komme til at stå over for en uoprettelig, utålelig situation, og ethvert fremskridt vil efterfølgende være umuligt. Vi vil have svigtet set ud fra de lande, der har brug for, at vi får succes, for at de kan tro på udviklingen. Vi vil have svigtet set ud fra de lande, der har brug for, at vi får succes, for at de kan tro på deres egen bæredygtige udvikling. Vi vil have svigtet set ud fra børnenes perspektiv. Hvordan ville vi under alle omstændigheder kunne mødes med vores afrikanske modparter, med hvem vi er nået frem til en fælles platform for Europa og Afrika som bekræftet i Addis Abeba for nogle få dage siden, og derefter tage til København og tale om at ændre det globale paradigme, hvis Europa, der, uanset om vi bryder os om det eller ej, ligesom på Bali er en politisk reformator på dette område, ikke vedtager denne pakke? Jeg kan ikke se for mig, hvordan vi skulle kunne nå frem til en aftale i København uden denne afgørende forudsætning.

Hvis det på den anden side lykkes for de 27 lande i EU, som ganske vist stadig er væsentlig forskellige med hensyn til velstand og på forhånd har forskellige erhvervs- og energimæssige baggrunde og også forskellige klimatiske forhold, at blive enige om en offentlig proces, der kan vurderes, kontrolleres og finansieres, og dermed sætte en historisk ændring af udviklingen i gang, tror jeg, dette vil fylde os med håb inden mødet i København og for fremtiden for vores planet.

Vi er overbevist om, at fælles beslutningstagning, som ifølge sin natur er en ekstraordinær mulighed – da jeg ikke tror, at der med et af elementerne i demokratiet i sig selv ville kunne opnås fremskridt inden for disse rammer – fortsat er en absolut nødvendig procedure ved en så væsentlig ændring.

Tillad mig at sige, at det er derfor, vi naturligvis skal gøre bedst mulig brug af alle de forhandlinger og udtalelser, vi hører her til formiddag og endda først på eftermiddagen, og denne fælles beslutningstagning vil forhåbentlig sætte os i stand til at komme et stort skridt videre, et skridt, som EU's borgere jo i øvrigt er ivrige efter at se. Det er et ansvarligt skridt og et skridt i retning af håb.

(Bifald)

Joseph Daul, for PPE-DE-Gruppen. – (FR) Hr. formand, hr. Borloo, hr. Piebalgs, hr. Dimas, mine damer og herrer!

Her til formiddag drejede vores forhandling sig om det, der nu sædvanligvis kaldes "energi- og klimapakken", en politisk pakke indeholdende et centralt mål fastsat af lederne af de 27 lande i marts 2007. Der er en lang række forbindelser mellem disse fem tekster, og de skal derfor behandles som et sammenhængende politisk hele. De samtidige overvejelser i disse tekster er en udfordring og udgør en tung arbejdsbelastning for hver af vores institutioner. Jeg vil gerne takke alle de berørte parter og formandskabet og navnlig hr. Borloos medarbejdere for deres indsats.

Dette arbejde var vanskeligt, selv inden finanskrisen brød ud. Det er særdeles vanskeligt nu på grund af de økonomiske og sociale spændinger, som bekymrer borgerne meget i deres dagligdag. Og under disse vanskelige og alvorlige omstændigheder må vi alligevel undgå at svigte. Det er vores pligt at give os selv enhver mulighed for at få succes. Det er dog ikke et spørgsmål om at gennemtvinge vores vilje, men om at virke overbevisende og yde den fornødne indsats for at sikre, at der kan træffes velafvejede, fremadrettede beslutninger.

Vi skal gribe denne historiske mulighed for at få vendt udviklingen med hensyn til klimaændringer. Vi skal gå ad den vej, der vil redde os fra at styre lige lukt ind i katastrofen. Bekæmpelse af klimaændringer og fremme af grønne innovationer betyder på mellemlang sigt også, at økonomien og industrien i EU bliver kickstartet. Det betyder også planlægning af vores investeringer i dag med henblik på at sikre morgendagens arbejdspladser, og derfor skal vi sikre os borgernes opbakning.

Gruppen for Det Europæiske Folkeparti (Kristelige Demokrater) og De Europæiske Demokrater har uophørligt arbejdet på energi- og klimapakken i den faste overbevisning, at det er en helt afgørende strukturpolitik, og frem for alt også med den følelse, at det er en historisk politik og således et enormt ansvar over for de kommende generationer. I denne uge blev der opnået enighed om et af de fem forslag, bestemmelserne om CO₂-emissioner fra biler.

Set ud fra vores gruppe, centrum-højre, sender dette et stærkt politisk signal og er et incitament til at fortsætte vores arbejde. Ikke desto mindre er det balancen i pakken i sin helhed, der står på spil, og hvorom vi skal stemme ved et kommende plenarmøde. Det er vores opgave at lytte til hinanden og yde den fornødne indsats for at skabe betingelserne for et kompromis. Men frem for alt er det vores opgave at berolige borgerne omkring deres fremtid og sikre os deres opbakning vedrørende Europas strategiske muligheder på mellemlang sigt.

Jeg føler, at jeg med dette fremherskende klima, der er præget af goodwill, kan sige, at vi giver os selv muligheden for at få succes på de meget afgørende møder i Poznań om nogle få dage og i København til næste år.

Martin Schulz, for PSE-Gruppen. – (DE) Hr. formand! Det er ikke min opgave at gå i detaljer vedrørende den lovgivning, vi drøfter. Jeg vil forsøge at beskrive nogle bredere rammer for vores gruppe, hvori vi skal indpasse denne klimapakke. Det glæder mig, at rådsformanden er kommet frem, således at jeg kan lytte intenst til hans indlæg. Klimaændringer er, som han så rigtigt sagde, en væsentlig udfordring for os alle – for Det Europæiske Råd, for Europa-Parlamentet og for Kommissionen.

Vi har hørt mange store ord, 20 % – 20 % – 20 %. Kun det hårde arbejde med detaljerne finder sted her i Parlamentet. Overskrifterne står stats- og regeringscheferne for. Det hårde arbejde med detaljerne står Europa-Parlamentet for. Joseph Daul sagde med rette, at vi har en indledende aftale i forbindelse med direktivet om emissionsværdier for biler. Ros for denne succes skal tilfalde Parlamentet. I overskriften for denne lovgivningsprocedure, som vi har afsluttet med en indledende aftale, bør der altså ikke stå Sarkozy, men Sacconi.

(Bifald)

Jeg vil derfor gerne sige noget mere om den procedure, som har resulteret i en aftale. Det er ikke den normale procedure. I Europa-Parlamentet er man blevet enig om at gå en usædvanlig vej sammen med Rådet og Kommissionen. At man afslutter en uformel trepartsdrøftelse og derefter stemmer om resultatet, er i orden. Men gør vi det, at vi ved seks forskellige lovgivningsmæssige procedurer sætter den normale parlamentariske procedure ud af kraft. Det betyder, at ganske mange medlemmer af Europa-Parlamentet ikke kan deltage i detailhøringerne, men må begrænse hele deres parlamentariske medvirken til at kunne sige ja eller nej til slut som en slags ratifikation af det opnåede resultat.

Det er en alvorlig afgivelse af parlamentariske rettigheder. Jeg er en lille smule forbavset over, at de personer, der ellers altid taler om gennemsigtighed og deltagelse, overser denne omstændighed med et køligt smil. Man må ganske vist i bestemte situationer træffe en afgørelse, nemlig om den er berettiget i forbindelse med den udfordring, man står over for. Vores gruppe har drøftet dette grundigt. Vi er blevet enige om, at udfordringen denne gang er så stor, at man skal gå denne vej.

Rådsformanden sagde med rette – og dette er også vores faste overbevisning – at dette er en af de største udfordringer i dette århundrede. Vi vil ikke kunne løse alle klimaudfordringerne i dette århundrede. Men hvis vi ikke løser de udfordringer, vi nu står over for, vil det gå galt for os i løbet af dette århundrede. Dette er den helt afgørende grund til, at vi gerne vil bringe denne procedure til en afslutning nu.

Jeg synes ikke, det var den klogeste beslutning i Rådet at tiltage og forbeholde sig retten til at træffe den endelige afgørelse på stats- og regeringschefniveau, for i Det Europæiske Råd gælder princippet om enstemmighed. Man har allerede givet udtryk for, at præsident Sarkozy stadig skal afholde separate samtaler med otte til ni stater. Held og lykke! Vi håber, resultatet bliver godt. Men Parlamentet har ikke udstedt nogen blankocheck med den procedure, vi har benyttet her. Det betyder ikke, at Parlamentet i sidste ende er rede til at acceptere alle særønsker fra individuelle medlemsstater, som stadig skal udarbejdes bag lukkede døre.

I en uformel trepartsdrøftelse skal alt stemme til sidst. Den fælles holdning i Rådet, den fælles holdning i Parlamentet og den fælles holdning i Kommissionen. Det kan ikke være rigtigt, at vi skal gå i detaljer her blot for at Det Europæiske Råd kan sige, at det er fint, men der stadig er noget, man vil have rettet op på her, og der stadig er noget, man vil bede om der, og Parlamentet så til sidst får at vide: "Take it or leave it"! Sådan spiller klaveret altså ikke. Derfor har jeg anbefalet hr. Borloo og rådsformanden, hr. Sarkozy, at komme med et resultat, der er acceptabelt for alle.

Der skal derfor ikke være nogen blokering i Det Europæiske Råd, heller ikke i de separate forhandlinger. Vi har truffet alle forberedelser, for at vi kan stemme i næste uge igen. I Europa-Parlamentet er vi blevet enige om at give denne pakke vores velsignelse i år, om muligt. Det vil være en stor triumf for hr. Sarkozy, tror han. Jeg siger derfor her og nu, at den eventuelle succes frem for alt skyldes det intensive arbejde, som medlemmerne af Europa-Parlamentet har ydet. Vi kan være stolte, og hvis tingene falder godt ud, kan formandskabet for Rådet også være det.

(Bifald)

FORSÆDE: Gérard ONESTA*Næstformand*

Graham Watson, for ALDE-Gruppen. – (FR) Hr. formand! Vi fik at vide, at hr. Borloo kom med fly fra Paris. Hvis dette er tilfældet, så bedes han tage toget næste gang. Dermed kan han sikre sig, at han kommer her til tiden, og han ville kunne bevare sit grønne omdømme.

(EN) EU er om nogle få dage sikkert vidne til et historisk gennembrud i bekæmpelsen af klimaændringerne. Vores nationale ledere kan godt lide at tale om, hvor grønne de er, men nu får vi se, om de er villige til at hoste op med pengene. I marts sidste år blev de enige om en nedbringelse af CO₂-emissionerne med 20 % inden 2020, og nu hører vi, at man er ved at få kolde føder i Rådet. Det er vores opgave, at gøre det noget varmere for dem.

Som formanden sagde, er klimaændringerne den største udfordring, vi står over for. Selv om der er nogle, som bjæffer, at de ikke har råd til at nedbringe CO₂-emissionerne som aftalt, er det uansvarligt af Italien at hævde, at landet ville få sine energiudgifter forøget med 17,5 %. Produktion af vedvarende energi vil få udgifterne ned og vil ikke alene spare os penge, men også liv.

Der er tegn på, at forhandlingerne skrider fremad. Vi skal til at give os i kast med et reelt markedsdrevet lofts- og handelsbaseret system, hvor man tager hensyn til medlemsstaternes behov, samtidig med at man når sine mål, men vi skal have Rådet til at genbekræfte forpligtelsen om 20 % vedvarende energi inden 2020. Vi skal have Rådet til at kortlægge vejen til ansvarlig og gennemskuelig byrdefordeling på de områder, der ikke er omfattet af emissionshandelsordningen. Og vi skal have Rådet til at forpligte sig til den forskning, som vil kunne frigøre potentialet i forbindelse med grønne teknologier såsom CO₂-opsamling og -lagring.

Vi må handle for at sikre, at en kombination af lobbyarbejde fra industrien og national egeninteresse, som har kostet os fremskridt vedrørende emissionerne fra bilerne, ikke skæmmer næste uges historiske mulighed. Europa har mulighed for at føre an i verden i jagten på at nedbringe CO₂-emissionerne, at gennemføre en reel ændring til fordel for kommende generationer. Hvornår har en så ædel jagt sidst været lige inden for vores rækkevidde? Rådet skal holde sit ord.

Claude Turmes, for Verts/ALE-Gruppen. – (DE) Hr. formand! Med præsident Obama i USA har vi nu en politisk leder, som udviser fremsynethed og mod. Præsident Obama vil gøre grønne teknologier, vedvarende energikilder og effektive biler til et fokusområde i forbindelse med genopbygningen af den amerikanske økonomi.

Det er også et spørgsmål om etisk genopbygning i dette land, som præsident Bush ruinerede med hensyn til økonomi, fredspolitik og etik. Samtidig med at vi har denne enorme historiske mulighed, risikerer vi her i Europa, hvor vi altid har været internationale ledere, og hvor vi altid har sat standarderne for den internationale klimapolitik, at vores langsigtede strategi holdes nede af de mest forurenende virksomheder og deres medsammensvorne. Det ville være en historisk fejl, og vi ville miste al vores diplomatiske troværdighed, hvis Parlamentet undlod at bidrage til at udarbejde en pakke for fremtiden på basis af denne pakke.

Dette handler om politik, og jeg er stolt over, at vi i går aftes gjorde fremskridt angående vedvarende energikilder med de liberale, socialdemokraterne og, om end meget tøvende, de konservative. En konservativ politiker står stadig i vejen, og det er hr. Berlusconi.

Denne klimapakke handler også om den politiske fremtid. Det glæder mig, at vi med hr. Rasmussen har en socialdemokratisk leder, der ønsker udvikling og en grøn social- og arbejdsmarkedspolitik og ikke en tilbagevenden til 1970'erne ligesom andre socialdemokrater. Det glæder mig, at hr. Watson er på den grøn-liberale kurs, og det helt store spørgsmål er, hvordan vi skal sikre, at naturen bliver bevaret. Hvor er etikken i det parti, der formodes at være det største folkeparti i Europa? Ønsker vi virkelig at give konservative politikere som hr. Tusk, hr. Berlusconi og fru Merkel og deres medsammensvorne lov til at hindre Europa i at gøre historiske fremskridt for dets borgere og verden her i Parlamentet?

Alessandro Foglietta, for UEN-Gruppen. – (IT) Hr. formand, mine damer og herrer! Den nye 20/20/20-formel, der bruges til at sammenfatte Europas mål om at bekæmpe klimaændringer, er en ambitiøs forpligtelse, som vil gøre Europa til den ubestridelige leder i denne globale kamp. Ærlig talt vil jeg gerne fremhæve forskellen mellem den universelle karakter af dette mål og den unilaterale tilgang i forbindelse med EU's forpligtelser. Vi bør efter min mening være modige nok til at indrømme, at denne demonstration af vores evner samtidig kunne vise sig ikke at være til nogen nytte for miljøet og forkrøble vores industri, hvis spørgsmålet ikke tages op ved multilaterale forhandlinger.

Vi støtter naturligvis alle målet om at beskytte miljøet, men for at kunne gøre dette er vi nødt til at finde frem til de mest effektive instrumenter, som nyder bred opbakning. Det er afgørende, at disse to betingelser kombineres, idet man ved at have den ene faktor uden at have den anden ville spænde ben for hele vores indsats, og dette kunne endda have uoprettelige konsekvenser for vores industrisektor. En cost-benefit-analyse er derfor af afgørende betydning. Jeg vil gerne understrege, at en tilgang af denne type på ingen måde betyder, at man vurderer eller anfægter betydningen af at beskytte planeten. Jeg mener ganske enkelt, at de instrumenter, som omfatter klima- og energipakken, først og fremmest revision af ETS-direktivet, skal bedømmes omhyggeligt, herunder med hensyn til de økonomiske eller bureaukratiske byrder på vores virksomheder og den offentlige pengekasse samt med hensyn til konkurrenceevnen for den europæiske fremstillingsindustri med særlig vægt på små og mellemstore virksomheder.

Denne måde at ræsonnere på er legitim, navnlig på et tidspunkt, hvor den globale økonomi er blevet offer for et dårligt økonomisk klima, hvilket indbyder til en fornyet analyse af filosofien bag pakken. Jeg refererer her til en gennemgang af de kriterier, der anvendes til at beregne de nationale mål. Det er frem for alt bydende nødvendigt at drage fuld fordel af de såkaldte fleksibilitetsmekanismer, og først derefter kan vi håbe på at forblive konkurrencedygtige på globalt plan. Jeg vil slutte af med at understrege, at det på nuværende tidspunkt er mere afgørende end nogensinde før at undgå forsøg på at udnytte skillelinjerne mellem industriens bannerførere og miljøets forkæmpere.

Umberto Guidoni, for GUE/NGL-Gruppen. – (IT) Hr. formand, mine damer og herrer, hr. Borloo, hr. Piebalgs, hr. Dimas! Ifølge nogle røster pålægges økonomien i EU uforholdsmæssig høje omkostninger med det europæiske 20/20/20-direktiv. Blandt disse røster er den italienske regering, som har skønnet, at omkostningerne næsten bliver fordoblet, uden at man dog har underbygget sit skøn med nogen som helst overbevisende dokumentation. Sådanne holdninger er ikke desto mindre udtryk for en undervurdering af den fremtidige pris på fossile brændstoffer, og man overser de væsentlige fordele som følge af hurtig udbredelse af vedvarende energikilder: f.eks. energiforsyningsikkerhed, men frem for alt skabelse af nye arbejdspladser på et tidspunkt med recession, hvor tusindvis af arbejdstagere tvinges ud af de produktive erhverv.

Større energieffektivitet og udbredt anvendelse af vedvarende energi er nøglen til at komme ud af den økonomiske krise. Når man afsætter en masse offentlige midler til at redde bankerne, betyder det, at man genindfører den samme økonomiske model, baseret udelukkende på finansverdenen, som førte til den krise, vi forsøger at komme ud af. Vi kan ikke håndtere den økonomiske situation uden at ændre vores strategi. I EU-direktivet fokuseres der på innovation, og man forsøger især i tide at gøre noget ved omvæltningerne som følge af de klimaændringer, der nu er på vej. Dette er et problem, der vil komme til at hvile som et tungere og tungere åg på befolkningen i Europa og økonomierne i medlemsstaterne. Det er baggrunden for, at man ved anvendelse af offentlige investeringer ikke endnu en gang skal holde liv i traditionelle erhverv, men skal koncentrere sig om områder, som fører til innovation inden for energi- og miljøområdet.

Udviklingen af distributionsnet og prioriteret adgang til dem er centrale faktorer for væksten i sektoren for vedvarende energi. Mellem 1960'erne og 1980'erne blev den enorme udgift til infrastrukturen for storstilede centraliserede systemer betalt via store offentlige investeringer. Dette bør også være tilfældet nu for at sikre fremtiden for det nye system, der er baseret på vedvarende energi. Vi bliver derfor nødt til at drive anlæg med vedvarende energi ved at anvende nye teknologier. Vi har derfor brug for investeringer, forskning og udvikling af teknologier. Vi skal snarest muligt vedtage denne pakke ved førstebehandlingen under plenarmøderne i december, sådan som Europas borgere forventer det. Vi kan ikke tillade, at kortsigtet egeninteresse fra visse stater og visse økonomiske interessenters side skal blokere for denne proces.

Johannes Blokland, for IND/DEM-Gruppen. – (NL) Hr. formand! I de seneste uger har vi af al kraft arbejdet med forhandlingerne om klima- og energipakken. De har optaget en stor del af vores tid, men efter min mening er hvert minut brugt godt. Jeg vil især gerne takke ordførerne for den enorme indsats, de har ydet, og opfordre dem til at insistere på, at der bliver indgået en ambitiøs aftale i løbet af de næste to uger. Jeg vil ligeledes gerne takke formandskabet og Kommissionen for deres uophørlige indsats under forhandlingerne.

Jeg har undertiden indtryk af, at det er meget vanskeligt for formandskabet at bevæge sig tættere på Parlamentets holdning med hensyn til indhold, hvilket kunne være til ulempe i forbindelse med ambitionsniveauet for klimapakken. Jeg er dog fuldt ud klar over formandskabets vanskelige opgave med at nå frem til en konsensus i Rådet, især nu, hvor en række medlemsstater benytter sig af finanskrisen til at svække indsatsen med hensyn til klimaændringer og energi. Det er bedrøveligt, at der forholder sig sådan.

Hvis vi giver køb på vores ambitioner, kommer det til at koste os langt mere. Øjeblikket er nu inde til at finde løsninger. Jeg vil kraftigt opfordre formandskabet til at holde fast i den lovende indsats, som blev accepteret

på møderne i Det Europæiske Råd i foråret 2007 og 2008. På baggrund af klimakonferencen i Poznań, der begyndte i denne uge, og som vi vil deltage i sammen med en EU-delegation, er det af overordentlig stor betydning, at vi holder fast i vores ambitioner.

Som sådan lovede vi på Bali resten af verden, at vi ville komme med en vidtrækkende klimapakke, og vi må ikke skuffe dem. Hvis vi gør det, vil man miste tillid til EU, hvilket efterfølgende påvirker mulighederne for fremskridt i forhandlingerne om en ny klimatraktat. Mennesket har fået den opgave betroet at forvalte planeten jorden. Det er vores pligt om muligt at gøre det godt igen med hensyn til de skader, vi har påført dette skaberværk.

Roger Helmer (NI). – (EN) Hr. formand! Vi står helt klart over for den største krise, jeg har set i min levetid, men truslen udgøres ikke af den globale opvarmning, men af vores politiske reaktion på den globale opvarmning. Det er afgjort sandt, at jorden med mellemrum er blevet opvarmet lidt i de sidste 150 år, men den ændring er fuldt ud i overensstemmelse med veldokumenterede, naturlige klimacyklusser over lang tid, som er dokumenteret gennem tusindvis af år. Vi har set det holocæne maksimum, vi har set opvarmningen i romertiden, og vi har set middelaldervarmen. Det ser nu ud til, at vi i det 21. århundrede er på vej ind i en ny varmeperiode.

Kendsgerningen er, at havene ikke stiger hurtigere i dag, end de har gjort i århundreder. Kendsgerningen er, at den samlede globale ismasse stort set er konstant. Kendsgerningen er, at ekstreme vejrhændelser ikke forekommer hyppigere i dag, end de gjorde for hundrede år siden, og at der i de sidste par årtier faktisk har været en dramatisk stigning i antallet af isbjørne, der så langt fra er en truet dyreart.

Det er sandt, at CO₂ er en drivhusgas, om end en meget mindre betydningsfuld drivhusgas end vanddamp, men indvirkningen af CO₂ på klimaforandringerne er ikkelineær. Der er her tale om det aftagende udbyttes lov. Ud fra det nuværende niveau på ca. 380 ppm i atmosfæren vil yderligere CO₂-stigninger have en ubetydelig virkning.

I mellemtiden vil vores politikker have en katastrofal økonomisk virkning. Skaden vil være enorm. Vores uopnåelige mål angående vedvarende energi, navnlig angående vindenergi, truer faktisk med at afbryde elektricitetsforsyningen.

Politikkerne vil være en fiasko, ligesom Kyoto var en fiasko. Og selv hvis Vesten nedbragte emissionerne, er det indlysende, at de nye markeder i Kina og Indien ikke vil gøre det. CO₂-niveauet vil blive ved med at stige i mindst 50 år endnu. Kendsgerningen er, at 1998 var det varmeste år i mands minde, og i de sidste ti år er verden blevet køligere. De foranstaltninger, vi drøfter i dag, er udtryk for den største kollektive flugt fra virkeligheden, man nogensinde har set.

Formanden. – Mine damer og herrer! Jeg har en kort proceduremæssig meddelelse. Som bekendt besluttede Parlamentet at vente på, at Rådets fly skulle lande, inden vi begyndte på denne vigtige forhandling. Det betyder, at vi er blevet væsentlig forsinket i forhold til vores tidsplan, men vi vil også gerne være høflige over for vores gæster.

Som bekendt forventer vi Dalai Lama her i Parlamentet inden kl. 11.30. Det højtidelige møde vil selvsagt begynde kl. 11.30.

Heraf følger, at vi med sikkerhed ikke vil kunne afslutte den aktuelle debat kl. 11.30. De sidste talere må således vente til efter det højtidelige møde, hvilket også vil forsinke afstemningstiden. Alt dette vil naturligvis fremgå af oplysningerne på skærmene.

Jeg vil nu bede talerne om strengt at overholde deres taletid.

Werner Langen (PPE-DE). – (DE) Hr. formand! Nogle af os ser stadig trætte ud, fordi forhandlingerne fortsatte indtil kl. 2 i nat. Vi vil gerne have en global aftale, men det kræver naturligvis, at alle væsentlige aktører er inddraget: Kina, Indien og frem for alt USA. Uden inddragelse af disse lande vil vi ikke kunne bekæmpe klimaændringerne, også selv om Europa gør sig den mest ihærdige indsats. Vi er ganske vist bagud i forhold til målene for 2020, men vi er ikke alene ansvarlige for klimaet, men også for bevarelse af arbejdspladser og for vores økonomis konkurrenceevne. Det er det dilemma, vi befinder os i, og jeg kan kun sige, at forslagene fra Kommissionen ikke var gode nok til, at vi kunne vedtage dem.

Vi fører nu så intense drøftelser og holder så mange samråd, fordi der i forslagene fra Kommissionen i modstrid med de offentlige erklæringer ikke i tilstrækkelig grad er taget højde for disse aspekter. Jeg mener derfor – og hr. Schulz har ret – at vi skal håndhæve vores rettigheder til at deltage og ikke kan udstede nogen

blankocheck. Vi kan dog støtte de foreløbige resultater f.eks. vedrørende bilerne, hvor vi har fundet et ansvarligt kompromis, der ikke passer industrien, men sikrer tilstrækkelige overgangsperioder – også selv om nogle få fra De Grønne protesterer mod aftalen, eller en forenet lobby bestående af forskellige interesser forsøger at nedgøre dette brugbare kompromis.

Med vedvarende energikilder handler det om at åbne for alle mulighederne, men også om, at man fra begyndelsen ikke udelukker teknologiske innovationer. Og med det største stridspunkt, emissionshandelen, skal man undgå udflytning af arbejdspladser. Lovgivningen skal være enkel, den skal være økonomisk overkommelig for forbrugerne og industrien, og den skal hindre konkurrenceforvridning mellem medlemsstaterne. Det er vores mål. Hvis det nås, kan vi efterfølgende blive enige om pakken.

Linda McAvan (PSE). – (EN) Hr. formand! Indledningsvis vil jeg gerne takke det franske formandskab, fordi det går stærkt ind for at få en aftale i hus, og det samme gør vi. Men, som det er blevet sagt, skal det ikke bare være en hvilken som helst aftale.

Jeg er PSE-Gruppens skyggeordfører for emissionshandelsordningen, og vi har en række ønsker. Vi ønsker, at sikre, at hovedparten af indsatsen sker i Europa, ikke via udligningskvoter. Udligningskvoter skal være underlagt streng kvalitetskontrol og kan ikke bare omfatte alle mulige gamle projekter. Vi ønsker at finde midler til at bekæmpe klimaændringerne. Vi kan ikke gå ind i internationale forhandlinger med vage løfter om midler til udviklingslandene. Jeg ser gerne, at Rådet nu udviser bevægelighed vedrørende spørgsmålet om øremærkning af midler. Vi har brug for, at der sker noget på dette område. Vi kan ikke gå helt blottede ind i konferencelokalet. Vi har brug for klare kriterier vedrørende CO₂-lækage for at give EU's virksomheder vished og sikre, at de ikke bliver forfordelt.

Hr. Borloo talte om særlige ordninger for visse lande, der er i vanskeligheder. Jeg mener, det er acceptabelt, forudsat ordningerne er tidsbegrænsede og ikke undergraver projektets overordnede struktur. Min gruppe vil støtte disse særlige ordninger, hvis det sker i den sammenhæng.

En række personer har talt om lederskab her til formiddag, om at Europa skal føre an. Nogle af os mødte i går en række af de centrale aktører fra Kina og USA, som skulle til Poznań og vil komme til København. Sagt ligeud er de temmelig skeptiske over for, at Europa skal føre an vedrørende klimaændringer, og de gjorde det meget klart, at de, hvis vi ikke fører an, har deres egne planer. Så Europa skal træffe et valg. Enten fører vi an, eller også danser vi efter de andres pibe.

Hr. Borloo nævnte den økonomiske krise. Det var en fejl at gribe ind med henblik på at regulere de finansinstitutioner, som har været skyld i denne krise – en fejl fra politikernes samt bankernes side. Lad os ikke begå den samme fejl vedrørende klimaændringerne. Hvis vi gør det, kommer almindelige mennesker til at betale prisen for vores fejl, præcis som de betaler prisen i dag for fejlene i forbindelse med bankkrisen.

Chris Davies (ALDE). – (EN) Hr. formand! Én ting er at opnå enighed mellem 27 medlemsstater om nogle fine ord, men det er noget vanskeligere at sikre støtte til de praktiske skridt. Jeg mener, den aftale, vi netop har indgået om biler og CO₂, beviser dette, for det er i realiteten ikke de mest ambitiøse foranstaltninger, vi kunne have fundet på. Men hvis vi ikke formår at gøre væsentlige fremskridt på alle fronter, kan vi i det mindste kigge på nogle teknologier, hvor jeg mener, der kan gøres yderligere fremskridt. Man kan sikkert regne ud, at jeg her især tænker på CO₂-opsamling og -lagring.

Jeg synes virkelig, at Rådet bliver nødt til fuldt ud at forstå, hvor stort potentiale denne teknologi indebærer, og at den kan gøre en enorm forskel med hensyn til at nedsætte CO₂-emissionerne i atmosfæren. Hvis vi skal sikre en international aftale, hvis vi skal holde Kina fast – som får 80 % af sin elektricitet fra kul – bliver vi nødt til at behandle problemet med store kraftværker, som bruger store mængder fossile brændstoffer og producerer store mængder CO₂.

Det første skridt er at teste og udvikle teknologien. Vi har fået demonstrationsprojekterne op at køre. Så jeg ser virkelig meget positivt på, at formandskabet og Kommissionen nu støtter princippet om, at vi skal anvende nogle af ETS-kvoterne for at tilvejebringe den fornødne støttefinansiering. Men kritikken er klar. Det, der er lagt på bordet fra Rådets side, er ikke nok. Man vil ikke kunne indfri det løfte, stats- og regeringscheferne sidste år gav, om at have op til 12 demonstrationsprojekter i drift inden 2015.

Denne teknologi kan gøre en enorm forskel. I de næste to uger har vi mulighed for at forhandle en aftale på plads om faktisk at omsætte denne teknologi i praksis.

Rebecca Harms (Verts/ALE). – (DE) Hr. formand, mine damer og herrer! Endnu en gang melder dette meget grundlæggende spørgsmål sig: Er miljøbeskyttelse, klimabeskyttelse samt finans- og industripolitik forenelige størrelser? Jeg har fornemmelsen af, at det faktisk er gået tilbage for os under forhandlingen, og jeg bliver konstant konfronteret med argumentet om, at der i vanskelige tider skal tages hensyn til industrien og økonomien, og at det ikke er muligt at stille nogen krav til dem, fordi udviklingen ellers vil gå i stå.

Jeg vil gerne spørge hr. Langen om, hvem der efter hans mening er ansvarlig for, at det lige præcis i bilindustrien går rigtig skidt. Og dette gælder i hele verden. Der er krise overalt med hensyn til at sælge biler. Efter min mening er det resultatet af dårlig ledelse, af de forkerte erhvervsstrategier, men helt sikkert ikke resultatet af fastlæggelse af en fremadrettet miljøpolitik vedrørende bilindustrien.

(Bifald)

Hvor er så de effektive biler, som europæerne ville have foretrukket at kunne sende ud på markederne i massevis i fremtiden? Jeg læser nu, at man har brug for europæiske faciliteter til forskning for at kunne gøre teknologiske fremskridt. Men selskaberne har jo teknologien til at fremstille miljøvenlige biler. Vi skal tilvejebringe rammerne, således at disse miljøvenlige biler i det mindste også kan blive solgt. Hvad gør vi? Vi forsinker endnu en gang en lovgivning, som vi allerede i 1995 anså for at være fornuftig. I 1995 blev det drøftet, at emissionsværdien skulle være 120 g i 2012! Med denne lovgivning tillader vi nu – man tror, det er løgn – at den gennemsnitlige emissionsværdi fra den nye europæiske bilpark kan være højere i 2012, end den er i dag.

(Protester)

Hvem er det, der lyver. Hr. Langen er ikke alene om at bestemme, men det vil vise sig.

(Bifald)

Jeg tror, vi i Europa-Parlamentet faktisk skal beslutte, om vi virkelig kan ændre den måde, hvorpå økonomien kører, idet den er baseret på overforbrug, "overdrivelse" og en filosofi om "stadig større". Dybest set kan finanskrisen, klimakrisen og fattigdommen i verden forklares via vores overforbrug og den enorme grådighed i de industrialiserede lande. Hvis vi ikke kan ændre dette, må jeg sige til hr. Langen, at fremtiden ser dystert ud. I dette århundrede vil ingen kunne huske fasen med klimapolitik eller krisepolitik i Europa.

Bogdan Pęk (UEN). – (PL) Hr. formand! EU's forsøg på at vedtage denne udviklingsstrategi, hvor forudsætningen er, at en dramatisk nedbringelse af CO₂-emissionerne genereret som følge af menneskets aktivitet vil få en væsentlig indvirkning på klimaændringer af cyklisk art, og forsøget på at pålægge hele verden en sådan strategi er den mest utopiske idé i vores tid.

Jeg vil nævne en række tal, som fuldt ud viser, hvor absurd denne antagelse er. F.eks. hævder Det Internationale Energiagentur, at nedbringelse af CO₂-emissionerne med 50 % vil have kostet verden ca. 45 mia. USD inden 2050, og at dette beløb vil reducere temperaturen – og jeg citerer – "med 0,02 grader", dvs. mindre end risikoen for statistiske fejl, hvilket ikke kan få indvirkning på udviklingen af klimaændringer af cyklisk art. Det vil samtidig medføre en hastig tilbagegang for udviklingen af den menneskelige civilisation.

Roberto Musacchio (GUE/NGL). – (IT) Hr. formand, mine damer og herrer! I en rapport, en kort rapport denne gang, meddelte Det Mellemstatslige Panel om Klimaændringer for nogle få dage siden, at CO₂-emissionerne igen er begyndt at stige hurtigere end forudset. Vi er derfor også nødt til at fremskynde vores beslutninger og sikre os, at de er tilfredsstillende. Parlamentet har, som nogle kolleger har påpeget, arbejdet på en intelligent, kompetent, og jeg vil endda sige, lidenskabelig måde og har allerede vedtaget vigtige tekster i Udvalget om Miljø, Folkesundhed og Fødevarer sikkerhed.

Vi forventer, at Kommissionen – og jeg har ingen tvivl om det, da jeg respekterer hr. Dimas' arbejde – og Rådet anerkender værdien af dette arbejde. Vi arbejder med den fælles beslutningstagning og må derfor overholde fristerne og nå til enighed forud for den næste session i Strasbourg. Vi skal ikke slække på vores forpligtelser, men holde fast i Parlamentets grundlæggende punkter, som f.eks. effektive reduktioner, automatisk overgang fra 20 til 30 %, udarbejdelse af en tilpasningsfond og overførsel af teknologi til tredjelande. Man bør fra europæisk side spille en afgørende rolle i Poznań, idet vi bl.a. skal huske, at det er i Europas egen interesse at sikre en aftale efter Kyoto med Kina og USA.

Jeg er som italiener dybt nedslået over, at regeringen i mit hjemland og Confindustria har indtaget en så reaktionær og skadelig holdning, først og fremmest for mit hjemlands skyld. At sige, at den økonomiske krise gør det umuligt at gøre noget ved klimaet, er tåbeligt. Tværtimod er bekæmpelse af klimaændringer

præcis det, der skal være vores referencepunkt for en grøn industriel omdannelse, og som skal være det centrale i forbindelse med vores tiltag under denne dramatiske krise. Miljøet er ikke et problem for økonomien, men nøglen til løsningen af problemerne – sammen med en anderledes social tilgang til en krise, der netop er en følge af en syg økonomi, som skader miljøet og beskæftigelsen.

Hanne Dahl (IND/DEM). – (DA) Hr. formand! Det er med stor glæde, at jeg følger den nye interesse for grøn vækst, der er fuldt i kølvandet på den finansielle krise. Men som alle nye politiske fænomener kræver den nygrønne bølge også en portion sund skepsis. Man kunne nemlig godt få den idé, at det mere handler om at skaffe et alibi for at subsidiere en gammeldags sværindustri end om et egentligt ønske om at føre klimapolitik. Ja var man lidt fræk, kunne man sige, at det ligner et forsøg på at genindføre en gammeldags protektionistisk industripolitik, hvor de store lande i EU, hvis økonomi er afhængige af bilindustrien, skal have lov til at give statsstøtte. Men så fræk er jeg ikke! Så jeg hilser den nye grønne linje velkommen og siger, at man skal satse virkelig visionært. Man skal satse på at omstille Europas bilproduktion til elbiler, der kan køre på vedvarende energi. En femtedel af al CO₂-udslip i Europa kommer fra transportsektoren. Hvis man målretter sin indsats på netop dette felt, kan vi for alvor gøre noget ved CO₂-udslippet og mindske støj- og partikelforurening.

Philip Claey's (NI). – (NL) Hr. formand! Godt nok støtter jeg essensen i målsætningerne, navnlig med hensyn til klimaplanen, nemlig målet om at nedbringe CO₂-emissionerne og afhængigheden af import af energi fra lande uden for EU, men jeg er også overbevist om, at det er nødvendigt med mere realitetssans i de specifikke målsætninger, som fremsættes. Den vigtigste målestok til at bestemme andelen fra vedvarende energi er medlemsstaternes bruttonationalprodukt og ikke det naturlige potentiale til at producere den vedvarende energi.

Regionen Flandern, en fremtidig medlemsstat af EU, bliver forfordelt på den konto. Med sin meget begrænsede kystlinje, sit ikkeeksisterende potentiale for lagringsanlæg, ringe solmængde, få åbne områder osv. er det et komplet mysterium, hvordan andelen fra vedvarende energi skulle kunne øges fra knap 2 % til 13 % inden 2020. Som sådan er den måde, hvorpå klimaplanen skal udmøntes, en særdeles hård nød at knække for både den flamske industri og de flamske forbrugere, som f.eks. også vil opleve større elektricitetsregninger.

Avril Doyle (PPE-DE). – (EN) Hr. formand! Jeg støtter det synspunkt, at politikere overalt er bange for langsigtede beslutninger på grund af kortsigtede virkninger. Som David Puttnam sagde for nylig i Dublin, er det politiske establishment af natur konservativt og bange for pludselige ændringer på lokalt, regionalt og nationalt plan – og også på EU-plan ville jeg tilføje.

Med hensyn til klimalovgivning har vi intet valg. Som politikere skylder vi vores samfund – alle samfund, fremtidige samfund – at stå fast.

Videnskaben er en given ting. Vi ved, hvad vi skal gøre. Det er et år siden, Kommissionen vedtog klima- og energipakken, og der er udført meget arbejde. Det franske formandskab har prioriteret området højt, og sammen har vi arbejdet intenst på at kunne indgå en god aftale inden årets udgang, og det, der var muligt, er nu ved at blive sandsynligt.

Efter på første hånd at have overværet mange frustrerende partskonferencer i de seneste år har jeg altid troet på nødvendigheden af, at Europa driver denne proces fremad, som vi gjorde på Bali, og når frem til et resultat inden partskonferencen COP 15 i København.

Men pas på, for vi vil ikke bare "undertegne" en hvilken som helst aftale. Jeg har gjort dette meget klart for det franske formandskab, og der er en klar opfattelse af, at Europa-Parlamentet ikke vil have forelagt et fait accompli. Og Parlamentet lader det ikke være op til stats- og regeringscheferne at "undertegne". Tag endelig ikke fejl her. En hvilken som helst undertegnelse vil ske i en efterfølgende trepartsdrøftelse mellem det franske formandskab og Europa-Parlamentet.

Jeg vil imidlertid blot tilføje – og jeg vil anmode minister Borloo om at gennemføre dette og gøre det meget klart for præsident Sarkozy – at en rundhåndet procentdel af auktionsindtægterne skal afsættes til tilpasning og afdæmpende foranstaltninger i udviklingslandene, fordi lovgivningen uden rundhåndet finansiering ikke vil resultere i en global aftale. Tag endelig ikke fejl her.

Da vi jo drøfter og forhandler om vores pakke for perioden efter 2012 på baggrund af en alvorlig global økonomisk recession og finanskrise, får vi brug for al den skarpsindige regeringsførelse, iværksættelse og videnskabelige innovationstankegang, vi kan mønstre. Investeringer, arbejdspladser, lønninger, forbrug og redning af vores planet er synonyme begreber, og vi er afhængige af vores evne til at skifte fra stærkt

CO₂-forurenende fossile brændstoffer til mere vedvarende energikilder og få alle vores kolleger i hele verden med til FN's forhandlingsbord sammen med os.

Robert Goebbels (PSE). – (FR) Hr. formand! Det er sjældent, Europa-Parlamentet behandler spørgsmål, der har en så vidtrækkende indvirkning på befolkningen i Europa og endda i hele verden, som energi- og klimapakken har. I stedet for at behandle dette spørgsmål med gennemsigtighed, gøres der dog alle mulige krumspring for at sikre støtte til denne særdeles betydningsfulde pakke ved at gå uden om Parlamentets sædvanlige demokratiske procedurer.

De pågældende udvalg har naturligvis kunnet komme med deres udtalelser, men Europa-Parlamentet har aldrig haft lejlighed til at tage stilling, med det resultat, at hver enkelt medlems demokratiske ret til at ændre Kommissionens forslag er sat ud af spillet. Selv om der blev truffet afgørelse om styrket samarbejde mellem Udvalget om Miljø, Folkesundhed og Fødevarer og Udvalget om Industri, Forskning og Energi, fandt forhandlingerne sted i en uformel trepartsdrøftelse på grundlag af den afstemning, der blev holdt i et eneste udvalg. Behøver jeg virkelig at gøre opmærksom på, at denne stemmeafgivning ikke nødvendigvis afspejler flertallets holdning i Parlamentet?

Desuden findes de udtalelser, der er vedtaget i de pågældende udvalg, normalt kun på engelsk, hvilket forhindrer mange medlemmer i reelt at forstå omfanget af de foreslåede foranstaltninger. Denne knægtelse af demokratiet blev retfærdiggjort af Europas ønske om at fremstå som et godt eksempel for resten af verden på Poznańkonferencen. Kendsgerningen er, at der vil være lukket og slukket for denne conference, inden stats- og regeringscheferne når frem til en aftale. Hr. Borloo har ret, når han understreger behovet for en aftale på stats- og regeringschefniveau, men vi skal ikke lade bidrag fra medlemmer, der er direkte valgt af befolkningen i Europa, ude af betragtning.

Parlamentet vil ikke desto mindre blive opfordret til at støtte de kompromisløsninger, formandskabet får forhandlet på plads på næste møde i Det Europæiske Råd, hvorved den fælles beslutningstagning, som er nedfældet i traktaterne, reduceres til en stilistisk øvelse. Dette er uacceptabelt. Jeg vil gerne have en aftale, men ikke alle mulige gamle aftaler. Jeg vil gerne have en aftale, der er opnået med demokratisk gennemsigtighed. Forhåbentlig når man frem til en omfattende aftale i København i 2009, men justering af EU's indsats inden for rammerne af denne omfattende aftale kan ikke ske via komitologi, som Kommissionen foreslår, og som navnlig mine kolleger i Gruppen De Grønne/Den Europæiske Fri Alliance ønsker. Der kan ikke træffes afgørelse om en ambitiøs klimapolitik bag lukkede døre og uden borgernes viden.

Lena Ek (ALDE). – (SV) Hr. formand! Den afsatte tid til klimaforhandlingerne – EU's klimapakke – er ved at rinde ud, og ansvaret for, at vi er klar til tiden, ligger hos det franske formandskab. Parlamentets holdning var klar helt tilbage i september. Vi vil ikke acceptere et udvandet forslag. Den fælles beslutningsprocedure gælder for alle, herunder Polen.

Energipakken er også under drøftelse. Energipakken er overordentlig vigtig for gennemsigtigheden og et velfungerende marked. Jeg vil dog gerne tage visse elementer op, som vedrører handel med emissionsrettigheder. For det første skal forurenere betale. Vi kan således ikke gå på kompromis omkring auktioner, og det er fuldstændig vanvittigt at give alting væk gratis. For det andet skal virksomhederne, hvis foranstaltningerne tvinger dem til at flytte væk fra Europa via CO₂-lækage, naturligvis kompenseres. Ved en global konvention minimeres denne risiko dog. Vi skal derfor ikke forhaste os og udpege ofre inden klimakonferencen i København. Jeg vil gerne påpege, at der er regler for små virksomheder og kraftvarmesektoren, som er særdeles vigtige for industrien.

De penge, der hidrører fra klimaforanstaltninger, skal også investeres i foranstaltninger til gavn for klimaet. Ergo skal indtægterne øremærkes. De fattige lande er bekymrede. Det er nødvendigt med penge for at afdæmpe virkningerne i og støtte disse lande. Vi er 27, og de er 77.

Endelig vil jeg gerne minde vores franske medlemmer om, hvad general de Gaulle en gang sagde, nemlig at det i politik ikke er hensigten, der tæller, men snarere resultatet. Vi har nu 24 timer bag os med Parlamentet og trepartsdrøftelserne om handel med emissionsrettigheder, som vi kan handle ud fra.

Satu Hassi (Verts/ALE). – (EN) Hr. formand! Jeg taler engelsk for første gang i denne plenarforsamling, fordi jeg håber, det franske formandskab vil lytte til mig. Desværre ville den foreliggende model for byrdefordeling, der er foreslået af Rådet, betyde, at EU hovedsagelig ville reducere emissionerne uden for EU via CDM/JI. Det ville betyde, at op til 70 % af emissionsreduktionerne blev flyttet andre steder hen, hovedsagelig til udviklingslandene. Dette ville totalt svække troværdigheden ved vores klimapolitik. En absolut smertegrænse

for Parlamentet går ved en reduktion på 50 % via udligningskvoter, hvilket ville sikre, at det meste af vores nedbringelse af emissionerne sker på den hjemlige front.

Denne grænse på 50 % har altid været en hovedhjørnesten i EU's klimapolitik gennem de lange år under Kyotoforhandlingerne. De høje CDM-kvoter, Rådet foreslår, ville betyde en kovending i EU's klimapolitik. Dette ville være at bære ved til bålet for alle, der gerne vil forklejne og tilsværte EU's klimapolitik.

IPCC siger, at de industrialiserede lande skal reducere de indenlandske emissioner med 25 til 40 % og udviklingslandene med mellem 15 og 30 % i forhold til status quo. Vi kan ikke regne emissionsreduktionerne med to gange. Hvis vi gerne vil udligne de fleste af vores emissionsreduktioner, beder vi reelt om mere fra udviklingslandene end fra os selv. Det er meget vanskeligt at se, hvordan dette ville hjælpe de internationale forhandlinger på gled, og jeg håber virkelig, det franske formandskab forstår dette grundlæggende punkt i den internationale klimapolitik.

Zdzisław Zbigniew Podkański (UEN). – (PL) Hr. formand! Vi har nu sagt praktisk talt alt om energi og klimaændringer. Vi ved, at der finder klimaændringer sted, men vi ved også, at der skete en meget mere betydelig global opvarmning før i tiden. Vi ved, at der i det naturlige miljø i vid udstrækning optræder CO₂-emission uden menneskets indgriben. Menneskets bidrag til CO₂-emission udgør kun ca. 4 %. Den vigtigste CO₂-kilde er verdenshavene, som indeholder 50 gange mere CO₂ end atmosfæren.

De enkelte lande udleder ikke lige store mængder CO₂. Store mængder udledes af udviklingslande såsom Kina og Indien. Uden nedbringelse af deres emissioner vil Europa selv ikke formå at løse dette problem. Problemet vil heller ikke blive løst ved at pålægge lande med et væsentligt omfang af CO₂-emission restriktioner. Økonomien i lande som f.eks. Polen vil fortsat være afhængig af energi fra kul og biobrændstoffer i lang tid fremover. Disse energikilder vil blive ved med at være den vigtigste drivkraft i deres økonomi.

Den forventede nedbringelse af CO₂-emissionerne med 20 % inden 2020 vil på de foreslåede betingelser ødelægge disse landes økonomi. Planen om at nedbringe CO₂-emissionerne med 80 % inden 2050 ville medføre sammenbrud i energiøkonomien ikke alene i Polen, men også i mange andre lande og ville helt klart føre til en total økonomisk katastrofe.

Vi skal derfor undersøge problemet mere grundigt og iværksætte beskyttende tiltag. Løsningen vil bestemt ikke blive fremmet gennem bilaterale forhandlinger mellem Rusland og Tyskland, hvor andre medlemsstater er udelukket. Dette er et spørgsmål, vi skal drøfte sammen, og vi må finde en fælles løsning. Forhåbentlig vil mødet i Poznań og det efterfølgende møde i København resultere i en aftale og i en løsning, som vil være fordelagtig for alle parter.

Dimitrios Papadimoulis (GUE/NGL). – (EL) Hr. formand! Drøftelserne i Poznań og i København om et år skal lykkes. Der er ikke mere plads til ønsketænkning og andre forsinkelser. Så sent som i forgårs stemte Europa-Parlamentet med et bemærkelsesværdigt stort flertal, næsten enstemmigt, for Florenz-betænkningen, hvor der anmodes om ambitiøse mål, tilstrækkelige midler og direkte foranstaltninger, men den korrupte alliance i Rådet og Kommissionen forsøger at gennemhulle og undergrave resultatet af denne indsats.

Det er uacceptabelt, at Rådet udhuler Parlamentets rolle bare for at gøre hr. Berlusconi og nogle få nye medlemslande i EU tilpas. De europæiske borgeres interesser og selve EU's historiske interesser skal komme i første række. EU skal fortsat føre an i forbindelse med denne indsats og undgå at undergrave Europa-Parlamentets vilje til at bidrage.

Urszula Krupa (IND/DEM). – (PL) Hr. formand! Når de drastiske løsninger i energi- og klimapakken pålægges EU's medlemsstater, som blot står for 15 % af verdens CO₂-emissioner, får det en ødelæggende indvirkning ikke kun på Polen, men også på resten af Europa og hele verden.

Mens de gamle EU-medlemslande har nedbragt deres CO₂-emissioner med ca. 3 %, er emissionerne i Polen som følge af omdannelsen af industrien og moderniseringsprocessen blevet nedbragt med ca. 30 %. På trods heraf kræver EU yderligere reduktioner, der angiveligt skulle være udtryk for solidaritet og byrdefordeling, men som givetvis vil føre til sammenbrud af vores industri og til en enorm stigning i omkostningerne.

Desuden er vi imod det for nyligt pålagte CCS-direktiv. Dette vil gøre det umuligt for Polen at anvende geotermisk energi og nå målet om en andel fra vedvarende energi på 20 %. Tværtimod vil det frem for at sikre miljøbeskyttelse kunne blive årsagen til en miljøkatastrofe. Frigivelse af CO₂ fra jordens strata kan betyde døden for levende væsener såvel som tektoniske bevægelser og jordskælv.

Andreas Mölzer (NI). – (DE) Hr. formand! Europa bliver opvarmet hurtigere end det globale gennemsnit. I løbet af et årti er skaderne som følge af naturkatastrofer som bekendt fordoblet til næsten 14 mia. årligt. Vi skal derfor overveje vores næste skridt omhyggeligt. Det er præcis der, vi stadig har problemer.

Hvis vi nu overvejer undtagelser fra emissionshandelen, skal det ikke glemmes, at energikoncernerne skamløst har ladet forbrugerne betale deres gratis certifikater med henblik på at score yderligere gevinster til sig selv. Dette må ikke kunne gentage sig. Vi har heller ikke brug for flere dårligt gennemtænkte panikreaktioner ligesom fiaskoen med biobrændstof. Påståede nulemissioner fra elektriske biler er intet værd, hvis strømforsyningen kommer fra kulkraftværker.

Efter min opfattelse er det dog ganske latterligt at fremhæve kerneenergi som miljøvenlig i denne situation. Hvis de milliarder, som årligt går op i røg på dette område, blev anvendt på vedvarende energi, ville vi måske slet ikke mere have nogen som helst energiproblemer, og vi ville afgjort være et væsentligt skridt længere fremme med hensyn til CO₂-nedbringelse.

Desuden skal man i den sammenhæng huske på, at vi på lang sigt skal tilskynde til subsidiering af kollektiv transport og godstransport via jernbane.

Péter Olajos (PPE-DE). – (HU) Hr. formand! Vi er alle engageret med hensyn til at standse klimaændringerne og forhindre den globale miljøkatastrofe, som er en trussel for menneskeheden. Vi ved naturligvis, at dette medfører alvorlige omkostninger, som vi borgere før eller siden kommer til at betale på den ene eller den anden måde.

Vi ved også, at jo senere vi griber ind, jo større vil skaden være, jo mere uoprettelige vil processerne være, og jo mere kommer vi til at betale. Spørgsmålet er på den ene side, om vi er modige nok til at være de første til at gribe ind og bringe de fornødne ofre, og på den anden side, hvordan vi vil fordele byrden mellem de forskellige sociale og økonomiske aktører.

Den pågældende lovpakke viser, at EU går stærkt ind for handling, og den viser desværre også, at tiltagene er ensidige, usammenhængende og dobbelt moralske med hensyn til gennemførelse. Visse medlemsstater kan få lov til at generere flere emissioner i 2020 end fastsat i Kyotomålene for 2010. Imidlertid får andre lande, som i forvejen klarede sig godt, ikke nogen hensigtsmæssige incitament.

Hvorfor vender vi det blinde øje til, at visse medlemsstater ikke bekymrer sig en døjt om deres løfter, hvorimod andre indvilliger i at bringe enorme ofre? Det er ligeledes uforståeligt, hvorfor cementindustrien skal nedbringe emissionerne dobbelt så meget som affaldsbehandlings- eller transportsektoren. Den modige regering er ikke den regering, der vover at udmåle hårde straffe til virksomheder, men den regering, der præcis er lige så hård over for sig selv. Den kloge regering er ikke den regering, der sender borgernes penge til udlandet ifølge mekanismen for bæredygtig udvikling (CDM), men den regering, der foretager investeringer hjemme, inden for EU, og reducerer vores energiahængighed ved at skabe nye, afsættelige, rene teknologier.

Den nuværende globale økonomiske recession er ingen grund til ikke at handle. Det er tværtimod en mulighed for at få et gennembrud. Europas historiske ansvar og mulighed betyder også, at man påtager sig en pionerrolle i denne tredje industrielle revolution.

Guido Sacconi (PSE). – (IT) Hr. formand, mine damer og herrer! Jeg vil gerne takke mine kolleger, begyndende med min gruppes formand, hr. Schulz, som helt med rette fremhævede det resultat, der blev opnået sidste mandag med aftalen om forordningen om krav til nedbringelse af CO₂-emissioner fra motorkøretøjer.

Jeg vil gerne forklare hvorfor jeg bevidst og efter aftale med det franske formandskab, som har udført et fantastisk stykke arbejde – hvilket jeg gerne vil sige helt uformelt – fremskyndede indgåelsen af denne aftale ved – for nu at blive i bilernes verden – så at sige at træde speederen i bund. Der var to årsager til dette. Den første er, at jeg følte, det var vigtigt, at der skete noget med pakken, i hvert fald vedrørende et spørgsmål, nemlig, at det reelt er muligt – vanskeligt, men muligt – at forene de forskellige krav, dvs. miljøbeskyttelse og bekæmpelse af klimaændringer på den ene side og den økonomiske dimension ved konkurrencedygtighed og sociale spørgsmål samt beskæftigelse på den anden side. Vi er klar over omfanget af den aktuelle krise i bilindustrien, og ved at gøre dette her og nu sender vi et særdeles vigtigt signal.

Men jeg trykker også speederen i bund af en anden årsag. Det ville efter min mening være meget bedre at afslutte hele denne sag på mødet i Det Europæiske Råd i næste uge, således at ingen, hvis jeg må sige det uden omsvøb, kan give deres besyv med. Ingen stats- eller regeringschef vil kunne lægge hånd på forordningen. Jeg henvender mig til mine kolleger, der ligesom hr. Davies har kritiseret denne aftale, men ikke har indset, at det også ville have været bedre, hvis de andre sager – som f.eks. hr. Davies' sag, hvor alting allerede er på

plads, så der kan indgås en aftale – i forvejen havde været afklaret. Hvis jeg lige kan bruge et øjeblik mere, vil jeg gerne sige til hr. Borloo, at det ikke altid lykkes at opnå enstemmighed her. Så fat mod, og lad det ikke komme til en lignende situation som i går angående vedvarende energi, hvor ét land, desværre mit eget, nedlagde veto mod forslaget og dermed gjorde en aftale umulig.

Johannes Lebech (ALDE). – (DA) Hr. formand! Det har været spændende at være med til at forhandle klimapakken på plads, først i udvalget og så i trepartsforhandlingerne, hvor jeg deltager som skyggeordfører på byrdefordelingsdirektivet. Vi har i Parlamentet vist stor evne til at finde kompromisser og komme med ideer, der kunne forbedre Kommissionens udspil. For vi ved, at hvis vi vil have en seriøs efterfølger til Kyotoaftalen på plads, så skal vi møde op i København med et ambitiøst udspil.

Det er nu Rådet, vi venter på. Jeg vil nævne et par centrale problemer. Det er vigtigt, at Rådet forstår, at hvis medlemslandene vil have fleksibilitet, så skal der være garanti for opfyldelse af målene gennem rapportering og konsekvenser, hvis ikke de opfyldes. Tomme løfter bremser ikke den globale opvarmning. Det må også stå klart, at vi ikke kan købe os til hele reduktionen uden for EU, men at hovedparten af vores indsats skal ske i Europa. Alt andet er ikke seriøst og troværdigt, hvis vi ønsker at få en international klimaafnale på plads, for det kan tolkes på den måde, at vi allerede har gjort vores, og at vi ikke kan gøre mere. Motivationen til energiteknologisk fornyelse i Europa må heller ikke mangle, og vi skal med denne pakke sikre en udvikling mod en fremtid, hvor vi baserer vores energiforbrug på energiformer, som er CO₂-neutrale. EU's stats- og regeringsledere påtog sig sidste år lederrollen på klimafronten – det forpligter. Parlamentet er parat. Nu må Rådet vise vilje til resultater, så vi sammen kan glæde os over klimapakken som årets bedste julegave.

FORSÆDE: Manuel António DOS SANTOS

Næstformand

Caroline Lucas (Verts/ALE). – (EN) Hr. formand! Jeg deler vreden og frustrationen hos alle dem, der med rette kritiserer de personer her i Parlamentet og i Rådet, som forsøger at spolere vores forpligtelse med hensyn til en ambitiøs klima- og energipakke.

EU sætter nu spørgsmålstegn ved sin egen forpligtelse om en reduktion på 30 %, idet man søger at udligne det meste af indsatsen med den CO₂-reduktion, EU selv har sat, gradvist skærer energisektorens og næsten alle andre erhvervssektors krav om auktioner væk, indfører standarder om bilers effektivitet, der er værre end status quo og på forbryderisk vis undlader at øremærke midler til solidaritet med udviklingslandene. Det vil alt sammen sige, at EU's klimapakke i stadig større grad er en tom skal, og Europas politikere vil ikke blive tilgivet for en så gevaldig mangel på politisk lederskab.

Jeg vil gerne gøre indsigelser mod en tilkendegivelse, som er blevet gentaget flere gange i dag. Vi behøver ikke at vælge mellem at håndtere den økonomiske krise og håndtere klimakrisen. Vi skal benytte finanskrisen som en mulighed for helt at omforme fokusområderne og retningen for vores økonomi, at gøre den til en virkelig bæredygtig økonomi, som faktisk giver miljømæssige og økonomiske fordele. Dette er en test af strategisk betydning for hele EU-projektet i sig selv, og her må vi ikke svigte.

Mieczysław Edmund Janowski (UEN). – (PL) Hr. formand! Drøftelsen i dag drejer sig om energi og miljøbeskyttelse. Drivhusgasemissioners indvirkning på klimaændringerne er reel, selv om andre faktorer for tiden bliver undervurderet.

Jeg vil gerne understrege, at tiltag på dette område skal have en global dimension. Hvad vil resultatet af vores dramatiske begrænsning af emissionerne ellers være, hvis andre lande ikke følger trop? Det vil ganske enkelt føre til, at europæiske varer ikke er konkurrencedygtige, og at vores markeder bliver domineret af dem, der ikke har indført sådanne restriktioner.

Vi skal desuden tage hensyn til situationen i lande som f.eks. Polen, hvis elproduktionssektor i vid udstrækning er baseret på kul. Det ville være hensigtsmæssigt at anerkende de enorme fremskridt med hensyn til nedbringelse af CO₂-emissionerne, der i den seneste tid er sket i disse lande.

Energi- og klimapakken skal således være fornuftig og samtidig gennemsyret af en solidarisk holdning. Den skal også være innovativ og understøttende over for økonomien og miljøet, samtidig med at man tager hånd om sikkerheden og ser på fremtiden, hvilket er særlig vigtigt i disse tider med stor økonomisk afmatning.

Eva-Britt Svensson (GUE/NGL). – (SV) Hr. formand! I marts 2007 lovede EU's stats- og regeringschefer, at EU ville reducere sine drivhusgasemissioner med mindst 20 % inden 2020. Denne forpligtelse er ikke i

sig selv tilstrækkelig til at standse opvarmningen ved den magiske grænse på 2° C, som ifølge forskningen er nødvendig. Ikke desto mindre var det et løfte til vores borgere og et skridt i den rigtige retning. Det er derfor med stor bekymring, at jeg nu ser, at værktøjet til at nå dette mål med, klimapakken, bliver mere og mere ubrugeligt for hver dag, der går.

Sidste mandag blev der indgået en uformel aftale mellem det franske formandskab og Parlamentets store grupper om, hvordan vi vil reducere CO₂-emissionerne fra biler. Resultatet er særdeles let at sammenfatte, for alt er ved det gamle for bilindustrien. Helt og aldeles uforståeligt! Helt tilbage i 1995 foreslog Kommissionen, at CO₂-emissionerne skulle begrænses til 120 g. Nu, 13 år senere, er målet blevet udskudt på ny. Dette er et resultat af alle smuthullerne i lovgivningen i form af indfasningen af både antallet af biler, der skal opfylde kravene, og ineffektive finansielle sanktioner.

Jeg er også træt af at høre finanskrisen anvendt som undskyldning for ikke at tage ansvar for klimapåvirkningen. Bilindustrien har haft mere end ti år til at skifte over til grønnere teknologi. Dette er ikke et resultat af finanskrisen, men er snarere resultatet af vedvarende overproduktion og bilindustriens svigt med hensyn til at foretage ændringer.

Forhandlingerne vedrørende emissionshandel er også i deres afsluttende fase. Det ser heller ikke her så godt ud for klimaet. CDM-projekterne er et eksempel på dette. Vi skal naturligvis støtte klimaprojekter i udviklingslandene, men dette skal være ud over vores egne emissionsreduktioner og skal ikke træde i stedet for disse.

Sylwester Chruszcz (NI). – (PL) Hr. formand! Under dække af ædle målsætninger om miljøbeskyttelse gennemtvinger de rigeste stater og virksomheder en klimapakke, som vil ramme de mindre velstående medlemsstater i EU. I forbindelse med en verdenskrise bliver minedrift og elproduktion i lande som Polen hårdt ramt, og prisen er, at den økonomiske vækst hæmmes, og at der sker masseafskedigelse. Jeg støtter også nedbringelse af CO₂-emissionerne i Europa og i verden, men ikke for enhver pris.

Vi kan ikke lukke kulkraftværker eller kulminer fra den ene dag til den anden. Det er ikke for sent at udarbejde et klogt kompromis, der er acceptabelt for alle stater. Men et sådant kompromis vil kun være muligt, hvis de nationale økonomiers særlige kendetegn tages med i betragtning. Ellers står vi over for en situation, hvor tingene bliver dikteret, og er præget af uretfærdighed, og det ville vi ikke gå med til.

Karsten Friedrich Hoppenstedt (PPE-DE). – (DE) Hr. formand! CO₂-opsamling og -lagring er blot en lille dråbe i havet i forbindelse med den samlede klimapakke. Men mange bække små gør en stor å. Og derfor er det så vigtigt, at vi og EU baner vejen for opbygningen og gennemførelsen af demonstrationsprojekter, fordi der kan udvikles en helt ny branche, en overgangsteknologi til lagring af CO₂, uden at den store indsats i andre sammenhænge mindskes.

Der er tre væsentlige demonstrationsprojekter i verden, hvor der er andre mål, nemlig fremskyndelse af produktionen af olie og gas. Vi har imidlertid brug for vores europæiske demonstrationsanlæg, fordi vi er ansvarlige for miner, for teknologi, men også for de rammebestemmelser for tiden efter lukningen af miner, som vi derefter må indføre i Europa.

Vi har problemer med finansieringen – det er i hvert fald det, man hører. Jeg tror ikke, der for alvor er problemer. Vi poster – og tallet ligger fast – 1 800 mia. i den finansielle redningspakke for selskaber og banker og som saltvandsindsprøjtning til virksomhederne. 1 800 mia. – og vi har ikke 10 mia. eller 5 mia. til at afprøve nye teknologier med, som kunne blive af global betydning.

Jeg er lige kommet hjem fra Kina. Her talte vi om CCS-teknologi, idet Kina producerer 60 % af sin energi fra kul i fremtiden. Sydafrika, Amerika, USA og Rusland har alle brug for disse teknologier, og i Europa undlader vi at gå i gang med disse teknologier. Jeg synes, vi og Rådet skal gøre en indsats for at skaffe midler via hvilket instrument, vi end kan, det være sig ETS eller andre instrumenter, således at vi kan bane vejen for hele verden med hensyn til præcis denne teknologi.

Dariusz Rosati (PSE). – (PL) Hr. formand! Problemet med klimaændringer er en af de største udfordringer, menneskeheden står over for. EU har udviklet et ambitiøst program til nedbringelse af CO₂-emissionerne med 20 % inden 2020, hvilket vil forbedre energieffektiviteten og øge andelen af energi fra vedvarende kilder.

Disse planer viser, at EU ønsker at føre an i verden i bekæmpelse af klimaændringer, men EU er ikke en ø og kan ikke handle alene. Hvis vi ikke overbeviser vores partnere verden over om at foretage lige så ambitiøse justeringer, vil vi til trods for vores bedste anstrengelser ikke kunne løse problemet.

De foreslåede ændringer skal udarbejdes på den mest effektive måde med hensyn til at begrænse det, der under alle omstændigheder bliver nogle enorme omkostninger for økonomien, og således reducere byrden på den enkelte. Når jeg vurderer Kommissionens forslag i denne sammenhæng, vil jeg gerne påpege to farer.

For det første vil behovet for, at anlæg, der producerer energi, skal købe CO₂-emissionstilladelser på auktioner, føre til en væsentlig stigning i energipriserne, navnlig i de lande, hvor kul spiller en væsentlig rolle ved elproduktion. Dette vil få en negativ indvirkning på husstandenes økonomi og på erhvervslivets konkurrenceevne i disse lande. Problemet kan delvist løses ved benchmarking. Med denne metode belønner man de mest effektive løsninger i hver brændstokkategori og gør det således muligt at nå målet om CO₂-reduktion med væsentlig lavere omkostninger.

For det andet begunstiger man med det i øjeblikket foreslåede rettighedsfordelingssystem for emission kraftigt erhvervssektorer, hvor CO₂-lækage er en risiko, på bekostning af kraftvarmeproducenter. Det sætter faktisk de forholdsvis rige lande i en privilegeret position, hvilket ikke synes at være en rimelig løsning.

Fordelingssystemet skal udarbejdes, således at man påser, at mindre velstående lande ikke forfordes i forhold til de andre lande. Det mest retfærdige system ville nok være at fordele auktionsindtægterne på baggrund af bruttonationalproduktet.

Jeg opfordrer Kommissionen og Rådet til at finde et klogt kompromis, således at en indsats for at nå disse mål ikke svækker vores økonomiers konkurrenceevne og giver forringet levestandard.

Fiona Hall (ALDE). – (EN) Hr. formand! Takket være ordførerens beslutsomhed har vi gjort enorme fremskridt i forhandlingerne angående vedvarende energi. Det var skuffende ikke at nå frem til fuld enighed i nat, men den ene bestemmelse, der var under debat, drejer sig ikke blot om at holde fast i målet om 20 % inden 2020. Parlamentsmedlemmerne har arbejdet længe og hårdt for at sikre, at der er indbygget retssikkerhed i de fleksibilitetsmekanismer, medlemsstaterne kan anvende til at hjælpe dem med at nå deres mål angående vedvarende energi. En gennemgang af fleksibilitetsmekanismerne i 2014 risikerer at spolere alt det gode arbejde. Den risikerer i stor grad at undergrave den udvikling af vedvarende energi og grønne arbejdspladser, der lover godt for en genopblomstring af europæiske regioner som min egen, det nordøstlige England. Vi kan derfor ikke give efter med hensyn til formuleringen, hvilket er noget, som blot én medlemsstat insisterer på.

Men der er sket meget positive fremskridt vedrørende direktivet om vedvarende energi. Vi er nået frem til en markant tekst om biobrændstoffer, og nok så afgørende vil indirekte ændringer i arealanvendelsen nu blive medregnet, efter at Parlamentet har insisteret på dette. Det glæder mig også, at medlemsstaterne vil blive nødt til at fremme energieffektiviteten med henblik på lettere at kunne nå deres mål angående vedvarende energi.

Her og nu skal vi holde hovedet koldt vedrørende direktivet om vedvarende energi – ligesom vi jo skal vedrørende hele klimapakken. Denne lovgivning skal fungere godt for EU, men den skal også fungere som et stærkt tilbud på forhandlingsbordet ved de globale forhandlinger.

Marie Anne Isler Béguin (Verts/ALE). – (FR) Hr. formand! Europa har tidligere været pioner, og vi vil gerne fortsætte med at fungere som brohoved i København.

Verden følger naturligvis nøje med i, hvad vi foretager os i dag, men blikket er også stift rettet mod Obamas regering. Og vi kan med rette spekulere over, om han klarer sig bedre, da vi fortsat halter noget bagefter på dette område. Vi halter bagefter, når det drejer sig om forurenere, og når vi i sidste ende overlader færdigforhandlingen af energi- og klimapakken til medlemsstaterne. Personligt har jeg mistet alt håb. Vi har i lang tid ladet alarmklokkerne lyde, men til ingen nytte. På den anden side af Atlanten har verdens største kilde til emission meddelt, at man inden 2020 nedbringer emissionerne til 1990-niveauet, dvs. en reduktion på 60 % af landets emissioner. Desuden ønsker man direkte at holde auktion over 100 % af kvoterne. Jeg spørger nu om, hvad der er i vejen med dette. Vi klapper naturligvis os selv på ryggen for vores betydelige indsats, skønt vi udmærket ved, at vi langt fra lever op til det, fageksperterne i Det Mellemstatslige Panel om Klimaændringer kræver.

I USA har fagforeningerne bakket op om omstillingen til lav-CO₂-økonomi. Dette burde virkelig inspirere vores producenter, som har travlt med at benytte den miljømæssige, finansielle og økonomiske krise til at afskedige personale efter flere år med god indtjening, som de ansatte ikke har nydt godt af, og efter flere år med forhandlinger om frivillige aftaler om forurening, som i lige så høj grad var en fiasko.

Leopold Józef Rutowicz (UEN). – (PL) Hr. formand! Væsentlige klimaændringer påvirkes af varmeudstrålingen fra solen, som forsyner vores planet med ca. 96 % af den tilstedeværende varme. Umådeholden CO₂- og methanemission har en negativ indvirkning på miljøet og skal således nedbringes.

En vej ud af dette dødvande er at gennemføre radikale tekniske og organisationsmæssige foranstaltninger for at få mere gang i udviklingen af elproduktion fra vedvarende energikilder, øge produktionen af ren energi og fremskynde alle tiltag vedrørende energibesparelser og forbedring af energieffektiviteten.

Dette vil helt klart kræve omlægning af udgifterne og sikring af fleksibilitet for de midler, der er afsat til sådanne foranstaltninger, men det må ikke afføde nogen dramatisk stigning i elektricitetspriserne. Dette ville ikke være acceptabelt for borgerne eller erhvervslivet i EU. Den foreliggende udgave af pakken skal derfor ombearbejdes væsentligt.

Martin Callanan (PPE-DE). – (EN) Hr. formand! Jeg er begejstret for at have lejlighed til at bidrage til forhandlingen i dag. Jeg var først og fremmest involveret for PPE-DE-Gruppen i hr. Sacconis betænkning om CO₂-emissioner fra biler og deltog i trepartsdrøftelserne, og jeg vil gerne udtrykke min store anerkendelse for hans arbejde med at bidrage til at sikre en aftale om denne lovgivning. Jeg kan berette, at PPE-DE-Gruppen i aftes vedtog, at vi vil støtte aftaleudkastet ved afstemningen i salen.

Der er nu indgået aftale om lovgivningen, og den sikrer, at vi kan tilskynde bilproducenterne til at begynde at producere renere, grønnere og mere effektive biler, men forhåbentlig på en bæredygtig måde, som ikke vil koste branchen arbejdspladser og fremgang. Ligesom fru Hall repræsenterer jeg også det nordøstlige England, og min region har mange, mange tusind arbejdspladser, der er afhængige af bilindustrien. Forhåbentlig bliver ingen af dem ramt af denne lovgivning.

Lad mig sige et par ord om processen. Jeg har været særlig bekymret for, at denne lovgivning under forløbet er blevet presset igennem i både Rådet og Parlamentet med et undertiden unødigt hastværk. Vi var mange gange ude for at modtage 60 siders dokumentation blot en time før, de faktiske formelle trepartsdrøftelser fandt sted. Selv inden den afsluttende trepartsdrøftelse i mandags kom Kommissionen fortsat med tekniske justeringer af ordlyden nogle få minutter, inden de faktiske forhandlinger fandt sted.

Jeg mener ikke, det er en god måde at behandle en sag på. Jeg synes, det er noget skidt, at der ikke har været ordentlig kontrol med denne særdeles vigtige lovgivning i hverken Rådet eller Parlamentet. Jeg forstår, at det også er tilfældet med nogle af de andre sager. Jeg mener virkelig, det er vigtigt, at al denne lovgivning kontrolleres ordentligt, og at alle har muligheden for at bidrage til forhandlingen. Vi skal sikre, at denne særdeles vigtige lovgivning er i orden, og at der ikke er begået nogen fejl, som så viser sig senere.

Hannes Swoboda (PSE). – (DE) Hr. formand, mine damer og herrer! For min gruppe havde jeg den ære at svare Kommissionens formand, Barroso, på hans foreslåede klimapakke. Dengang sagde jeg, at min gruppe hellert støttede de miljøpolitiske mål. Og det gør jeg stadigvæk. Vi skifter ikke holdning på dette punkt. Men jeg henviste allerede på det tidspunkt til problemet med CO₂-lækage, og jeg vil sige til kommissærerne, at det da stod klart for mig, at Kommissionen ikke har arbejdet tilstrækkeligt med dette område. Og der er nu noget at indhente.

Jeg takker formandskabet for helt klart at have forsøgt at finde løsninger sammen med parlamentsmedlemmerne. Det handler ikke om at opgive målene. Det handler om også at give de industrier, som benytter sig af de seneste miljøteknologier, en passende startfordel og ikke om at få disse industrier til at forsvinde ud af EU og tage deres arbejdspladser og miljøforurening med sig.

Benchmarksystemet, som allerede er blevet nævnt, skal også udmøntes i en passende form. Det er også et spørgsmål om at gøre det muligt at lægge pålidelige planer. Det giver ikke nogen mening nu at fastlægge princippet, men derefter udsætte gennemførelsen i årevis indtil Kommissionen har udarbejdet detaljerne. Virksomhederne har brug for at kunne lægge pålidelige planer, således at de også kan investere nu.

Et sidste særdeles vigtigt punkt er, at indtægten fra auktioner rent faktisk skal anvendes igen med henblik på at nå de miljømæssige målsætninger, enten i selve industrien i EU, således at den kan modernisere sig selv med henblik på at kunne opfylde de miljømæssige udfordringer, eller endog uden for EU. Jeg mener ikke, at finansministrene skal have lov til at lade disse penge forsvinde. De skal anvendes til miljøbeskyttelse.

Holger Krahmer (ALDE). – (DE) Hr. formand! Miljøpolitikken i EU står over for en realitetskontrol. De økonomiske resultater i Europa bliver kraftigt forringet, og her overvejer vi, hvordan vi kan opbygge yderligere hindringer for vores industri.

Det er meningen, at emissionshandel skal nedbringe emissionerne, men den vil først og fremmest øge omkostningerne. Dette forøger risikoen for, at arbejdspladser vil blive eksporteret til andre lande. Alt imens ser resten af verden roligt til. Kina behøver i realiteten blot at forholde sig afventende, for så vil stålet blive produceret der og ikke længere i Europa.

Det er ikke uden grund, at 11 000 stålarbejdere demonstrerede i Bruxelles i denne uge for at bevare deres arbejdspladser. Jeg glæder mig rigtig meget over det, hr. Swoboda lige har sagt om benchmarksystemet, men socialdemokraternes indsigt på dette område er kommet meget sent.

Det er min klare holdning, at vi overvurderer vores betydning utrolig meget, hvis vi tror, vi i væsentlig grad kan påvirke det globale klima ved hjælp af politiske foranstaltninger. I det 21. århundrede vil de samfund, som på en intelligent måde kan besvare to spørgsmål, få succes: Hvor skal vores energi komme fra, og hvordan anvender vi den effektivt? En politik om en specielt dyr og ideologisk præget ordning til nedbringelse af CO₂-emissionerne ligesom den, vi i øjeblikket har i Europa, vil ikke være nogen succes.

Angelika Niebler (PPE-DE). – (DE) Hr. formand, hr. rådsformand, kommissærer, mine damer og herrer! Jeg tror, at klimabeskyttelsespakken er på rette spor. Jeg vil i dag blot benytte mine to minutters taletid til at drøfte emnet emissionshandel, fordi det ligger mig mest på hjerte.

Tillad mig i den forbindelse at kaste et blik over på den anden side af dammen, på USA. Hvad gør amerikanerne? Barack Obama har præsenteret sin plan "Ny energi for Amerika" ("New Energy for America"). Når man læser den, bliver man begejstret, fordi de deri formulerede målsætninger er de samme som vores. Nedbringelse af drivhusgasemissionerne inden 2020, forøget andel af energi fra vedvarende kilder, nedbringelse af energiforbruget, nedbringelse af olieforbruget, indførelse af 1 mio. "plug in-hybridkøretøjer" inden 2015. Dette er alt sammen projekter og målsætninger, vi er meget bekendte med, og som man kun kan støtte.

Men det centrale spørgsmål er, hvordan amerikanerne har tænkt sig at gøre alt det? Det er også der, den store forskel ligger i forhold til det, vi gør i Europa. Amerikanerne investerer voldsomt i deres industri. Den amerikanske regering opretter et program for økonomisk genopretning til et beløb af 500 til 700 mia. USD og siger, at de fleste af disse midler vil gå til udvikling af vedvarende energikilder og grøn teknologi. Når man kigger på detaljerne i valgprogrammet i USA, er der tale om støtte til industrien for milliarder af dollar med henblik på virkelig at bringe industrien op på verdensmarkedsniveau.

Hvad gør vi? Når jeg ser på emissionshandelen beskatter vi vores industri med 70 mia. EUR om året. 70 mia. EUR i yderligere skatter for vores industri. Jeg mener, det er på sin plads at spørge, hvordan vores hjemlige industri skal kunne forblive konkurrencedygtig, og hvordan vi forhindrer, at vores arbejdspladser forsvinder fra Europa.

Jeg støtter kun en lovgivning vedrørende klimabeskyttelsespakken, der garanterer, at vi ikke har nogen CO₂-lækage, og at vores hjemlige industri også bliver bevaret i Europa.

(Bifald)

Atanas Papanizov (PSE). – (BG) Hr. formand! Jeg vil gerne gøre opmærksom på, at det for mig og mine kolleger er vigtigt, at vi når et resultat i drøftelserne om klima og energi, således at Europa kan føre an i drøftelserne om en international aftale. Samtidig vil jeg dog gerne med beklagelse udtrykke skuffelse over, at der ikke er sket fremskridt på et af de områder, der betyder mest for landene i Central- og Østeuropa, nemlig den blotte anerkendelse af deres indsats i perioden fra tidspunktet for undertegnelse af Kyotoprotokollen til dags dato med hensyn til nedbringelse af emissionerne. Jeg mener, der skal findes en løsning, hvor man inden for rammerne af kompensationsordningen også tager højde for den indsats, disse lande har gjort, fordi spørgsmålet om omlægning af økonomien i disse lande sammen med omfanget af deres økonomiske udvikling har været et meget aktuelt emne i de seneste år.

Jeg er begejstret over, at hr. Borloo nævnte det møde, der skal afholdes næste uge, og som kan betyde fremskridt vedrørende dette spørgsmål. Det er i forbindelse med kvoteordninger for handel med elektrisk energi meget vigtigt, at man ved denne proces tager højde for integration af denne sektor i forskellige lande. I nogle lande, er der langfristede aftaler, og derfor er gradvis gennemførelse af disse kvoteordninger i lande, hvor markedet ikke er tilstrækkelig integreret med det emissionshandelsbaserede system, en god løsning. Jeg bifalder, at man søger at finde en løsning på spørgsmålet om CO₂-emissioner, og jeg mener, at de opdaterede oplysninger fra Kommissionen om dette spørgsmål vil bidrage til, at man kan finde løsninger, som vil beskytte industrien i lande, der er i konkurrence med nabolande uden for EU.

Adina-Ioana Vălean (ALDE). – (EN) Hr. formand! EU har potentiale til at føre an på verdensplan med hensyn til bekæmpelse af klimaændringer, og borgerne i EU forventer det af os. Det er derfor af afgørende betydning at nå frem til en aftale om klimapakken ved førstebehandling, ikke alene for at indfri disse forventninger, men for at kunne tage til København med en fælles holdning. Jeg vil gerne takke mine kolleger, som har arbejdet i mange timer i et forsøg på at opnå dette.

Det er vigtigt at overholde vores ambitiøse mål, men samtidig kan vi ikke se bort fra finanskrisens dramatiske indvirkning på det europæiske erhvervslivs konkurrenceevne, som i høj grad er forringet på grund af krisen. I lyset af denne nye økonomiske sammenhæng er det endnu vigtigere at overveje den brede vifte af industrielle infrastrukturer i medlemsstaterne, og når ret skal være ret, har nogle af dem gennemgået en hastig og storstilet omorganisering og modernisering.

Vi er derfor nødt til at tilbyde medlemsstaterne og industrivirksomhederne rimelig og hensigtsmæssig fleksibilitet med henblik på at nå deres mål vedrørende nedbringelse af CO₂-emissionerne.

Anders Wijkman (PPE-DE). – (EN) Hr. formand! Mens vi drøfter reduktioner inden 2020 på 20 % eller i heldigste fald 30 %, siger flere og flere forskere, at vi er nødt til at gøre meget mere. Grunden er de seneste videnskabelige resultater, der er blevet forelagt efter IPCC-rapporterne, og budskabet er, at klimaændringerne både sker hurtigere og er mere alvorlige, end eksperterne troede for bare nogle få år siden.

De mest foruroligende nye oplysninger drejer sig om samspillet mellem klimasystemet, verdenshavene og jordens økosystemer. Verdenshavene og landvegetationen har camoufleret opvarmningen ved at absorbere mere end halvdelen af de indtil nu menneskeskabte emissioner. Denne dræningskapacitet er nu i fare på grund af den globale opvarmning og forværres yderligere af overudnyttelse og ødelæggelse af vigtige økosystemer, navnlig skove. Selv om vi kan kontrollere emissionerne, har vi ingen kontrol over en sådan positiv feedback på planetens systemer. Så vores indsats er efter min mening for lille. Ikke desto mindre er vi nødt til at træffe en beslutning, og forhåbentlig kan vi skridt for skridt øge vores indsats i samarbejde med resten af verden.

For så vidt angår pakken, er jeg bekymret for, at der gøres indsigelse mod auktionerne. Vi har brug for auktioner for at stimulere innovationen og øge indtægterne til den yderst tiltrængte støtte til tilpasninger og grønne investeringer i udviklingslandene. Jeg er også bekymret over det foreslåede niveau for udligninger. Efter min mening udsætter vi dermed den fornødne teknologiske forandring i vores del af verden.

Jeg har især været involveret i forhandlingerne angående vedvarende energi. Det vanskeligste område har været bæredygtighedskriterierne. Vi fik her et gennembrud i nat med Rådet om mere ambitiøse drivhusgasreduktioner ved anvendelse af biobrændstoffer og om medregning af indirekte ændringer i arealanvendelse i livscyklusanalysen. Det er efter min mening udtryk for ansvar.

Lad mig nævne et sidste punkt. Spørgsmålet om klimaændringer er anderledes end alle andre spørgsmål, vi drøfter. Vi kan f.eks. forhandle om det detaljerede budgetniveau, men vi kan ikke forhandle med naturen.

Libor Rouček (PSE). – (CS) Hr. formand, mine damer og herrer! Den klima- og energipakke, vi drøfter i dag, udgør et kompromis. Det er et kompromis mellem industriens interesser, behovet for at beskytte miljøet og naturligvis også behovet for beskæftigelse og for beskyttelse af arbejdspladser i Europa, hvilket er blevet alt mere akut på baggrund af den aktuelle økonomiske krise. Klima- og energipakken udgør også et kompromis mellem de industrielt udviklede lande i EU og de lande i Europa, hvor industrien ikke spiller så vigtig en rolle. Ligesom alle gode kompromisløsninger forudsætter dette kompromis rimelige indrømmelser fra alle parter. Jeg mener bestemt, vi kan nå frem til et kompromis, som passer til alle medlemsstater, gamle og nye, store og små, mere industrielt udviklede og mindre industrielt udviklede, det være sig i vest, øst, nord, syd eller centralt i Europa. Til syvende og sidst underbygges dette via aftalen om de foreslåede bestemmelser om CO₂-emissioner fra køretøjer og aftalen om direktiverne om energi fra vedvarende kilder.

EU udgør på mange af livets områder en model for andre regioner i verden. Dette gælder også energi- og klimapolitik. Det er i vores vitale interesse at vedtage klima- og energipakken så hurtigt som muligt og spille en ledende rolle næste år i København sammen med den nye amerikanske regering.

Samuli Pohjamo (ALDE). – (FI) Hr. formand! Bedre anvendelse af vedvarende energi og fremme af bæredygtig udvikling er positive tiltag for regionerne. Der vil ikke alene være tale om en gavnlig indvirkning på klimaet, men der vil blive skabt nye arbejdspladser og blive bedre adgang til energi. Der skal dog tages større hensyn til interregionale forskelle. F.eks. skal det kolde klima mod nord og skovindustriens afgørende betydning fremgå mere tydeligt af teksten i de endelige aftaler. Jeg vil også gerne påpege, at der er meget tørvemose

mod nord, hvor der fremstilles træ, og tørven, som udnyttes på en bæredygtig måde, er særdeles vigtig i energiproduktionen der. Dette tages der forhåbentlig også højde for, når aftalerne finder deres endelige form.

Jerzy Buzek (PPE-DE). – (PL) Hr. formand! Jeg vil gerne lykønske det franske formandskab med, at man har udvist seriøs interesse for energi- og klimapakken. Jeg vil frem for alt gerne takke formandskabet for at have lyttet til de bemærkninger, som flere gange kom frem i Parlamentet, men ikke blev behandlet med tilstrækkelige alvor.

EU har kunnet klare sig under de mest vanskelige omstændigheder. Vi står nu også i en sådan vanskelig situation. Det er af afgørende betydning, at vi lytter til hinanden og er åbne over for modpartens argumenter. Vi har altid kunnet gøre det.

Jeg vil også gerne benytte lejligheden til at berolige hr. Turmes. For så vidt angår mit eget land, er vi fuldt ud klar til at vedtage pakken snarest muligt. Parlamentet er udmærket bekendt med de foreslåede ændringer. De bringer på ingen måde det vigtige mål med pakken, som er at nedbringe emissionerne, i fare.

Vi har ganske bestemt brug for en klimapakke, og vi har brug for den hurtigst muligt. Der er ingen, som ved det bedre end Polen. Vi er ansvarlige for forhandlingerne om klimakonventionen og ved, at vi uden en pakke ikke vil kunne gøre fremskridt i de globale forhandlinger. Det, jeg tænker på, er en pakke, hvormed man vil nå alle de foreslåede mål, jeg gentager, alle mål op til år 2020, men som vil gøre det nemmere for økonomien i EU.

Kun en pakke af denne type kan tjene som model for andre, og det er en sådan pakke, vi har i tankerne. Desuden er det kun med en stærk økonomi – uden nogen trusler – man vil kunne investere i klimabeskyttelse. Hvis vi svækker økonomien, hvor skal midlerne til bekæmpelse af klimaændringer så komme fra? Derfor er denne drøftelse så vigtig, og derfor er det vigtigt for os at lytte til hinandens argumenter.

Riitta Myller (PSE). – (FI) Hr. formand! Jeg vil gerne understrege det, som mange før mig allerede har sagt, nemlig at vi nu, hvor vi drøfter beslutningerne, må huske på, at det kun vil resultere i gennemførelse af de beslutninger, stats- og regeringscheferne tog tilbage i marts 2007. Desuden skal ambitionsniveauet være, at vi gennemfører de beslutninger, der allerede er blevet truffet.

I den forstand er det, kommissær Dimas sagde her om forholdet mellem fleksibilitet og effektiv gennemførelse, særdeles vigtigt. Vi har brug for handling i EU, og jeg vil gerne vise min støtte til ordføreren, fru Satu Hassi, når hun siger, at det er vores pligt at træffe beslutninger i EU. Kun på denne måde kan vi garantere det, mange af os taler om, nemlig at overvinde den økonomiske krise ved hjælp af grønne innovationer og investering i ny teknologi og ny udvikling. Medmindre vi sikrer, at disse krav også gælder os, vil industrien ikke være motiveret til at begynde at udvikle ny teknologi. Jeg er derfor lidt bekymret, hvis vi lader nogle lande få særlig fleksibilitet, idet de så i værste fald trækker det korteste strå, hvilket vil sige, at de ikke får de teknologiske fordele, som de øvrige EU-lande får.

Mariela Velichkova Baeva (ALDE). – (BG) Hr. formand! Kontinuiteten på lang sigt af politikker på nationalt og europæisk plan vedrørende udnyttelse af vedvarende energikilder og kontinuiteten på lang sigt af investeringer er centrale faktorer for den vedvarende udvikling af det grønne energimarked og for opnåelse af de mål, der er sat for 2020, på en økonomisk effektiv måde. Med henblik på at anvende den mangfoldige vifte af grønne teknologier er det nødvendigt med et righoldigt udvalg af instrumenter. Om det skal være i form af takstordninger, tilskud til investeringer eller noget helt andet, afhænger af udviklingsniveauet og anvendelsen af alternative energikilder. Dette skal ske uden at skade konkurrencen mellem de forskellige markedsaktører inden for energisektoren. En så kompliceret strategi kan potentielt påvirke nedbringelsen af skadelige emissioner og forbedringen af energisikkerheden. Dette er en principiel betingelse for, at økonomien fungerer effektivt og for at sikre befolkningen ro i sindet.

Françoise Grossetête (PPE-DE). – (FR) Hr. formand, hr. Borloo, hr. Piebalgs, hr. Dimas, mine damer og herrer! Først og fremmest vil jeg gerne rose det franske formandskab for den indsats, man gør for, at der kan indgås en aftale om denne klimapakke.

Men så sker der jo det, at netop som vi drøfter udfordringen ved klimaændringerne, dukker der et nyt emne op på forhandlingsbordet, nemlig finanskrisen. Det er præcis den økonomiske krise og de mindske naturressourcer, som skal sætte os i stand til at gennemføre en sand bæredygtig industriel revolution.

Jeg siger derfor ja til 3x20-målene, ja til rene motorer, ja til vedvarende energikilder med et energimix, men nej til CO₂-lækage og nej til udflytninger. Vi skal derfor støtte forskningen og innovationen og hjælpe

virksomhederne og vores økonomi med at komme igennem denne overgangsperiode så smerteløst som muligt.

Aftalen om bilers CO₂-emissioner var et veludført stykke arbejde, selv om jeg mener, at gradueringen af sanktioner stadig er utilstrækkelig. Hvad angår opsamling og lagring af CO₂, venter vi på, at der bliver enighed om finansieringen. Vedrørende emissionskvoterne er det af afgørende betydning at finde en rimelig og realistisk vej frem. Indførelsen af kvantificerede tærskelværdier skal hilses velkommen. Vi ved dog, at der stadig er meget, der skal gøres. Enighed ved førstebehandlingen er uhyre vigtig. Virksomhederne og industrierne forventer at blive inddraget vedrørende fremtidige forpligtelser. De bliver nødt til at kunne planlægge deres investeringer.

Hvad vil folk sige om EU, hvis vi ikke får en aftale på plads inden årets udgang? EU, som ynder at tro, at man fremstår som et godt eksempel i bekæmpelsen af klimaændringer. EU, som er så ambitiøs vedrørende kampen mod klimaændringer. Jeg tør ikke forestille mig, hvor absurd det ville være, hvis Europa ikke kunne nå frem til en aftale, men ikke desto mindre i København næste år gerne ville overbevise alle om, at EU har ret.

Jeg vil derfor gerne ønske det franske formandskab held og lykke og endnu en gang påskønne det arbejde, man har udført.

Edite Estrela (PSE). – (PT) Hr. formand! Klimaændringer er vor tids store problem. Det er nødvendigt med akutte tiltag for at bremse den globale opvarmning. Konferencen i København er den sidste chance for at undgå sammenbrud i en tid, hvor der er positive tegn fra USA's side. Med valget af præsident Obama skal EU præsentere et troværdigt og ambitiøst forslag med henblik på at mobilisere de øvrige regioner.

For så vidt angår byrdefordelingen, der er et spørgsmål, jeg har fulgt nøje som skyggeordfører for Den Socialdemokratiske Gruppe i Europa-Parlamentet, og hvor vi forhåbentlig vil kunne nå frem til en aftale, tror jeg, at medlemsstaterne skal forpligte sig til at reducere CO₂-emissionerne internt og ikke alene via eksterne kreditter. Den økonomiske krise er ikke, som nogle personer her siger, resultatet af miljøpolitikker. Den skyldes dårlig ledelse, og der er formentlig sager, politiet skal tage sig af, ikke politikerne.

Europa-Parlamentet gør sit hjemmearbejde, og forhåbentlig gør Rådet det samme uden at give efter for nationale interesser og falske argumenter. Udviklingen af nye teknologier giver muligheder for økonomien og for at skabe arbejdspladser.

Jeg vil gerne slutte af med en opfordring til os alle om at gøre en indsats for at nå frem til en aftale ved førstebehandlingen. Verden har brug for en international aftale, og borgerne forventer, at vi træffer nogen foranstaltninger.

Vladko Todorov Panayotov (ALDE). – (BG) Hr. formand! Klimaændringerne sker med større hast end forudset. Hvis EU ønsker at føre an på FN's møde i 2009 i København om indgåelse af en global aftale om reel bekæmpelse af klimaændringerne efter 2012, skal der ske en nedbringelse af emissionerne af drivhusgasser i EU. For at nye medlemsstater kan opnå reelle reduktioner i de skadelige emissioner, ville det være godt at overveje gradvis anvendelse af en 100 %-auktionsordning for elektricitetsproduktionssektoren samt at forlænge overgangsperioderne. De nye medlemsstater er i høj grad fortsat afhængige af kul som den vigtigste primære energikilde. I disse stater sker overgangen til alternative energikilder langsommere, og strikse foranstaltninger til nedbringelse af de skadelige emissioner kunne således have uønskede sociale virkninger. Jeg opfordrer Kommissionen og Rådet til at tage højde for overholdelse af forpligtelserne i Kyotoprotokollen hidtil og sikre, at hver enkelt medlemsstat virkelig er forberedt, således at de fastsatte foranstaltninger har en virkning.

Pilar del Castillo Vera (PPE-DE). – (ES) Hr. formand! Først og fremmest vil jeg gerne takke alle dem, der har talt, herunder Kommissionen, formandskabet og mine kolleger, for det arbejde, de har udført og deres villighed til at tage emnet op.

Jeg vil gerne indlede med at fremføre fire punkter, der efter min mening er grundlæggende i forbindelse med løsning af problemet. Det første punkt er, at vores forbrug af kul af indlysende årsager hele tiden er stigende på grund af udviklingen af meget store områder af jorden, hvilket ikke tidligere var tilfældet. For det andet stiger CO₂-emissionerne som følge af dette større kulforbrug. For det tredje må vi ikke glemme, at industrivirksomhedernes konkurrenceevne nu måles globalt. For det fjerde – og sidst, men ikke mindst – må vi aldrig glemme, at vi, når vi taler om økonomien, frem for alt taler om mennesker. Det er nemlig sådan, at hvis økonomien har det godt, har mennesker det også godt, og hvis økonomien ikke har det godt, vil det forholde sig modsat.

De to sidste punkter betyder, at det europæiske erhvervslivs konkurrenceevne ikke skal lide unødigt skade i disse særlig vanskelige tider, når der ikke er nogen internationale regler og krav, som gælder for tilsvarende industrivirksomheder andre steder i verden. De to første punkter betyder, at vi har brug for en realistisk, gennemførlig og dermed effektiv international aftale, som omfatter de lande, der står for store CO₂-emissioner, og som derfor også er storforbrugere af kul. Uden en sådan aftale kan vi ikke effektivt nå det endelige mål, som er at nedbringe CO₂-emissionerne.

Lederskab består hovedsagelig i at foreslå formler, der sætter os i stand til at nå vores mål. Resten er ikke meget andet end fantasi.

Justas Vincas Paleckis (PSE). – (LT) Hr. formand! Ingen af EU-landene har endnu været ude for problemer af den størrelsesorden, som vil overgå Litauen om et år. Jeg refererer til problemerne i energisektoren. I henhold til tiltrædelsestraktaten med EU skal Litauen lukke kernekraftværket i Ignalina, som dækker ca. 70 % af landets elektricitetsbehov. I Kommissionens forslag til Litauen godkendte man en lille stigning i emissionen af drivhusgasser i forhold til 2005, men i forslaget tages der ikke hensyn til følgerne af lukningen af kernekraftværket i Ignalina, og faktisk vil de litauiske kraftværker producere en næsten dobbelt så stor mængde af disse gasser. Efter 2009 vil Litauen være det eneste af de nye EU-lande, som ikke har emissionstilladelser. Alt dette vil påvirke erhvervslivet og hele økonomien såvel som private forbrugere negativt. Det forventes, at elektricitetspriserne vil stige til det dobbelte af deres nuværende niveau eller mere.

Den stigende anvendelse af fossile brændstoffer vil øge emissionerne med 5 mio. t om året. Litauen håber således at få en undtagelse af omtrent tilsvarende størrelsesorden med hensyn til det emissionshandelsbaserede systems regler om årlige ikkeomsættelige emissionstilladelser, indtil der er bygget et nyt kraftværk. Klimapakken er et særdeles vigtigt og følsomt emne. Jeg er klar over, at hvert land har sine egne udfordringer og særlige forhold. Det ville være meget trist, hvis anmodninger om undtagelser spolerer dette skrøbelige dokument, som er så nødvendigt for Europa og hele verden. Men situationen i Litauen er virkelig dramatisk og også unik, idet vi ikke er forbundet med elforsyningsnettet i Vesteuropa. Jeg opfordrer deltagerne i trepartsdrøftelsen til at tage højde for dette.

John Bowis (PPE-DE). – (EN) Hr. formand! Al opmærksomhed er nu rettet mod de centrale spørgsmål, og det er nok derfor, der sker fremskridt, men ministeren og kommissæren har i dag ikke hørt den stemme, jeg synes, de skal høre, nemlig stemmen fra lavindkomstlandene. Nogle af os er lige vendt hjem fra ACP-mødet i Papua Ny Guinea, og vi ved, at lavindkomstlandene er de største ofre for vores hidtidige vækst, og de har brug for vores støtte.

Stillehavssøerne synker ganske bogstaveligt ned i havets bølger. Den globale opvarmning bringer nye sygdomme samt myg, der bærer malaria og denguefeber, ind i regionen. Ved vores hjemkomst finder vi breve fra de ydre maritime regioner i Europa, hvor budskabet stort set er det samme. De ønsker desperat, at vi skal gribe ind for også at støtte dem.

På ACP-mødet så vi på følgerne af at undlade at forhindre og undlade at håndtere klimaændringerne. Selv hvis vi opfylder vores 2. mål, betyder det, at tilgængeligheden til vand reduceres med 25 %, at udbyttet fra afgrøder reduceres med 10 %, at 50 mio. flere mennesker vil få malaria, at 10 mio. flere vil blive offer for oversvømmelser i kystområder, samt at der vil ske en dramatisk stigning med hensyn til åndedrætsproblemer, hjerte-kar-sygdomme, vektorbårne sygdomme, hudkræft og synsproblemer.

Hvis det går skidt for dem, går det skidt for os. Deres sygdomme er i forvejen vores sygdomme. Deres migration vil blive vores migration. Deres desperation kunne føre til desperation, efterhånden som de også strømmer ind over vores grænser, og det er lige så meget for vores egen skyld som for deres, at vi skal hjælpe dem med at gøre fremskridt og gøre det hurtigt.

Britta Thomsen (PSE). – (DA) Hr. formand! Hr. kommissær! Kære kollegaer! Lad mig starte med at takke vores ordfører Claude Turmes for hans imponerende arbejde i forbindelse med direktivet for vedvarende energi. Tilsvarende vil jeg også gerne takke Parlamentets forskellige sekretariater, rådgivere og assistenter. Desværre var vi ikke i stand til at afslutte forhandlingerne i nat med Rådet, selvom vi fra Parlamentets side var indstillet på et forlig og var parate til at give indrømmelser. Men det kræver som bekendt to villige parter, hvis man skal nå et resultat. Som ordfører for Den Socialdemokratiske Gruppe på direktivet havde jeg set frem til at stå her til formiddag med en færdigbehandlet pakke. En pakke, vi havde fået sat vores klare fingeraftryk på. Dette direktiv kommer til at revolutionere Europas energipolitik. Med det kan vi se enden på mere end 100 års afhængighed af olie og gas. En afhængighed, der har skadet vores klima, har skabt krige, ufred og ulighed overalt i verden. Derfor er det afgørende, at vi nu får sat det sidste punktum i aftalen.

Vi har allerede sikret, at der bliver fastsat klare og stærke bæredygtighedskriterier for produktionen af biobrændstoffer til vores biler. Vi har sikret, at det store energiforbrug i bygninger vil blive begrænset, og vi har sikret, at producenter af vindmøller og solceller får garanti for, at Europa nu vil satse på vedvarende energi. Den sidste sten i skoen er, at vi fastholder alle de bindende mål indtil 2020. Problemet er, at et enkelt medlemsland blokerer for en aftale. Derfor kan jeg kun appellere kraftigt til, at Rådet genovervejer deres position, så Europa kan få den energiaftale, vi så kraftigt har brug for.

Gunnar Hökmark (PPE-DE). – (SV) Hr. formand! Det er en af Europas og EU's vigtigste opgaver nu at sikre, at vi får en international forpligtelse om at gøre alvor af de globale målsætninger vedrørende klimapolitikken. Det bliver også en af de vigtigste opgaver for det svenske formandskab at sikre, at vi får denne internationale forpligtelse på plads ved konferencen i København.

Jeg tror, det kan være vigtigt, når vi drøfter disse spørgsmål, at huske på, at succes i København i form af en bred international forpligtelse indebærer langt mere end de forskellige detaljer i den pakke, vi nu drøfter. Det er derfor så vigtigt at sikre, at vi nu får en klimapakke på plads, der opfylder de målsætninger, vi har sat.

Jeg tror, det er vigtigt, vi er pragmatiske, når det gælder de forskellige midler. Hvis vi er pragmatiske omkring de forskellige midler og samtidig sikrer os, at vi når målene, garanterer vi nemlig, at vi får bred opbakning til det, der skal gøres, og sikrer, at de forskellige medlemsstater er udholdende med hensyn til at ville leve op til de forskellige indgåede forpligtelser. Dette er det væsentlige, og dette er det perspektiv, vi går videre med, når det gælder forskellige former for indsats.

Jeg vil gerne understrege, at der også skal være klarhed omkring, at vi altid skal gøre plads til de initiativer, der giver de bedste resultater. Det indebærer, at vi skal gøre plads til, at der kan foretages investeringer i andre lande, hvor resultaterne bliver bedst. Dette indebærer ikke, at der stilles færre krav til os selv, men det er af afgørende betydning at indse, at vi skal fokusere på det, vi kan gøre for at hjælpe andre lande.

Endelig skal de ressourcer, som nu frigives via auktioner, tilfalde medlemsstaterne med henblik på at blive brugt til forskellige foranstaltninger i de enkelte lande.

Dorette Corbey (PSE). – (NL) Hr. formand! Følelserne er helt oppe at køre, nu hvor der lægges sidste hånd på klimapakken. Nogle hævder, at klimaet må vente, under alle omstændigheder indtil krisen er ovre, men det er ikke nogen god idé. Først og fremmest er det absolut vitalt, at vi griber ind omgående for at forhindre den globale opvarmning, der som sagt sker hurtigere end forudsagt. For det andet er vi ved at løbe tør for olie. Vi har virkelig brug for, at der sker en omlægning i retning af forsyning med vedvarende energi. For det tredje er effektiv klimapolitik et godt våben mod recessionen.

Investeringer i vedvarende energi, i infrastruktur vedrørende grøn energi og energieffektiviteten i bygninger skaber millioner af arbejdspladser, og dette er ikke at foragte. Vi er selvfølgelig nødt til at sikre, at arbejdspladserne inden for stål-, papir- eller bilbranchen ikke forsvinder til udlandet. Som tingene ser ud lige nu, er pakken et skridt i den rigtige retning, selv om vi er nødt til at forvisse os om, at det ikke bliver en tom skal.

Vi kan under alle omstændigheder være tilfredse med aftalen om brændstofdirektivet. En nedbringelse af CO₂-emissionerne på 10 % på baggrund af en well to wheel-analyse sender et positivt og stærkt signal, især i tider, hvor olieselskaberne bruger stadig mere energi på at producere benzin og diesel. Brændstofdirektivet giver således en vigtig impuls for den globale nedbringelse af emissionerne, afbrænding, større anvendelse af elektricitet til vejtransport og valg af mere effektive biobrændstoffer, som opfylder kravene til bæredygtighed. Europa kan hermed slå takten an. I USA er der også iværksat lignende initiativer, og næste tidsalder efter benzinens tidsalder er nu i syne.

Karl-Heinz Florenz (PPE-DE). – (DE) Hr. formand! Jeg vil gerne sige mange tak til Kommissionen og også til Rådet for at have præsenteret denne klimapakke for os. Jeg mener ikke, der skal ændres på et eneste tal, et eneste mål og eller en eneste procentsats i denne pakke. Jeg vil dog sige til rådsformanden, at jeg kun alt for godt ved, at vi er under enormt tidspres. Jeg har imidlertid i dag med to minutter ikke tid til at komme med en besvarelse.

Jeg vil gerne komme ind på et punkt, som er bekendt. Jeg vil nemlig gerne gøre EU opmærksom på spørgsmålet om, hvorvidt vi virkelig umiddelbart skal indlede denne meget urokkelige auktionsordning i 2013, når vi meget godt ved, at vores amerikanske venner og vores venner i Indien og i Kina ikke vil have sådanne instrumenter på plads på dette tidspunkt. Jeg foreslår, at disse bestemmelser vedtages i Kyotoprotokollen II

eller i København, og vi begynder denne auktionsordning i Europa den dag, hvor Københavns- eller Kyotoprotokollen er vedtaget.

Man bør ikke fratage virksomhederne den kapital, de ikke kan få fra bankerne i øjeblikket. Vi har brug for denne kapital til at udfylde hullet. Det er det, vi især gerne vil – og inden 2012. Jeg mener, det er forkert af EU at sende det europæiske erhvervsliv ud på verdensmarkedet med blytunge sko, mens vores amerikanske venner har sportssko på i Indien. Det ikke rimeligt. Det skal ikke have lov til at ske. De skal alle have samme type sko på. Dette spørgsmål ligger mig meget på hjerte, præcis for at målene kan nås.

Det er efter min opfattelse ganske indlysende, at vi har brug penge for også at få kompensation uden for Europa i de latinamerikanske lande. Det er slet ikke noget stridspunkt. Men vi skal udvikle redskaberne til emissionshandelen således, at industrien har lige vilkår. Jeg støtter dette uden også at ændre et eneste parameter. Jeg ville gerne gentage dette, fordi der er personer her i Parlamentet, som lader antyde, at vi gerne så målsætningerne ændret. Jeg vil sige til hr. Dimas, at det ikke er tilfældet.

Åsa Westlund (PSE). – (SV) Hr. formand! Rådet og Parlamentet forhandler jo lige nu om klimapakken. Samtidig med at det ville være en fantastisk bedrift for samarbejdet, hvis vi kunne få dette på plads inden jul, må jeg sige, at jeg er vældig foruroliget over forhandlingernes forløb. Ifølge den seneste forskning ville det være nødvendigt at nedbringe emissionerne med mere end det, der foreskrives i klimapakken. Alligevel er det Ministerrådets og navnlig en række højreregeringers indstilling at udvande pakken.

Det er også med sorg i hjertet, at jeg som svensker ser, at den svenske konservativt ledede regering er en af hovedaktørerne, der forsøger at forhindre, at EU går forrest vedrørende klimapakken. Af flere grunde skal hovedparten af EU's emissionsreduktioner ske på det hjemlige plan – først og fremmest fordi vi har et moralsk ansvar for at nedbringe vores egne emissioner, for det andet fordi det er ved at tage føringen og vise, at nedbringelse af emissionerne kan forenes med høj økonomisk vækst, at vi kan få andre lande til at undertegne en aftale om internationale klimaændringer, og for det tredje fordi vi skal have et incitament på plads, hvis vores industri skal udvikle den fornødne nye grønne teknologi, for at vi kan være konkurrencedygtige fremover.

Jeg vil derfor kraftigt opfordre Parlamentet til at modsætte sig den svenske regerings holdning og holde fast i, at størstedelen af emissionsreduktionen skal ske i Europa, og også at en andel af indtægterne fra emissionshandelen skal gå til udviklingslandene. Vi vil så være troværdige, og vi vil så være i stand til at få en international klimaaftale på plads i København i efteråret 2009.

Paul Rübig (PPE-DE). – (DE) Hr. formand! Jeg vil gerne takke rådsformanden, hr. Borloo. Det bliver en kamp mod arbejdsløshed og fattigdom i de næste måneder og år. Vi kræver derfor en fornuftig pakke. Vi har ikke brug for fri kvotetildeling op til 100 % i den industri, der er berørt af CO₂-lækage, vi har brug for en kvotetildeling på 100 %, og vi har brug for ex ante-benchmarks. For de virksomheder, hvor CO₂-lækage ikke er nogen risiko, tror jeg, at 20/20-løsningen er det bedste, således at vi kan indlede med stigninger på 20 % og også nå målet om stigninger på 20 %.

Vi ønsker også fritagelse for de små og mellemstore virksomheder her, dvs. navnlig virksomhederne med 25 000 t, hvor tallet skal forøges til 50 000 t. Vi vil derefter fortsat have 80 % af SMV'erne uden for, og de står kun for 27 % af CO₂-emissionerne. Vi skal også gøre en indsats for at holde pengene i virksomhederne og ikke beskatte dem og sende dem til udlandet. Vi har snarest muligt brug for pengene i virksomhederne for at kunne fremme innovation og forskning. Man skal også sikre, at degressiv afskrivning er mulig, således at virksomhederne kan investere i disse områder hurtigt og i god tid.

Vi har også brug for en formel i den internationale aftale, hvor op til 30 % og ikke 30 % står præciseret som absolut tal. Vi har også brug for en klar idé om, hvad en international aftale skal indeholde. For så vidt angår varmepumper, vil jeg opfordre til, at vi virkelig sikrer, at luft-luft-varmepumper også er omfattet, fordi der på den måde kombineret med solenergi naturligt kan undgås en stor mængde CO₂.

Jeg opfordrer også til, at vi gør de internationale atomenergisikkerhedsnormer obligatoriske for den europæiske kerneenergiindustri, og at vi har uafhængige reguleringsmyndigheder i Europa, som også kan være med i beslutningstagningen i de andre medlemsstater med henblik på at forvisse sig om sikkerheden her.

Gyula Hegyi (PSE). – (EN) Hr. formand! Mange af de nye medlemsstater har ligesom Ungarn ved udgangen af 1980'erne og sammenbruddet af den gamle industrisektor nedbragt deres drivhusgasemissioner. På grund af denne proces mistede hver sjette ungarer – ca. 1 mio. mennesker – sit job. Da udgangspunkt for nedbringelsen her i det nuværende forslag er 2005 og ikke 1990, kan en række gamle medlemsstater hæve

deres emissionsværdier uden nogen som helst følger. Dette er meget urimeligt over for de nye medlemsstater. Efter tabene i vores økonomi har vi brug for rimelig kompensation.

Fjernvarme er hovedsagelig et socialt spørgsmål i mange nye medlemsstater. Beslutningen i Udvalget om Miljø, Folkesundhed og Fødevaresikkerhed, hvor man giver gratis kvoter for fjernvarme i ETS, er helt afgørende for os, og vi skal også holde os dette mål for øje under trepartsdrøftelserne.

Jeg tror, det er op til markedet og konkurrencen at bedømme anvendelsen af CO₂-opsamling og -lagring. Da dette er en meget ny og dyr teknologi, er vi nødt til at være mere varsomme, inden vi støtter den med offentlige midler.

Mit sidste punkt er, at hele pakken vil blive en fiasko, hvis der ikke er et ordentligt strafferetligt sanktionssystem. Hvis vi ikke tvinger medlemsstaterne til at overholde emissionsgrænserne, er hele vores indsats spildt. Jeg opfordrer derfor kraftigt Parlamentet til at insistere på, at vi skal fastholde vores mål vedrørende det strafferetlige sanktionssystem, fordi der uden et strafferetligt sanktionssystem ikke vil være noget fungerende system overhovedet.

Formanden. – Mine damer og herrer! Må jeg bede om Deres opmærksomhed. Selv om vi er meget tæt på at afslutte forhandlingen, bliver jeg nødt til at afbryde af årsager, De vil forstå. Næste punkt på dagsordenen er det højtidelige møde kl. 11.30 med Hans Hellighed Dalai Lama. Efter det højtidelige møde vil denne forhandling fortsætte. Der er blot to talere tilbage på min liste samt enhver, der måtte ønske at tage ordet ifølge "catch the eye"-proceduren, og repræsentanterne for Rådet og Kommissionen. Efter at vi har færdiggjort drøftelsen om forhandlingerne vedrørende pakken om klimaændringer og energi, vil vi gå videre med afstemning som normalt.

(Forhandlingen udsat kl. 11.30 afhensyn til det højtidelige møde)

FORSÆDE: Hans-Gert PÖTTERING

Formand

4. Højtideligt møde – Dalai Lama

Formanden. – Mine damer og herrer! Det er en mig en stor ære og fornøjelse at byde velkommen til Hans Hellighed den 14. Dalai Lama i plenarsalen i Europa-Parlamentet i dag. Vi er spændt på at høre de tanker om det europæiske år for interkulturel dialog og betydningen af denne dialog for fred og international forståelse, som De vil dele med os i dag her i Europa-Parlamentet.

I 2008 havde vi den ære at hilse repræsentanter fra den kristne religion, den jødiske religion og fra islam velkommen her, og i dag har vi mulighed for at høre en førende repræsentant for buddhismen. Deres Hellighed! Lige nu går vores tanker frem for alt til ofrene for de blodige angreb i Mumbai og til befolkningen i Indien – det land, hvor De bor i eksil. Netop på et tidspunkt med så store udfordringer yder religiøse ledere som Dem, der er fortalere for dialog, fred og forsoning, et uhyre afgørende bidrag til vores sociale liv.

Europa-Parlamentet har altid bestræbt sig på at være fortalere for menneskets rettigheder og værdighed. Kulturen og friheden til at kunne udtrykke sig religiøst berører direkte menneskets identitet og er derfor uløselig forbundet med menneskelig værdighed. I den forbindelse har Europa-Parlamentet løbende bestræbt sig på at henlede opmærksomheden på det tibetanske folks menneskerettigheder.

Da De, Deres Hellighed, holdt en tale i Europa-Parlamentet i Strasbourg i 1988, talte De om en fempunktsfredsplan for Tibet. De besøgte os også i 2001 og 2006. I dette tidsrum traf Europa-Parlamentet en række beslutninger, hvor man bad den kinesiske regering om at indlede en øjeblikkelig og meningsfyldt dialog og at respektere det tibetanske folks kulturelle og religiøse identitet og menneskerettigheder. På vegne af Europa-Parlamentet vil jeg gerne på ny understrege, at Europa-Parlamentet anerkender den territoriale enhed, som Kina udgør, og som Tibet er en del af. Men vi vil altid forsvare det tibetanske folks ret til at udleve deres kulturelle og religiøse identitet. Vi vil altid forsvare denne rettighed.

(Bifald)

Det, der er sket i Lhasa og andre byer siden 10. marts, er bevis for det akutte behov for en ordentlig dialog, hvormed man kan arbejde på at finde en acceptabel, holdbar løsning for alle parter under hensyntagen til Tibets kultur, religion og identitet.

Af disse grunde er vi dybt bekymret for, at de drøftelser, der blev indledt i 2002 mellem Deres særlige udsendinge og de kinesiske statsinstitutioner, ikke har givet nogen resultater endnu. Vi udtrykker vores omgående forventning om, at fremtidige forhandlinger vil bringe de ønskede resultater.

Kina er en betydningsfuld nation og en vigtig partner for EU. I vores dialog med Kina har vi pligt til åbent og ærligt at gøre os til talsmand for vores fælles værdier i form af demokrati, lovgivning, menneskerettigheder og meningsfrihed på baggrund af det grundlæggende princip om menneskelig værdighed.

Hvis vi skulle ophøre med at gøre os til talsmand for disse principper, ville vi opgive os selv. Jeg fremførte også disse principper i går i en samtale med den kinesiske EU-repræsentant.

Som De, Deres Hellighed, sagde for nogle få år siden, skal enhver af os lære ikke alene at arbejde for sig selv, sin egen familie eller sin egen nation, men til gavn for hele menneskeheden.

De er, Deres Hellighed, en vigtig fortaler for dialog. Deres ikkevoldelige holdning er et fremragende eksempel på indlevende, fredeligt engagement i en værdig sag, og det er os en ære, at De taler i Europa-Parlamentet i dag.

Det er med stor fornøjelse, jeg nu beder Dem om at tale til os.

(Bifald)

Hans Hellighed den 14. Dalai Lama. – (EN) Deres Excellence, formand Pöttering, medlemmer af Europa-Parlamentet, mine damer og herrer!

Det er en stor ære at tale her i dag og jeg takker for indbydelsen.

Sidste gang, jeg var her, holdt jeg min tale på tibetansk og læste derefter den engelske oversættelse op. Jeg følte, det var tidsspilde, så i dag er min skriftlige erklæring allerede blevet rundsendt. Jeg vil ikke gentage det, som står deri. Der er faktisk nogle ord, jeg ikke kan udtale ordentligt, så det er bedst ikke at læse den op! Hovedpunkterne har jeg allerede nævnt i min skriftlige erklæring, og jeg vil ikke gentage disse ting her.

Jeg er blot ét menneske ud af 6 mia. mennesker. På det plan tror jeg, at ethvert menneske ønsker at få et lykkeligt og succesrigt liv. Vi ønsker alle sammen, uanset vores hudfarve, nationalitet, religiøse tro eller sociale status – og alle er berettiget til at have – et lykkeligt liv, et succesrigt liv.

Som menneske tror jeg – og i en årrække har mange af mine venner været enige i mine synspunkter og fornemmelser – at der i moderne tid lægges for stor vægt på materielle værdier. Vi har på en eller anden måde tilsidesat vores indre værdier. På trods af et højt materielt stade har jeg bemærket, at der alligevel er mange mennesker – tilmed milliardærer – som er meget rige, men er ulykkelige på det personlige plan.

Så en af de vigtigste faktorer for lykke eller glæde har meget med fred i sindet, ro i sindet, at gøre. For megen stress, for megen skepsis, for mange ambitioner og grådighed er efter min mening også faktorer, som ødelægger vores indre fred. Så hvis vi gerne vil have et lykkeligt liv, nytter det derfor ikke at tilsidesætte vores indre værdier.

Disse indre værdier er ikke nødvendigvis det, vi bringer med os fra religionsundervisningen, men jeg føler, de er en biologisk faktor, vi allerede er udstyret med: varmhjertethed eller en følelse af ansvar, en følelse af fællesskab. Den biologiske faktor er der, fordi vi er sociale dyr.

Det er det, jeg sædvanligvis kalder "sekulær etik", og det er grundlaget for vores lykkelige liv, vores indre fred. De måder, jeg generelt understreger, man skal fremme, er sekulære måder. Sekulære måder betyder, at man bruger sin sunde fornuft og fælles erfaringer og de seneste videnskabelige resultater.

Selv for vores fysiske velbefindende er fred i sindet helt afgørende. Jeg vil gerne illustrere dette med en lille personlig oplevelse. Jeg blev for nylig opereret for at få fjernet min galdeblære. Så i sammenligning med mit tidligere besøg her har jeg det samme ansigt, men er et organ fattigere! Men siden blev jeg rask igen – i fin form!

(Latter)

Under og også efter det kirurgiske indgreb var der rent faktisk en række ganske alvorlige komplikationer. Normalt tager det 15 til 20 minutter at få fjernet en galdeblære, men i mit tilfælde tog det tre timer på grund af komplikationer. Men efter indgrebet kom jeg mig helt i løbet af en uge. Så lægerne var en lille smule overrasket. Jeg fortalte, at jeg ikke havde nogen særlig forklaring. Ingen mirakuløse kræfter. Ingen helbredende

kræfter. Hvis jeg havde mirakuløse eller helbredende kræfter, havde jeg jo slet ikke haft brug for det kirurgiske indgreb. Selve den kendsgerning, at jeg lod mig operere, betyder, at jeg ikke har sådanne mirakuløse kræfter, ikke sandt? Men i realiteten mener jeg, at fred i sindet er en faktor der gør, at man kan komme sig hurtigt.

Så jeg er mest engageret i at fremme de menneskelige værdier.

Det næstvigtigste er at fremme religiøs harmoni. I den henseende – jeg mener fred i sindet – har alle de større religioner et budskab om, hvordan man udvikler indre fred. Navnlig når vi gennemlever vanskelige situationer eller håbløshed, giver troen os indre styrke og håb.

Så alle de større religiøse traditioner falder i bund og grund i to kategorier. Den ene er teistisk religion, og den anden er ikketeistisk religion. Buddhismen tilhører de ikketeistiske religioner. Buddhismen og jainismen udgør begge en del af den indiske tradition. Disse forskellige filosofier, forskellige tilgangsveje, har i sidste ende det samme budskab, den samme praksis, udøvelse af kærlighed, medfølelse, tilgivelse, tilfredshed og selvdisciplin.

Så derfor har alle de større religiøse traditioner det samme potentiale, men de kommer fra forskellige lokaliteter og forskellige folkeslag med forskellig mental disposition. Vi har brug for forskellige tilgangsmåder. Der har udviklet sig en teistisk filosofi og en ikketeistisk filosofi, men det gør ikke noget. Disse filosofier er ikke ens, men det væsentlige er det reelle formål, det reelle budskab. Så i den forstand bærer alle religiøse traditioner det samme budskab, den samme praksis og den samme virkning.

Så harmoni blandt de forskellige religiøse traditioner er fuldt ud mulig. Og alligevel er der nu – ikke alene i tidligere tid, men selv i dag – fortsat konflikter, som opstår i religionernes navn. Så derfor har vi brug for en særlig indsats for at fremme religiøs harmoni.

Det kan måske synes irrelevant, men jeg ser, at der her blandt Parlamentets medlemmer er mange kvinder. En af min overbevisninger er (og jeg siger ikke dette bare for at behage kvinderne her!), at der i menneskets historie i de tidligste perioder ikke var noget lederbegreb. Alle familiemedlemmer arbejdede sammen, alle fællesskabets medlemmer arbejdede sammen, jagede eller indsamlede frugter eller lignende, og de delte tingene ligeligt. Efterhånden steg befolkningstallet. Derefter begyndte der at være tyveri, mobning osv. Og så opstod begrebet lederskab.

På det tidspunkt var hjernen ikke særlig vigtig. Det væsentlige var fysisk styrke ligesom hos de andre dyr. Det er efter min mening grunden til, at mandens dominans udviklede sig.

Efterhånden skete der så via uddannelse en udvikling af hjernen, og hjernen blev vigtigere end fysisk styrke. Så derefter havde de mandlige og kvindelige sider mere eller mindre ligevægt. Og nu er det så sådan, at mange medlemmer her er kvinder. Nogle af dem er endda temmelig smukke!

(Latter og bifald)

Som jeg nævnte tidligere, skal vi i vores århundrede, i vores tid fremme menneskelig medfølelse, menneskelig kærlighed og varmhjertethed. I den henseende synes jeg, at kvinder på grund af biologiske faktorer udviser større følelse for andres smerte. Er det rigtigt?

(Der råbes ja)

Jeg tror, jeg bliver nødt til at spørge mændene, ikke kvinderne.

Jeg har ikke så meget tid, men jeg vil fortælle en kort historie. En gang under en otte eller ni timer lang flyvning fra Indien til et andet land, et natfly, bemærkede jeg et par med to småbørn. Det ene barn var nok seks eller syv år, og det andet var meget lille. Så hele natten var den mindste virkelig til besvær for forældrene. I begyndelsen tog faderen sig også af det lille barn. Men efter to eller tre timer sov faderen simpelthen, mens moderen hele natten tog sig af de uartige børn. Hun var hele tiden meget omsorgsfuld over for dem, og næste morgen bemærkede jeg så, at moderens øjne var røde. Dette er et eksempel. Kvinden var mere opmærksom over for andre menneskers smerte.

Så derfor har vi nu ikke alene brug for kloge hjerner og idéer, men vi har også brug for varmhjertethed. I sådanne perioder føler jeg, at kvinder spiller en særlig rolle. Jeg er derfor meget glad for at se så mange kvinder her. Det er noget, jeg har nævnt ved mange lejligheder, og jeg ville blot gerne dele disse idéer med jer nu.

Og nu til spørgsmålet om Tibet.

(Bifald)

Ret beset mener nogle kinesiske embedsmænd, at vores tilgang er som for en separatistbevægelse, men det er ikke tilfældet. Det er fuldstændig forkert. Alle ved, at vi i vores egen interesse søger efter ægte autonomi inden for Folkerepublikken Kina. Tibet er materielt tilbagestående – selv om det naturligvis er åndeligt veludviklet – så alle tibetanere ønsker nu et moderniseret Tibet. For så vidt angår materiel udvikling, er det derfor i vores egen interesse at forblive inden for den store nation – Folkerepublikken Kina.

Så indledningsvis vil jeg gerne gøre det meget klart, at vores tilgang ikke er som for en separatistbevægelse. Visse rettigheder, som vi har anmodet de kinesiske embedsmænd om, er faktisk allerede blevet garanteret eller nævnt i deres forfatning, og det samme gælder visse mindretalsrettigheder.

Et andet punkt, jeg gerne vil gøre klart over for vores fortalere, er, at når de viser deres støtte, deres bekymring for spørgsmålet om Tibet, føler nogle kinesere, at dette er vendt mod Kina. Dette er helt forkert. Faktisk forsøger vi at bidrage til at fremme et harmonisk samfund, stabilitet, sammenhold. Men der er naturligvis et problem for den sunde fornuft, for de fælles erfaringer: Hvordan kan sammenhold og harmoni udvikles ved hjælp af frygt, ved hjælp af våben? Det er ulogisk. Ægte harmoni, sammenhold, kommer kun via tillid, via gensidig respekt.

Lad mig tage et eksempel. Da vi ikke er ude efter uafhængighed, og vi holder os strengt til ikkevoldelige principper, mener nogle af vores venner fra Xinjiang, der også kæmper for deres rettigheder, nu, at vores tilgang er mere effektiv.

For mange år siden mødte jeg nogle mennesker fra Xinjiang – jeg kan ikke huske personernes navne – og de plejede virkelig at kæmpe for uafhængighed og om nødvendigt tilmed ved at anvende vold. Det er deres holdning. Så jeg fortalte disse mennesker, at for tibetanernes vedkommende stræber vi ikke efter separering og følger også en strengt ikkevoldelig fremgangsmåde.

Efterhånden er flere mennesker fra Xinjiang nu enige i, at vores tilgang er realistisk og den bedste tilgang. Vores tilgang var faktisk til større opmuntring for de mennesker, der en gang valgte den voldelige vej og således tog afstand fra os.

Vi er med til at opbygge et sundt, harmonisk samfund.

Så vi og vores fortalere er ikke imod kineserne, Kina eller den kinesiske regering. Vi hjælper dem faktisk. Der er naturligvis mange ulemper ved totalitære regimer. Det er et lukket samfund, og der er ingen ytringsfrihed og ingen pressefrihed. Så der vil selvfølgelig opstå vanskeligheder.

Der er et tibetansk mundheld, som hedder, at hvis man er en rigtig nær ven, skal man gøre sin ven opmærksom på vedkommendes fejl. Så for EU er det naturligvis særdeles vigtigt at opretholde tætte relationer med Folkerepublikken Kina, men samtidig skal man drage ulemperne, disse fejltagelser, frem i lyset.

Nu er tiden ved at være gået. I går mødte jeg nogle tibetanske støttegrupper, som parlamentsmedlemmerne er med i. Jeg fik at vide, at de ville faste i 24 timer. Hvis nogle af disse personer vil øve sig i at faste, er det rigtig godt. Det sætter jeg stor pris på. Så min umiddelbare reaktion var, at vi også vil faste. I mit tilfælde har jeg som buddhistisk munk efter frokost ikke flere måltider. Så jeg mente, at det for mit vedkommende ville være bedre at indlede min faste efter morgenmaden. Så her i morges indledte jeg min faste efter morgenmaden. Som buddhistisk munk er morgenmad noget ganske helligt, fordi jeg altid spiser, når jeg vågner, da jeg altid føler mig sulten. Jeg har derfor fået min morgenmad nu, og indtil morgenmaden i morgen faster jeg og udviser solidaritet med Deres beslutsomhed.

Mange tak.

(Stående bifald)

Formanden. – Deres Hællighed! De er en personlighed, der vil i dialog. Jeg har 29 års erfaring i Europa-Parlamentet, men jeg har aldrig oplevet en situation, hvor den taler, der tog ordet, havde en dialog med Parlamentet. Hvis nogen i verden – herunder den kinesiske regering – har nogen som helst tvivl om, at De er en personlighed, der vil i dialog, var Deres tale i dag beviset på, at De er en personlighed, der vil i dialog.

(Kraftigt og vedvarende bifald)

På Europa-Parlamentets vegne har jeg den ære at takke Dem for Deres tilstedeværelse i dag, og jeg er taknemmelig for, at De er rask igen. De har bevist, at De er rask igen efter Deres operation, men vi troede aldrig, De ville dele alle Deres erfaringer med os. Dette viser Deres tillid til medlemmerne i Europa-Parlamentet.

De gav os et klart politisk budskab, og De gav os et klart menneskeligt budskab. Jeg vil gerne på Europa-Parlamentets vegne takke Dem for disse budskaber, og vi takker Dem for Deres fremragende humor.

Jeg mener, at det nu er vores pligt at hjælpe Hans Hellighed den 14. Dalai Lama med at sikre, at hans folk, det tibetanske folk, får en god fremtid og kan leve i harmoni med deres kultur og deres religion. Deres Hellighed! Europa-Parlamentet er med Dem. Tak for Deres tilstedeværelse og tak for Deres tale.

(Kraftigt og vedvarende bifald)

FORSÆDE: Martine ROURE

Næstformand

5. Forhandlingerne vedrørende pakken om klimaændringer og energi (fortsat forhandling)

Formanden. – Vi genoptager debatten om forhandlingerne vedrørende pakken om klimaændringer og energi.

*

* *

Struan Stevenson (PPE-DE). – *(EN)* Fru formand! Som bemærkning til forretningsordenen vil jeg gerne informere medlemmerne af Europa-Parlamentet om, at De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans i Luxembourg her til formiddag afsagde kendelse om, at People's Mojahedin Organization i Iran skal fjernes fra EU's liste over terrororganisationer. Det er tredje gang, denne afgørelse er truffet, og det bør være en advarsel til Rådet og Kommissionen om, at deres forsøg på at stille mullaherne og det undertrykkende regime i Teheran tilfreds ved at sætte PMOI på EU's liste over terrororganisationer udgør en lovovertrædelse mod friheden.

(Bifald)

*

* *

Formanden. – Mine damer og herrer! Vi genoptager nu rækkefølgen for taletiden.

Herbert Reul (PPE-DE). – *(DE)* Fru formand, formandskabet for Rådet og Kommissionen, mine damer og herrer! Parlamentet har i de senere år altid været meget modigt med hensyn til at udøve sine egne rettigheder. Der har ikke været nogen slinger i valsen, hverken da vi inviterede Dalai Lama, eller da vi traf beslutning om Sakharovprisen eller om deltagelse i De Olympiske Lege.

Jeg er derfor meget bekymret for, at vi ikke i tilstrækkelig grad udøver vores rettigheder vedrørende en væsentlig sag, der tydeligvis kun vækker begrænset interesse i dag, og som nogle parlamentsmedlemmer har beskrevet som århundredets spørgsmål. Jeg vil bede formandskabet for Rådet og ledelsen i Parlamentet om at sikre, at vi ikke alene taler om bedre regulering, men at vi rent faktisk også har mulighed for at se og gennemgå teksterne. Hvad angår emissionshandelen er forhandlingerne i øjeblikket f.eks. ikke baseret på Parlamentets udtalelse, men kun på beslutningen i et enkelt udvalg. Fire udvalg har truffet beslutninger, men deres antagelser er ikke blevet inddraget i trepartsdrøftelsen. Én ordfører forhandler, og 784 medlemmer har ingen mulighed for at bidrage med deres mening.

Proceduren er skemalagt således: 10.-11. december Rådet, 15. december trepartsdrøftelse – og derefter træffes der beslutninger. Det betyder, at vi som individuelle parlamentsmedlemmer ikke har nogen mulighed for at se på teksten, vurdere den, drøfte den og nå frem til en sund beslutning om den. Vi havde i forvejen betydelige vanskeligheder med at få en seriøs drøftelse i dag, vi måtte begynde senere, vi måtte udsætte forløbet, og nu er der næppe nogen, som lytter. Men det siger jo alt. Vi træffer beslutninger om afgifter til et beløb af 70 mia. EUR. Og vi synes ikke give os selv bare nogle få timer, nogle få dage til at se tingene grundigt igennem.

Jeg mener, det er uansvarligt. Jeg beder formandskabet for Rådet, og jeg beder også formandskabet for Europa-Parlamentet om at sikre, at vi alle kan få den fornødne tid.

(Formanden fratog taleren ordet)

Romana Jordan Cizelj (PPE-DE). – (SL) Fru formand, mine damer og herrer! Det er godt, at vi netop på dette tidspunkt har et meget ambitiøst formandskab, som virkelig har arbejdet hårdt for at nå frem til en aftale om klima- og energipakken. På trods af alt dette har jeg mine tvivl med hensyn til aftaleprocessens gyldighed ved førstebehandlingen, da disse omfattende og svært tilgængelige dokumenter rejser spørgsmålet om gennemsigtighed og spørgsmålet om tilstrækkelig repræsentation af flertallets holdning i Parlamentet, og dette berører naturligvis spørgsmålet om, hvor demokratisk denne proces er.

Jeg vil derfor gerne, at vi næste gang tænker lidt mere over tingene, inden vi bekræfter, at vi vil behandle nogle dokumenter efter aftale under førstebehandlingen. Der ville ikke være noget forkert i, at vi indgik en normal aftale ved førstebehandlingen i december, og der derefter kom en andenbehandling inden vores mandatperiode ophører, og at der blev indgået en hensigtsmæssig aftale med Rådet. Det er derfor ikke overraskende, at der ikke har været megen drøftelse af detaljerne i forbindelse med denne forhandling, da medlemmerne ikke er synderlig bekendt dermed.

Jeg vil gerne hovedsagelig nævne anvendelsen af midler fra auktioner. Jeg mener, vi her skal tage hensyn til visse principper, og navnlig at vi helt udelukkende skal anvende midlerne til håndtering af miljø- og klimaudfordringer, at vi skal anvende dem til afdæmpende foranstaltninger og tilpasning, samt at vi skal anvende dem til at udvikle teknologier, der reducerer drivhusgasemissionerne, og som endnu ikke er kommercielle – og dette bør med andre ord omfatte CCS-pilotprojekter.

Dette er ikke blot vigtigt for EU, men også for andre lande såsom Kina. I det aktuelle tilfælde skal vi anvende midlerne til foranstaltninger i EU og til samarbejde med andre lande, og når vi taler om emissionsniveauet, skal vi tage højde for vores ansvar for de globale emissioner – p.t. 13 til 14 % – og også tage vores historiske ansvar for emissionerne i betragtning. Vi skal desuden anvende de finansielle midler til allerede eksisterende mekanismer – og vi bør med andre ord ikke etablere nogen nye fonde.

Jeg vil gerne takke hele forhandlingsgruppen og informere dem om, at denne aftale vil bringe os godt på vej i forbindelse med forhandlingerne i Poznań i næste uge.

Eija-Riitta Korhola (PPE-DE). – (FI) Fru formand! Vi ved udmærket godt, at Parlamentet ikke står samlet med hensyn til klimapakken. For mange af spørgsmålenes vedkommende er min egen gruppe tættere til Rådets holdning end Parlamentets. Det er ikke desto mindre vigtigt at huske, at vi er fuldstændig enige om emissionsreduktionerne. Emissionerne skal skæres ned. Det er blot et spørgsmål om hvordan. Nogle ønsker at gøre det på den dyre måde, via auktioner, og vi ønsker at gøre det på den omkostningseffektive måde, via benchmarking.

Repræsentanten for Gruppen De Grønne/Den Europæiske Fri Alliance udtrykte det åbent under forhandlingerne, at man gerne så, at priserne steg, således at forbrugernes vaner blev ændret. I vores gruppe tror vi ikke på denne slags logik, så længe emissionshandelen er ensidig. Så længe den er det, er det blot en afgift. Hvis der globalt var lige vilkår for emissionshandelen, ville auktioner være en god valgmulighed. Prisen for emissionsrettigheder kunne let afspejle sig i forbrugerpriserne, hvilket efterfølgende prompte ville få forbrugerne til at vælge renere produkter. Man ved aldrig, hvad der sker, men fuldstændig CO₂-intensive produktionssektorer kunne miste betydning. Men desværre fungerer forbrugernes miljø ikke på den måde lige nu. Produkter, som er fremstillet på en mindre miljøvenlig måde uden for EU, har en konkurrencemæssig fordel på de globale markeder. Dette er afgørende med hensyn til arbejdspladser. Jeg håber, Rådet vil kunne forbedre resultatet på tilfredsstillende måde.

Daciana Octavia Sârbu (PSE). – (RO) Fru formand! EU forpligtede sig til at afslutte sagen om klimaændringer inden januar 2009.

Forhandlingsresultaterne vil navnlig være vigtige for FN's konference i Poznań, hvor EU's forpligtelse om at nedbringe sine CO₂-emissioner og hjælpe de fattigere lande vil blive vurderet.

Vi skal sikre, at vores mål fortsat er ambitiøse, således at der bliver undertegnet en international aftale, hvilket i tilstrækkelig grad vil motivere udviklingslandene til at følge vores eksempel.

Hvis der bliver undertegnet en international aftale, skal den blive ved med at have højt prioritet for os, således at vi øger vores mål fra 20 % til 30 % efter 2020, også selv om denne stigning vil skulle opnås via nye forhandlinger.

Et mere ambitiøst langsigtet mål vil sikre EU's troværdighed som en væsentlig aktør i bekæmpelsen af den globale opvarmning og vil medvirke til, at der opnås positive resultater under de fremtidige forhandlinger i København.

Carl Schlyter (Verts/ALE). – (SV) Fru formand! Vi har lovet bl.a. FN, at vi vil reducere emissionerne med 20-45 %. Nu kan vi ikke engang komme op på 20 %. Ministerrådet forsøger i stedet under forhandlingerne at skyde ansvaret fra os selv og over på udviklingslandene. Mekanismer for bæredygtig udvikling har tendens til at betyde snavset udvikling, hvor fattige lande er tvunget til at bære vores ansvar, og vi forventer at kunne sikre os nogle investeringer der for os selv. Når disse lande efterfølgende skal levere deres egen klimapolitik, skal de betale en høj pris for den. Klimapolitikken skal omfatte både bistand og foranstaltninger i EU.

Bilindustripakken, dvs. emissioner fra biler, er så værdiløs, at emissionerne fra det papir, den er skrevet på, er større end det, pakken vil kunne give af besparelser med hensyn til Europas og jordens klima. Det er dårligt for bilindustrien, dårligt for miljøet, og det er dårligt for forbrugerne, som gerne vil have energibesparende biler for fremtiden.

Bairbre de Brún (GUE/NGL). – (GA) Fru formand! Der skal opnås enighed om ambitiøse målsætninger i EU, således at Europa kan føre an i bekæmpelsen af klimaændringerne. Der ligger en periode med økonomisk usikkerhed foran os, men den økonomiske recession bør give os mod på en hurtigere omstilling til den nye grønne økonomi for at kunne håndtere mange af de gamle problemer i forbindelse med efterspørgslen efter olie og opbrugte energiforsyninger.

Med hensyn til almindelig stationær forbrænding er det vigtigt, at den nye præstationsstandard for emissioner er på plads, hvilket skal være sket på hvert elektricitetsværk senest fra 2015. Det er også vigtigt, at kriterierne vedrørende fortløbende kontrol og sikkerhed er på plads.

Colm Burke (PPE-DE). – (EN) Fru formand! Klimaændringerne kan ikke længere kun ses som et snævert spørgsmål om miljø, men skal i stedet ses i et bredere perspektiv som et tværgående begreb, der dækker forskellige politikområder, herunder udvikling og menneskerettigheder. Det er et problem ikke bare i fremtiden, men også her og nu. Klimaændringerne er et angreb på de fattige landes naturressourcer, herunder deres land- og vandreserver, og folk bliver efterfølgende tvunget til at udvandre for at overleve. Disse migrationsstrømme kan have destabiliserende konsekvenser og kan true den overordnede interne sikkerhed for et bestemt land, en region eller et grænseområde.

Jeg har i år besøgt grænseområdet mellem Tchad og Sudan som medlem af Udenrigsudvalget. Jeg så ødelæggelserne som følge af krig og fødevaremangel. Klimaændringerne vil gøre situationer som denne værre. Det er desværre dem, der mindst er skyld i denne situation, som er udsat for den største risiko. Jeg er derfor begejstret for at se, at mine kolleger i Parlamentet tager føringen på dette område. EU, USA og andre verdensmagter bliver nødt til at handle.

Jean-Louis Borloo, formand for Rådet. – (FR) Fru formand, hr. Piebalgs, hr. Dimas, mine damer og herrer! Indledningsvis vil jeg gerne takke for afholdelse af denne forhandling, som var af afgørende betydning for dem af os, der samtidig deltager i Poznańkonferencen og mødet i Det Europæiske Miljøråd, og som næste mandag har møde i Rådet (energi) og derefter i Det Europæiske Råd den 11.-12. december. Det var væsentligt for alle at kunne give deres mening til kende om det, der formentlig er et af de vanskeligste spørgsmål, vi har skullet behandle, da det medfører en radikal ændring af en række aspekter af vores økonomi- og socialpolitik – så stor en faktor udgør energi i alt dette med dens moralske, etiske og naturrelaterede dimensioner, denne respekt for naturen og naturligvis klimaændringerne.

Jeg vil blot gerne indledningsvis sige til dem, der sår tvivl om klimaændringerne, at behovet for i sidste ende at vænne os selv af med at bruge olie under alle omstændigheder i sig selv gør hele dette direktiv uhyre vigtigt. Uanset om vi gør det på grund af klimaændringerne eller for at ændre energimixet og regionaliseringen deraf, er den overordnede pakke i begge tilfælde relevant.

Det andet punkt, jeg med forlov gerne vil nævne, er rettet til Kommissionen, som har udført et yderst grundigt og særdeles vigtigt indledende stykke arbejde. De mål, der blev foreslået af udvalget og fik støtte på møderne i Det Europæiske Råd under det tyske formandskab, er der og er de rigtige mål. Jeg tror, de har alles opbakning, og denne væsentlige konceptualiseringsindsats for at udtrykke ting, som tilsyneladende er så forskellige og til tider tilsyneladende uforenelige, er absolut bemærkelsesværdig. Jeg mener, at der ud fra dette synspunkt er bred enighed mellem institutionerne. Det er vedrørende metoderne, at spørgsmålene opstår.

For mit vedkommende vil jeg meget gerne igen nævne den tillidskontrakt, der er indgået med Parlamentet inden for rammerne af trepartsdrøftelserne, og jeg er udmærket godt klar over, at parlamentsmedlemmerne har et anstrengt forhold til trepartsdrøftelserne. Det vil næppe have undgået nogens opmærksomhed. Ikke desto mindre er vores internationale forpligtelser, vores internationale møder af afgørende betydning. Mødet i København er formentlig det vigtigste møde, menneskeheden vil holde med sig selv. Vi kan ikke svigte med hensyn til at vise, at Europa er i stand til at nå frem til en aftale om disse punkter.

Vi har naturligvis forskellige problemer vedrørende konkurrenceevnen. Ja, hr. Watson, hr. Hoppenstedt og hr. Davies, finansiering af CO₂-opsamling og -lagring skal naturligvis omfattes i den ene eller anden form nu eller på et lidt senere tidspunkt. Dette angår naturligvis metoderne. Det ville ligeledes være uansvarligt at støtte CO₂-lækage, og jeg tror, vi har fundet løsninger, som i bund og grund er ganske rimelige.

Det, jeg egentlig gerne vil sige, er, at der altid kommer et tidspunkt i livet, hvor vi fokuserer mere på midlet end på målet og måden, hvorpå man kan nå målet. Metoderne kan udvikle sig, uden at målet og garantien for at nå målet gør det muligt. Der hersker en ophavsretlig mentalitet, hvad metoder angår. Dette gælder for Kommissionen og også for ordførerne for Parlamentets forskellige udvalg. Det eneste, der i realiteten påhviler os, er, at vi skal have evaluerbare offentlige finansielle midler til at nå de mål, vi har sat os på kort, mellemlang og lang sigt.

Endelig vil jeg vedrørende mit sidste punkt omhyggeligt gentage det, der er blevet sagt her i Parlamentet, som jo spiller en så væsentlig rolle. Det er ikke et spørgsmål om manglende demokrati, men en fremskyndelse af alle processerne. Jeg kan fortælle, at parlamentsmedlemmerne arbejdede indtil kl. 2 i nat og igen her til formiddag og er nået frem til en aftale om bilers CO₂-emission. Vi kunne drøfte sagen de første tre år, men vi kunne også drøfte målet, der var sat til 95 g, som er den centrale faktor for udviklingen af vores industri.

Vi kunne forhandle om, hvordan vi skal håndtere progressivitet for alle vores punkters vedkommende. Det eneste spørgsmål af betydning for os er ikke at straffe, men gøre opretholdelse af konkurrenceevne mulig og sikre, at hver af disse målsætninger vil blive opfyldt, idet de fungerer sammen og alle er helt afhængige af hinanden.

Dette er i korte træk det, jeg gerne ville sige, idet jeg punkt for punkt gerne ville tage fat på de enkelte indlæg. Man kan rolig regne med, at jeg aflægger rapport over for Rådet i dag og Rådet den 11. december.

Andris Piebalgs, medlem af Kommissionen. – (EN) Fru formand! Forhandlingen i dag har for det meste været fokuseret på udfordringen som følge af klimaændringerne. Det er sandt, at det er en enorm udfordring, men det samme gælder også for den energimæssige udfordring, vi står over for. Vi har set de seneste svingende priser, der giver udfordringer med hensyn til forsyningssikkerheden, som navnlig er vigtig for EU, hvor afhængigheden af energiimport er stigende. Denne pakke udgør også et grundlag for løsning af energisikkerheden, ikke alene for EU, men også for andre dele af verden. Hvis vi skaber den teknologiske forandring, vil det føre til meget anderledes og sikre energikilder, der kunne anvendes i hele verden.

Jeg mener, forhandlingen i dag har været meget positiv og tydeligt har vist Parlamentets engagement med hensyn til at finde løsninger meget hurtigt. Jeg er meget taknemmelig for dette. Kommissionen vil, både jeg selv og mine kolleger, arbejde meget hårdt for at gøre det lettere at indgå en aftale mellem Parlamentet og Rådet til december.

Stavros Dimas, medlem af Kommissionen. – (EL) Fru formand! Jeg vil også gerne takke de medlemmer af Europa-Parlamentet, der deltog i forhandlingen i dag, for deres konstruktive udtalelser. Jeg vil endvidere gerne takke det franske formandskab, som utrætteligt har arbejdet sammen med Europa-Parlamentet såvel som med Kommissionen om at finde løsninger, der er forenelige med vores miljømæssige mål, og som er forenelige med andre situationer og problemer, medlemsstaterne eller øvrige sektorer i det europæiske erhvervsliv og virksomhederne står over for.

Rådet og Europa-Parlamentet har vist deres vilje til at nå frem til en aftale ved førstebehandlingen, og jeg tror, at eventuelle udestående spørgsmål vil blive afklaret ved Europa-Parlamentets efterfølgende mødeperiode om to ugers tid. På det tidspunkt vil vi have en aftale, der vil gøre det muligt for os at opfylde vores miljømæssige mål, som f.eks. nedbringelse af drivhusgasemissionerne i EU. Dette er nødvendigt for EU, således at vi kan bekæmpe virkningerne af klimaændringerne ordentligt, og således at vi kan undgå at løbe ind i andre problemer som f.eks. problemet med, at virksomhederne flytter til lande uden for EU, hvor de kan fortsætte med at udlede CO₂ uden nogen som helst grænser. Vi skal derfor træffe alle de fornødne foranstaltninger. Kommissionens forslag var rettet mod det samt samarbejdet mellem de tre institutioner,

således at der kan findes passende løsninger. Jeg er sikker på, at vi ved næste mødeperiode om uger har en aftale.

Formanden. – Forhandlingen er afsluttet.

Skriftlige erklæringer (artikel 142)

Alessandro Battilocchio (PSE), skriftlig. – (IT) Beskyttelse af miljøet og bekæmpelse af klimaændringerne er uhyre vigtige prioritetsområder for hele det internationale samfund. Som jeg altid har hævdet i de senere år, sætter forskningsmæssige fremskridt os i stand til at udvikle en objektiv tankegang, bl.a. vedrørende energikilder, der alt for ofte fremstilles som noget djævelskab. Med henblik på at fremme en proces til geopolitisk stabilisering og sikre større sikkerhed på internationalt plan skal energikilderne set i lyset af de nuværende teknologiske fremskridt differentieres, således at forsyningsafhængigheden mindskes. Ved at forbedre visse underudviklede situationer, som det f.eks. er tilfældet i Italien, må man set ud fra dette perspektiv hilse en seriøs forhandling om kerneenergi med specifik henvisning til tredjegerationsanlæg velkommen.

Ivo Belet (PPE-DE), skriftlig. – (NL) Vi står i Europa ved en skillevej i historien. Vi har besluttet os for at tage føringen globalt i bekæmpelsen af den globale opvarmning. Tidspunktet er nu kommet til at indfri dette løfte.

Vi kan godt forstå, at bl.a. vores venner i Polen ønsker garantier for, at de ikke vil stå med den største regning som følge af klimaaftalen. EU skal derfor investere mere i ny ren kulteknologi og i CO₂-opsamling og -lagring (CCS).

Den aftale, der blev indgået i denne uge om nedbringelse af CO₂-emissioner fra nye biler, er blevet mødt med kritik, fordi den ikke er vidtrækkende nok. Selv om denne kritik til dels er berettiget, må vi også anerkende de positive aspekter. Vi vil med sikkerhed begynde fra 2012, om end gradvist, og vi har også holdt fast i målet om maksimalt 95 g CO₂/km inden 2020.

Aftalen indeholder heldigvis også stærke incitamenter vedrørende elektriske biler eller hybridbiler. Producenterne må indse, at de intet har at miste ved åbent at satse på disse miljøvenlige biler. Regeringerne bør meget kraftigere tilskynde til denne kovending med afgiftsmæssige incitamenter. Hvad angår forbrugerne, os selv inklusive, hvad er det så, der afholder os fra at købe disse miljøvenlige biler nu? Man kan i dag allerede få mellemklassebiler, som overholder den europæiske standard for 2012. Så...

Richard Corbett (PSE), skriftlig. – (EN) Jeg glæder mig over de fremskridt, der er sket i drøftelserne mellem Parlamentet og Rådet i de seneste dage og til ud på natten i går. Der er stadig et stykke vej at gå, og jeg opfordrer kraftigt begge parter til at gøre en sidste anstrengelse for at nå frem til en aftale, der kan vedtages af Parlamentet inden jul. For at kunne accepteres af Parlamentet skal pakken med foranstaltninger være tilstrækkeligt omfattende til, at vi kan nå de aftalte EU-mål om en reduktion af CO₂-emissionerne på 20 % og en stigning i andelen af energi fra vedvarende kilder på 20 % inden 2020 – men også sætter os i stand til at gå videre og hæve dette tal til 30 % i tilfælde af en international aftale. Det glæder mig også, at der ser ud til at være enighed om, at målet for biobrændstoffer skal være underlagt strenge bæredygtighedskriterier.

Nogle har taget forbehold over for pakken med foranstaltninger, fordi den er for ekstrem. Hvis det forholder sig sådan, så er jeg altså ekstremist – men jeg vil gerne påpege, at mådeholdenhed i betragtning af en trussel mod selve planetens fremtid ikke ville være nogen dyd, og voldsomme tiltag ikke nogen last.

András Gyürk (PPE-DE), skriftlig. – (HU) Ved drøftelserne om fremskridtene i forbindelse med EU's klimapakke kan vi ikke se bort fra de eventuelle konsekvenser som følge af finanskrisen. Dvs. at hvis regeringerne først og fremmest bruger deres akkumulerede finansielle reserver på bankredningspakker, bliver de afgørende energiinvesteringer evt. forsinket.

På trods af krisen er Europa nødt til hurtigst muligt at investere i at øge anvendelsen af vedvarende energi og skabe væsentlige forbedringer af energieffektiviteten. Vi er nødt til at investere i dag, for at vedvarende energikilder evt. kan blive konkurrencedygtige i den nærmeste fremtid.

Af ovennævnte grunde haster det med at skabe en EU-energifond. Det pågældende monetære instrument ville primært tjene som en hjælp til at forbedre energieffektiviteten og øge anvendelsen af vedvarende energi. Hvis vi virkelig gerne vil styrke EU's fælles energi- og klimapolitik, skal denne hensigt desuden også afspejle sig i det næste syvårsbudget. Ud over at styrke opbakningen til EU skal medlemsstaterne være garanteret

tilstrækkelig frihed til ikke alene at tage hensyn til de forskellige regionale forskelle, men også til at fastlægge deres egne klimapolitiske instrumenter.

Den midlertidige afdæmpning af priserne på traditionelle brændstoffer bør ikke give anledning til selvtilfredshed for beslutningstagernes vedkommende eller tilsidesætte de forpligtelser, der er indgået angående vedvarende energikilder. Hvis EU i skyggen af krisen mister de mål af syne, man har sat sig, kan dette få en negativ indvirkning på EU's egen troværdighed og EU's lederrolle i forbindelse med klimaændringerne.

Marusya Ivanova Lyubcheva (PSE), skriftlig. – (BG) Vi har drøftet et problem alt for længe, og nu er der endnu mindre tid til at løse det. De globale processer vedrørende klimaændringer skal løses med en langsigtet plan såvel som med konkrete foranstaltninger, der træffes af alle aktører i den internationale økonomi.

Der er en række centrale tiltag, som forhandlingerne skal fokusere på:

? Investeringer i nye teknologier – industrien skaber problemer, men ved hjælp af nye teknologier kan de løses. Vi bliver derfor nødt til at give industrien en chance for intelligent udvikling, som lever op til vores mål.

? Obligatorisk gennemførelse af en alternativ valgmulighed, men uden negative indvirkninger på miljøet, idet man sørger for sikkerhedsforanstaltninger ved anvendelse af atomenergi, som også skal have en chance. Jeg siger også dette i min rolle som repræsentant for Bulgarien, der har sit eget bidrag i denne proces.

? Investeringer i uddannelse og videnskab angående vedvarende udvikling – uden hvilke man ikke kan tale om en effektiv bekæmpelse af klimaændringerne, da man med investeringerne sikrer tilstrækkelig individuel og organisationsmæssig forberedelse.

Rovana Plumb (PSE), skriftlig. – (RO) Kommissionen vedtog lovpakken om vedvarende energi og klimaændringer den 23. januar 2008.

Med denne lovpakke fordeler man – blandt medlemsstaterne og baseret på kriterier og målsætninger – EU's mål, der blev vedtaget af Det Europæiske Råd i foråret 2007. Disse mål består i en nedbringelse i af emissionerne af drivhusgas (GHG) med mindst 20 % på EU-plan inden 2020, samt i samme periode en stigning på 20 % i andelen fra vedvarende energikilder i det samlede energiforbrug og en stigning på 20 % i energieffektiviteten.

Vi kan forhandle på hvert enkelt område, men vi kan ikke forhandle med naturen. For at kunne opfylde disse forpligtelser med hensyn til nedbringelse af GHG-emissioner og øge andelen af energi fra vedvarende kilder, er det derfor nødvendigt med væsentlige strukturreformer inden for hvert område af økonomien.

Rumænien vil vedtage de nationale forpligtelser som følge af denne lovpakke, der vil få en væsentlig indvirkning på økonomisk og socialt plan.

Afslutningen på forhandlingerne om lovpakken om vedvarende energi og klimaændringer giver mulighed for at finde en balance mellem at bekæmpe klimaændringerne, øge leverandørsikkerheden og fremme konkurrenceevnen og den økonomiske vækst samt skabe arbejdspladser.

Nicolae Vlad Popa (PPE-DE), skriftlig. – (RO) Det glæder os, at forhandlingerne mellem Europa-Parlamentet og Rådet om lovpakken om vedvarende energi og klimaændringer i øjeblikket går i retning af indgåelse af en aftale.

På mødet i Det Europæiske Råd, der holdes den 11.-12. december 2008, vil der blive truffet afgørelse om alle elementerne i forbindelse med denne lovpakke.

Som forberedelse til drøftelserne den 11.-12. december stillede Rumænien sammen med Slovakiet, Ungarn, Bulgarien, Litauen og Letland den 28. november et forslag om omfordeling af indtægten fra auktioner over CO₂-emissionerne på baggrund af følgende formel: $(90 - x) \% + 10 \% + x \%$, hvor x fordeles til de medlemsstater, som med succes har opnået reduktioner på mere end 20 % i forhold til emissionsloftet i Kyotoaftalen i 2005.

Rumænien mener også, at det er helt afgørende med en bestemmelse om en fornyet gennemgang i 2014, uden at der dog kan sættes spørgsmålstejn ved målet om en nedbringelse på 20 % (eller 10 %), simpelthen for at gøre det lettere evt. at justere mekanismerne på baggrund af de specifikke forhold i det pågældende tidsrum (som ikke kan forudsiges lige nu).

Esko Seppänen (GUE/NGL), skriftlig. – (FI) Emissionshandelsordningen omfatter to valgmuligheder. På den ene side har vi mæglermodellen og på anden side erhvervsmodellen. Mæglermodellen giver mulighed for at spekulere tre gange over for dem, der ikke har brug for emissionsrettigheder til produktion, men som køber dem med henblik på at sælge dem til en høj pris til produktionsvirksomheder. De kan købe rettighederne på auktioner og på det sekundære marked på emissionsrettighedsbørser og fortsat spekulere i dem på elbørserne. Samtidig med at der er emissionsrettigheder, kan man endog spekulere i dem via unoterede aftaler og dermed helt undgå børserne. Vi er derfor nødt til at vælge den spekulationsfrie erhvervsmodel, hvor målene for nedbringelse af emissionerne nås via benchmarking, og med bedst tilgængelige teknologi (BAT) som standard for reduktionerne.

Søren Bo Søndergaard (GUE/NGL), skriftlig. – (DA) Mandag aften indgik de store politiske grupper i EU-parlamentet et kompromis med Ministerrådet om kravene til personbilers CO₂-udledning, der betyder, at bilindustrien kan fortsætte med at svine uændret helt frem til 2019.

EU har tilsluttet sig FN's klimamål, som betyder, at de industrialiserede lande skal begrænse CO₂-udledningen mellem 25-40 procent frem til 2020. Aftalen om bilers CO₂-udledning er et knæfald for bilindustrien, og den bekræfter bare, at EU's løfter på klimaområdet ikke er mere værd end det papir, de er skrevet på.

Hver gang EU skal tage et konkret skridt til at leve op til sine egne løfter og målsætninger, så er der alverdens dårlige undskyldninger for ikke at gøre det.

Det er utroligt, at et flertal i EU-parlamentet er parat til at godkende, at svineriet fortsætter.

María Sornosa Martínez (PSE), skriftlig. – (ES) Vores vedtagelse af denne klima- og energipakke skal tjene som en hensigtserklæring, der sætter os i stand til at sende et krystalklart signal til hele verden om at nå frem til en ambitiøs aftale i København til næste år.

Jeg støtter fuldt ud kommissær Dimas' redegørelse om, at finanskrisen har vist, hvor letsindigt det er ikke at tage åbenlyse advarselstegn alvorligt.

For så vidt angår klimaændringer, kan vi ikke tillade os at gentage denne fejl, hvis vi ønsker at forhindre farlige og muligvis katastrofale økonomiske og sociale konsekvenser i de kommende årtier.

Vi skal udvise ansvarsfølelse og træffe dristige beslutninger om at indføre en ren, effektiv energimodel og også at stille de nødvendige redskaber til rådighed for borgerne, således at de bliver bevidst om klimaændringerne og handler derefter. Tiden er inde.

Jeg fremsætter derfor en offentlig appel til Parlamentet og medlemsstaterne om at støtte denne lovpakke under den kommende plenarsamling, da den afgjort vil sætte os i stand til at gøre noget ved den væsentlige udfordring, vi står over for.

Andrzej Jan Szejna (PSE), skriftlig. – (PL) Skattesvig strider mod princippet om rimelig og gennemsigtig beskatning og skader ganske enkelt grundlaget for Fællesskabets funktion. Lavere budgetindtægter hindrer os i at gennemføre vores politikker i fuldt omfang.

Bekæmpelse af skattesvig falder i vid udstrækning inden for medlemsstaternes kompetenceområde, men landene bør ikke agere individuelt. Der er et klart behov for at samordne tiltag på fællesskabsplan og styrke samarbejdet mellem regeringerne i medlemsstaterne og Kommissionen.

Da en radikal momsreform er et både langsigtet og et tidskrævende projekt, foreslås det i betænkningen at anvende konventionelle midler. Disse midler omfatter ændringer i lovgivningen om skatteyderes ansvar for ikke at fremsende de nødvendige dokumenter til tiden eller for at fremsende forkerte dokumenter, reduktion af perioden til dataindsamling og hurtig rettelse af unøjagtige data samt fremskyndelse af informationsudvekslingen om transaktioner på tværs af Fællesskabets grænser.

6. Godkendelse af protokollen fra foregående møde: se protokollen

7. Afstemningstid

Formanden. – Vi går nu over til afstemning.

(Resultater og andre oplysninger vedrørende afstemningen: se protokollen)

7.1. Aftale mellem Republikken Korea og EF vedrørende samarbejde om konkurrencebegrænsende aktiviteter (A6-0452/2008, David Martin) (afstemning)

7.2. Sildebestanden i området vest for Skotland og fiskeriets udnyttelse af denne bestand (A6-0433/2008, Struan Stevenson) (afstemning)

7.3. Kompetence og samarbejde vedrørende underholdspligt (A6-0456/2008, Genowefa Grabowska) (afstemning)

7.4. Måleinstrumenter og måletekniske kontrolmetoder (kodificeret udgave) (A6-0429/2008, József Szájer) (afstemning)

7.5. Stigende fødevarepriser i udviklingslandene (A6-0396/2008, Gay Mitchell) (afstemning)

7.6. Transaktioner inden for Fællesskabet (fælles merværdiafgiftssystem) (A6-0448/2008, José Manuel García-Margallo y Marfil) (afstemning)

7.7. Transaktioner inden for Fællesskabet (A6-0449/2008, José Manuel García-Margallo y Marfil) (afstemning)

7.8. Vejen frem mod bedre forhold for små og mellemstore virksomheder i Europa – ”Small Business Act” (afstemning)

7.9. Våbeneksport (adfærdskodeksen) (afstemning)

– Om punkt 5:

Tobias Pflüger (GUE/NGL). – (DE) Fru formand! I det franske formandskab for Rådet drøftes det, om man endelig skal gøre adfærdskodeksen juridisk bindende. Der er stadig to lande, hvor der skal ske lidt flere fremskridt, nemlig Tyskland og Storbritannien. Vi har brug for et klart signal fra Europa-Parlamentet.

Ændringsforslaget lyder som følger. Følgende skal tilføjes i slutningen af punkt 5. Jeg læser det op på engelsk: ”and an efficient control of arms exports;” (”og for en effektiv kontrol af våbeneksport;”).

(Parlamentet vedtog det mundtlige ændringsforslag)

7.10. Den Europæiske Revisionsrets særberetning nr. 8/2007 om medlemsstaternes samarbejde om moms kontrol (A6-0427/2008, Bart Staes) (afstemning)

7.11. Kvindernes situation på Balkan (A6-0435/2008, Zita Gurmai) (afstemning)

7.12. Europæisk plan for forvaltning af skarver (A6-0434/2008, Heinz Kindermann) (afstemning)

8. Stemmeforklaringer

Mundtlige stemmeforklaringer

– Betækning: Gay Mitchell (A6-0396/2008)

David Sumberg (PPE-DE). – (EN) Fru formand! Det glæder mig faktisk meget, at jeg kort kan bidrage til denne forhandling, fordi det i de tider, vi lever i, når den tredje verden i høj grad lider af mangel på fødevarer, er vigtigt at indse, at vi i EU, selv om vi står over for en økonomisk krise, ikke desto mindre er særdeles

velstående sammenlignet med den tredje verden. Det glæder mig derfor meget, at vi i Parlamentet anerkender, at vi har en moralsk og politisk forpligtelse over for dem, der er i alvorlig fare. Vi behøver blot nogle gange at se fjernsyn for at indse, at sagen er yderst akut.

Så jeg ønsker hr. Mitchell tillykke med den foreliggende betænkning. Den er en velkomment fremskridt, det er værd at støtte, og det glæder mig meget, at jeg kunne give min opbakning.

Nirj Deva (PPE-DE). – (EN) Fru formand! Ligesom hr. Sumberg vil jeg gerne sige, hvorfor vi stemte for den foreliggende betænkning. Det var en temmelig vanskelig beslutning, fordi vi betaler for overførslen med skatteydernes penge.

Men det, vi gør, er faktisk at bespise 100 mio. mennesker, som ellers ville dø inden udgangen af næste år. Med verdensfødevareprogrammet brødføder man 20 til 25 mio. mennesker, som risikerer at blive fejlnæret og dø inden udgangen af 2009, hvis vi ikke gør dette. En mia. mennesker lever nu af et måltid mad hver anden dag. Hvis vi bruger disse penge klogt, giver vi dem et måltid mad hver dag.

25 mio. mennesker er halvdelen af befolkningen i mit hjemland, Det Forenede Kongerige. Jeg ønsker ikke at stå her i Parlamentet næste år og sige, at jeg stod og så halvdelen af befolkningen i mit hjemland dø af sult, fordi vi ikke gjorde dette. Det glæder mig faktisk meget, at vi har vedtaget at etablere denne ekstraordinære facilitet.

– Betænkning: José Manuel García-Margallo y Marfil (A6-0448/2008)

David Sumberg (PPE-DE). – (EN) Fru formand! García-Margallo-betænkningen er en betænkning, jeg kan godkende, fordi vi alle er engageret i at forsøge at forhindre skattesvig, hvilket er vigtigt, og især skattesvig vedrørende betaling af moms. Den sorte økonomi, som findes i alle EU-landene, er noget, der er til ugunst for skatteyderne, og noget, vi alle bør være bekymret over, fordi det betyder, at skatteyderne står tilbage med regningen.

Men jeg vil gerne lige tilføje, at det er helt centralt, at individuelle nationalstater skal være berettiget til at fastlægge deres egne momssatser. Dette hører ikke ind under EU's beføjelser. I Storbritannien har finansministeren for nylig reduceret momssatsen i et forsøg på at bekæmpe recessionen. Jeg tror ikke, det er nogen særlig effektiv foranstaltning, og jeg tror ikke, det vil gøre nogen forskel, men hans ret til at gøre det for et enkeltland er vigtig. Det er blot det, jeg gerne ville tilføje i forbindelse med den foreliggende betænkning.

– Fælles beslutningsforslag: EU-adfærdskodeks om våbeneksport (RC B6-0619/2008)

David Sumberg (PPE-DE). – (EN) Fru formand! Jeg er glad for at kunne udtale mig om dette spørgsmål. Jeg er bekymret over EU's inddragelse i denne sag af den simple grund, at der er tale om en international aftale, og ensidige tiltag fra EU's side ville i realiteten ikke gøre nogen forskel.

Jeg mener desuden, at henvisningen i betænkningen til de europæiske sikkerhedsordninger er uheldig. Grundlaget for europæisk sikkerhed er NATO. Det har det altid været, og det vil det altid blive ved med at være, og det skyldes, at NATO omfatter vores ven og allierede, USA. I visse dele af Parlamentet er man meget antiamerikansk. Det er jeg ikke. Jeg husker den gæld, dette kontinent står i over for USA for vores frihed og vores medlemskab af NATO. Vores alliance med USA via NATO er grundlaget for vores forsvar og sikkerhed og vil være det i årene fremover.

– Betænkning: Zita Gurmai (A6-0435/2008)

Marusya Ivanova Lyubcheva (PSE). – (BG) Fru formand! Jeg vil gerne udtrykke mine egne motiver for min støtte til betænkningen om kvindernes situation på Balkan, der er udarbejdet af min kollega fru Gurmai, og lykønske hende med den. I den foreliggende betænkning afspejles kvindens reelle stilling i Balkanregionen uden skelen til lande, afhængigt af deres forskellige status. Her er der konsekvent blevet anvendt kønspolitikker, og lidt efter lidt har man fået bugt med stereotyperne. Betænkningen omhandler ændringen af situationen via ændringer i lovgivningen, flere rettigheder til kvinder, vækst i forvaltningen og kvinders medindflydelse i det politiske liv samt kvinder i ledende stillinger. Et væsentligt aspekt i betænkningen er evalueringen af den rolle, som kvinder på Balkan spiller for udviklingen af demokratiske processer til opretholdelse af stabilitet i regionen og til overvindelse af alle militære konflikter.

– **Betænkning: Heinz Kindermann (A6-0434/2008)**

Albert Deß (PPE-DE). – (DE) Fru formand! Hr. Kindermann har forelagt en konstruktiv løsning på problemet med skarver, og jeg har med glæde stemt for betænkningen. Det glæder mig, at denne beslutning blev støttet med 558 stemmer. Skarver blev fredet for længe siden, hvor der blot var nogle få ynglende kolonier tilbage i Europa. I mellemtiden er den blevet så udbredt, at hele småsøer og floder bliver ribbet for føde. Det er derfor nødvendigt, at skarven inkluderes i bilag II i fugledirektivet. De skader, den forårsager, truer mange dambrugeres og fiskeres eksistens. Det minimumsniveau, der er nødvendigt til bevarelse af arten i medlemsstaterne, skal undersøges. Alt hvad der ligger ud over dette tal, skal reguleres. Hvis Kommissionen ikke griber ind, vil visse fiskearter være i fare.

Jeg anmoder derfor Kommissionen om at tage denne beslutning alvorligt og gribe ind så hurtigt som muligt.

*
* *

Jean-Pierre Audy (PPE-DE). – (FR) Fru formand! Med henvisning til artikel 202a i vores forretningsorden stemte vi under et plenarmøde for, at den europæiske hymne skal afspilles ved formelle plenarmøder. Jeg vil gerne vide, hvorfor hymnen ikke blev afspillet, da vi bød Hans Hellighed Dalai Lama velkommen.

Formanden. – Jeg skal undersøge sagen og give et svar.

*
* *

Skriftlige stemmeforklaringer

– **Betænkning af David Martin (A6-0452/2008)**

Glyn Ford (PSE), skriftlig. – (EN) Jeg lykønsker min kollega med denne aftale med Republikken Korea om samarbejde vedrørende konkurrencebegrænsende aktiviteter. Som De er klar over, forhandler vi i øjeblikket om en frihandelsaftale med Korea. Den støttes af både regering og opposition i Seoul, og Europa-Parlamentet har i en tidligere vedtaget betænkning udarbejdet af David Martin givet udtryk for sin principielle enighed. Begge sider virker stærkt interesserede i at opnå en aftale før valget til Europa-Parlamentet i juni næste år. Dagens aftale kan kun bidrage til den proces, selv om vi må acceptere, at der stadig er nogle vanskelige emner tilbage såsom biler og oprindelsesbestemmelser vedrørende Kaesong Industrial Complex.

Genowefa Grabowska (PSE), skriftlig. – (PL) Verdens økonomier bliver stadig mere indbyrdes forbundne, den internationale handel stiger særdeles hurtigt, og direkte udenlandske investeringer bliver stadig mere hyppige. Jeg støtter derfor fuldt ud David Martins betænkning, der anbefaler et ja til samarbejdsaftalen mellem EU og Sydkorea vedrørende konkurrencebegrænsende aktiviteter. Aftalen stemmer overens med EU's tidligere handlinger i denne henseende og supplerer de aftaler, der blev underskrevet helt tilbage i begyndelsen af 1990'erne med USA (1991), med Canada (1999) og med Japan (2003). Aftalen med Korea vil bidrage til en effektiv gennemførelse af konkurrencebestemmelser mellem de forskellige konkurrencestyrelser samt reducere risikoen for konflikter.

Bestemmelserne i aftalen omfatter en forpligtelse til at oplyse om gennemførelsesforanstaltninger, der iværksættes af konkurrencestyrelserne, som kunne påvirke væsentlige interesser hos den anden part. Det er godt, at aftalen indfører bestemmelser vedrørende gensidig bistand, samordning af gennemførelsesaktioner, udveksling af oplysninger og garantier for fortrolighed. Korea er EU's fjerdestørste ikkeeuropæiske handelspartner, mens EU er Koreas største udenlandske investor. Under hensyntagen til at dette partnerskab mellem de to lande får større og større betydning, virker tilføjelsen af Korea til de tre andre partnere, som EU har aftaler med vedrørende konkurrencebegrænsende aktiviteter, fuldt ud berettiget.

Pedro Guerreiro (GUE/NGL), skriftlig. – (PT) Republikken Korea er EU's fjerdestørste ikkeeuropæiske handelspartner, og EU er den primære udenlandske investor i Republikken Korea.

Denne aftale har til formål at sikre "gensidig anerkendelse af konkurrencelovgivning i Fællesskabet og i Sydkorea" som "den mest effektive måde at håndtere konkurrencebegrænsende adfærd på", idet den har til formål at begrænse "anvendelsen af handelspolitiske beskyttelsesforanstaltninger i de to lande" ligesom i de aftaler, der blev indgået med USA (1991), Canada (1999) og Japan (2003).

Parlamentet har imidlertid understreget, at den foreliggende aftale bør behandles "som et led i den generelle ramme for de eksisterende aftaler mellem Det Europæiske Fællesskab og Republikken Korea og for de igangværende forhandlinger, især forhandlingerne om en eventuel frihandelsaftale", og som ordføreren understreger, skal der tages højde for "de problemer, der er opstået under andre bilaterale og interregionale handelsforhandlinger".

Parlamentet taler med andre ord for en "øget markedsadgang", hvilket vil have katastrofale konsekvenser for industrien og beskæftigelsen inden for f.eks. skibsbygnings- og skibsreparationssektoren i Portugal og betyde dens næsten fuldstændige undergang.

Derfor stemmer vi imod.

David Martin (PSE), skriftlig. – (EN) Jeg håber, at min betænkning og Kommissionens forslag vil indebære betydelige fordele for både Korea og EU. Korea er den fjerdestørste ikkeeuropæiske handelspartner, så det er vigtigt, at vi har beskyttelsesmekanismer mod konkurrencebegrænsende aktiviteter.

Andreas Mölzer (NI), skriftlig. – (DE) Den fjerdestørste økonomi i Asien er hårdt ramt af den internationale finanskrisen. Man kommer pludselig til at tænke på den asiatiske valutakrise i 1997 igen. Selv om den sydkoreanske regering på den ene side er mere optimistisk i dag, fordi der blev truffet hurtige foranstaltninger, er der nu også en krise i Europa og USA, hvilket gør situationen lige den smule mere alvorlig. Ikke desto mindre mener OECD, at Korea vil komme på fode igen inden for en overskuelig fremtid, den svækkede won vil fremme eksporten, og de reflatoriske foranstaltninger vil sætte skub i den indenlandske efterspørgsel.

De økonomiske forbindelser mellem EU og Korea bør derfor forblive intakte, og derfor giver det rigtig god mening at opstille visse grundlæggende regler på trods af den nuværende vanskelige situation. Alt for ofte er det kun investorernes interesser, der beskyttes i økonomiske aftaler, og derfor skal EU sørge for, at der også tages tilstrækkeligt hensyn til beskæftigelseslovgivningen og de sociale og miljømæssige standarder. Det fremgår ikke tydeligt nok af denne betænkning, der danner grundlag for afstemningen, og derfor har jeg undladt at stemme.

Rovana Plumb (PSE), skriftlig. – (RO) Jeg stemte for denne betænkning, fordi aftalen vil bidrage til effektiv håndhævelse af konkurrencelovgivningen ved at fremme samarbejdet mellem de kompetente myndigheder og ved at mindske risikoen for, at der opstår konflikter.

Korea er EU's fjerdestørste ikkeeuropæiske handelspartner, og EU er Koreas største udenlandske investor.

Som følge af at dette partnerskab får større og større betydning, synes det hensigtsmæssigt, at der indgås en aftale om samarbejde om konkurrencebegrænsende aktiviteter med Korea i lighed med den, der er indgået med de tre andre partnere.

Aftalen indeholder bestemmelser om, at en konkurrencemyndighed skal informere om gennemførelsesaktioner, der kan indvirke på vigtige interesser hos den anden part, gensidig bistand, herunder muligheden for, at den ene part anmoder den anden om at foretage gennemførelsesaktioner, og samordning af gennemførelsesaktiviteter såvel som informationsudveksling. Desuden indgår der foranstaltninger vedrørende fortrolighed.

I et bredere perspektiv skal vi understrege vigtigheden af multilateral handel og konkurrenceregler for at opnå frie og åbne grænseoverskridende markeder.

Luca Romagnoli (NI), skriftlig. – (IT) Jeg stemte for hr. Martins betænkning om indgåelse af aftalen mellem Korea og EF om samarbejde vedrørende konkurrencebegrænsende aktiviteter. Jeg støtter det ræsonnement, der ligger til grund for betænkningen, og mener, at denne konkurrenceaftale er et mere vitalt instrument end nogensinde, sådan som verden ser ud i dag, hvor handelen, særligt med de asiatiske lande, er stigende, både hvad angår mængde og betydning. I lyset af forskellene mellem det europæiske økonomiske system og systemerne hos Europas handelspartnere, herunder Korea, og særligt forskellene mellem produktionsomkostningerne og mellem nationale bestemmelser om forbrugerbeskyttelse i disse lande, repræsenterer en aftale mellem konkurrencemyndighederne et skridt fremad i retning af at beskytte vores virksomheder og vores varer mod de farer, de møder i vore dages globale miljø.

Marian Zlotea (PPE-DE), skriftlig. – (RO) Jeg stemte for denne betænkning, fordi jeg mener, at det er yderst vigtigt for os at etablere handelsforbindelser, der er i overensstemmelse med konkurrenceprincipperne, ikke bare med Korea, men også med andre lande uden for EU. Vi skal fremme samarbejdet mellem konkurrencemyndighederne og derved mindske risikoen for konflikter.

Som jeg har fastholdt, hvilket også blev gentaget i udtalelsen fra Udvalget om Det Indre Marked og Forbrugerbeskyttelse, der blev stemt om i denne uge, skal vi tilbyde Europas borgere en meget bredere vifte af forretningsmuligheder og sikre, at alle bilaterale aftaler med tredjelande respekterer forbrugerrettighederne og konkurrenceprincipperne.

– Betænkning af Stevenson (A6-0433/2008)

Šarūnas Birutis, *skriftlig*. – (LT) Jeg hilser den flerårige forvaltningsplan for sildebestanden vest for Skotland velkommen.

Jeg mener, at fiskefartøjer med licens til at fiske i området bør overvåges ved hjælp af elektroniske logbøger, og at flagmedlemsstater dagligt skal fremsende fangstrapporter til fiskeriovervågningscentret. Fartøjer med licens til at fiske i ét område skal ikke have lov til at fiske i andre områder end vest for Skotland på den samme fangstrejse.

Det er vigtigt, at dataene bearbejdes, så de kan danne grundlag for den videnskabelige evaluering af sildebestanden vest for Skotland. Foruden de eksisterende akustiske undersøgelser, der foretages for at opgøre bestandstætheden for voksne sild, støtter jeg den forsøgsmæssige MIP-netundersøgelse i 2008 og 2009, der vil gøre det muligt for os at fastslå denne metodes egnethed og effektivitet og at fremskaffe et andet uafhængigt tal for bestandstætheden for sild i området vest for Skotland. Jeg hilser dette initiativ velkommen. Jeg er også enig med Kommissionen i, at forvaltningsplanen skal revideres hvert fjerde år, idet der tages højde for anbefalingen fra Den Videnskabelige, Tekniske og Økonomiske Komité for Fiskeri (STECF). Hvis der foreslås ændringer efter denne gennemgang, skal de dog drøftes med Det Regionale Råd for Pelagiske Bestande og Europa-Parlamentet.

Avril Doyle (PPE-DE), *skriftlig*. – (EN) I Stevenson-betænkningen om forvaltning af sildebestanden ud for Skotlands vestkyst redegøres for en flerårig plan. Planen er baseret på eksisterende aftaler med Norge om nordsøsilde og sigter mod at bevare en bæredygtig fiskeriindustri ved at fastsætte øvre og nedre grænser afhængigt af den samlede bestand.

STECF og ICES har meddelt, at et bæredygtigt fiskeri kan opretholdes ved at fastsætte fiskeridødeligheden (til måling af fangster) til 0,25 pr. år, når bestanden er større end 75 000 t, og til 0,20 pr. år, når bestanden er under 75 000 t, men over 50 000 t. Ifølge Kommissionens forslag træder et komplet forbud mod sildefangst i kraft, hvis gydebestanden falder til under 50 000 t, hvilket muliggør genoprettelse, regenerering og opretholdelse af bestanden og dermed sikrer fiskeriindustriens udkomme og fremtid, som er afhængig af, at fiskebestanden opretholdes.

Irland er direkte berørt af dette forslag, da det irske søterritorium i det nordvestlige Donegal hører ind under den pågældende zone. For at bevare fiskeriindustrien er det påkrævet, at gennemførelsen af denne betænkning begynder så hurtigt som muligt for at mindske afbrydelsen af fiskeriet.

Dumitru Oprea (PPE-DE), *skriftlig*. – (RO) Denne betænkning kræver særlig opmærksomhed i lyset af en global krise, som fordrer et ansvarligt og moderat forbrug.

Som følge af reformen af den fælles fiskeripolitik i 2002 blev der gradvist indført flerårige planer samt genopretningsplaner for fiskeriressourcer af interesse for Fællesskabet.

Faktisk blev der skabt præcedens med indgåelsen af den flerårige forvaltningsaftale med Norge i 1997 vedrørende nordsøsilde, der har ført til tilfredsstillende resultater.

Hvis der gøres brug af de foreslåede foranstaltninger, vil det betyde bedre planlægning af fiskeriet og fiskeriaktiviteterne. Som følge deraf vil der være adskillige elementer til at sikre Den Europæiske Fiskerifond, TAC'er og særlige fiskeritilladelser.

Ét særligt vigtigt aspekt er den økosystembaserede tilgang til denne aktivitet, som derfor sikrer, at udnyttelsen sker ansvarligt i forhold til alle arter, hvoraf mange er lige ved at forsvinde helt. Derudover skal fiskeriet omdannes til en aktivitet, der udføres under bæredygtige miljømæssige, økonomiske og sociale betingelser.

– Betænkning af Grabowska (A4-0456/2008)

Jean-Pierre Audy (PPE-DE), *skriftlig*. – (FR) På grundlag af fru Grabowskas betænkning har jeg stemt for forslaget til Rådets forordning om kompetence, gældende lov, anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser og om samarbejde vedrørende underholdspligt inden for rammerne af en fornyet høring. Jeg støtter ordføreren,

som har gjort alt, hvad der stod i hendes magt for at gøre den endelige tekst klar før årets udgang, så de europæiske borgere kan drage fordel af den så hurtigt som muligt, og jeg er enig med hende i, at Kommissionen bør fortsætte med at arbejde på fuldbyrdsprocedurerne.

Adam Bielan (UEN), *skriftlig*. – (PL) I fru Grabowskas betænkning foreslås en forenkling af børnebidragssystemet i hele EU, og det er derfor, jeg støtter den. I Polen opfostrer mange kvinder deres børn alene, mens fædrene ofte bor og arbejder i andre EU-lande og hyppigt undlader at betale børnebidrag. Det er praktisk talt umuligt at håndhæve betalingen under sådanne omstændigheder.

Et tættere samarbejde mellem EU-medlemsstaterne i denne henseende vil hjælpe kreditorerne med effektivt at inddrive de penge, de har til gode.

Šarūnas Birutis, *skriftlig*. – (LT) Hvis denne forordning vedtages, bliver borgernes liv lettere. Den sigter primært mod at forenkle proceduren for påvisning af underholdspligt. Derudover fastsættes det i forordningen, at når en medlemsstat træffer en retsafgørelse vedrørende underholdspligt, vil denne afgørelse være bindende i alle medlemsstater. Ifølge forordningen skal der også etableres et operationelt system til fremme af samarbejde mellem medlemsstaternes centrale myndigheder, som skal hjælpe kreditorerne med at inddrive deres gæld.

Gérard Deprez (ALDE), *skriftlig*. – (FR) Jeg vil gerne udtrykke min tilfredshed med, at fru Grabowskas betænkning sættes under afstemning i dag, først og fremmest fordi vi har ventet længe på den reviderede udgave af den pågældende forordning, og dernæst fordi denne afstemning gerne skulle gøre det muligt at vedtage teksten, inden det franske formandskab – et formandskab, der har gjort alt for at bringe teksten til en vellykket afslutning – afsluttes.

Som De er klar over, er det i EU i dag ofte vanskeligt og langsommeligt at sikre, at der faktisk bliver betalt underholdsbidrag i forbindelse med skilsmisser, hvor der er børn involveret, hvis den ene ægtefælle er taget til et andet land.

Den foreslåede tekst, som jeg støtter, skal gøre de europæiske borgeres liv meget lettere i forhold til spørgsmål om underholdspligt og skal hjælpe kreditorerne med at inddrive deres gæld. Ved at afskaffe eksekvaturproceduren bliver enhver retsafgørelse vedrørende underholdspligt for den fraværende ægtefælle, som træffes af en domstol i en medlemsstat, straks gældende i alle de andre medlemsstater. Den vil også gøre de pågældende borgere i stand til fra deres sædvanlige opholdssted at sørge for de formaliteter, der er nødvendige for at opnå udlæg i løn eller indefrysning af bankindestående, aktivere samarbejdsmekanismerne og få adgang til oplysninger, som gør det muligt at lokalisere skyldnerne og vurdere deres aktiver.

Avril Doyle (PPE-DE), *skriftlig*. – (EN) Jeg glæder mig over min kollegas betænkning om underholdspligt, som sigter mod at inddrive underholdsbetalinger i EU. Denne forordning søger at gøre det muligt for en kreditor at opnå et tvangsfuldbyrdsdokument for betaling – som uhindret kan cirkulere i EU's retlige område – lettere, hurtige og gratis i de fleste tilfælde. Den vil derfor muliggøre regelmæssige betalinger af det skyldige beløb og gøre underholdspligten i en medlemsstat gældende i andre. Dette vil forenkle EU-borgernes liv og give yderligere støtte gennem styrket samarbejde mellem medlemsstaterne.

Dumitru Oprea (PPE-DE), *skriftlig*. – (RO) Jeg synes, at denne betænkning er yderst vigtig på et tidspunkt, hvor behovet for at harmonisere lovgivningen i EU's medlemsstater ses på adskillige områder, herunder i forhold til underholdspligt.

I den reviderede udgave af forordningen om kompetence, anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser og om samarbejde vedrørende underholdspligt opstilles de kriterier og situationer, hvor denne type forpligtelse håndhæves gennem lovgivning, tydeligt.

Underholdspligten er personlig og varig, for ikke at nævne ensidig.

Denne forordning gør livet lettere for EU-borgerne i forhold til den procedure, der kræves for at bevise underholdspligt. Mere specifikt vil en retsafgørelse, så snart den er offentliggjort i én medlemsstat, have den samme bindende virkning i alle medlemsstater. Dette er et vitalt aspekt, når vi husker på, at mange borgere bor i andre medlemsstater end den, de er født i, eller den, hvor retsafgørelsen om underholdspligt blev truffet.

Daciana Octavia Sârbu (PSE), *skriftlig*. – (RO) Denne forordning vil gøre livet lettere for borgerne. Forenkling var et af de resultater, vi ønskede at opnå, særligt i forhold til den procedure, der kræves for at bevise underholdspligt.

Følgelig bestemmes det i forordningen, at en retsafgørelse vedrørende underholdspligt, så snart den er offentliggjort i én medlemsstat, vil have den samme bindende virkning i alle medlemsstater.

Derudover fastlægges det i forordningen, at der skal oprettes et operationelt system til støtte for samarbejdet mellem medlemsstaternes centrale myndigheder, som vil hjælpe kreditorerne med at inddrive deres gæld.

Det slutresultat, vi sidder med, er et kompromis, som vi er glade for at støtte. Det betyder, at EU-borgerne kan drage nytte af dette så hurtigt som muligt.

Hvad angår gennemførelsesprocedurerne, bør Kommissionen fortsat arbejde på disse.

Vi kan kun glæde os over, at den har til hensigt at gøre dette, og håber på, at dette vil gøre borgerne i stand til at høste fordelene så hurtigt som muligt.

Effektiv gennemførelse er imidlertid det grundlæggende aspekt, som vil sikre, at der er et fælles, harmoniseret system til anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser vedrørende underholdspligt i EU.

Andrzej Jan Szejna (PSE), skriftlig. – (PL) Forordningen om kompetence, gældende lov, anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser og om samarbejde vedrørende underholdspligt indeholder en analyse og vurdering af den ændrede udgave af Rådets forordning.

Forordningens vigtigste målsætning er at forenkle principperne vedrørende fastsættelse af underholdspligt (nøglen til effektiv inddrivelse af fordringer) og at oprette et effektivt system til samarbejde mellem EU-medlemsstaterne vedrørende underholdspligt.

Jeg støtter fuldt ud betænkningen. Den udgør et kompromis mellem Kommissionens forslag og forventningerne i Udvalget om Borgernes Rettigheder og Retlige og Indre Anliggender.

Omgående vedtagelse af forordningen – før slutningen af 2008 – vil gøre borgerne i stand til hurtigt at drage nytte af den, hvilket har høj prioritet i netop denne sag.

– Betænkning af Szájer (A6-0429/2008)

Šarūnas Birutis, skriftlig. – (LT) Medlemsstaternes måletekniske forskrifter anvendes i forhold til mange kategorier af måleinstrumenter og produkter. Dette direktiv indeholder en række almindelige bestemmelser vedrørende EF-modelgodkendelse, EF-førstegangsverifikation og måleteknisk EF-kontrol. I forbindelse med gennemførelsen af direktiver, der gælder for de forskellige kategorier af måleinstrumenter og produkter, fastsættes forskrifter for teknisk udførelse, funktion og nøjagtighed samt afprøvningsmetoder. På EU-niveau betyder godkendelse af EF-målemodellen, at medlemsstaterne kan foretage indledende screening, eller hvis det ikke er obligatorisk, kan instrumenterne udsendes på markedet og anvendes. Denne nye udgave af direktivet omfatter ændringer i forhold til forskriftsproceduren og verifikationen, og derfor bør den kodificerede udgave af direktiv 71/316/EØF erstattes med den nye udgave.

– Betænkning af Mitchell (A6-0396/2008)

Jean-Pierre Audy (PPE-DE), skriftlig. – (FR) På grundlag af hr. Mitchells betænkning har jeg stemt for forslaget til Europa-Parlamentets og Rådets forordning om etablering af en facilitet med henblik på hurtig reaktion på de kraftigt stigende fødevarepriser i udviklingslandene.

Jeg støtter dette initiativ, som giver EU et nyt instrument inden for udviklingspolitikken til at håndtere de centrale problemer, der er forbundet med den stigning i fødevarepriserne, som har ført til optøjer, uro og ustabilitet i flere lande, og som truer resultaterne af mange års investering i politik, udvikling og fred. Flere hundrede millioner mennesker har oplevet, at deres fattigdom er blevet forværret, og de seneste fremskridt, der er opnået i bestræbelserne på at nå millenniumudviklingsmålene, er blevet undermineret. Der er behov for 18 mia. EUR, og EU planlægger at finansiere 10 %, dvs. 1,8 mia. EUR, og i betragtning af den finansiering, der allerede var på plads, gælder det en pakke på yderligere 1 mia. EUR. Jeg er ikke enig i Kommissionens planer om at hente finansieringen fra midler, der var forbeholdt landbruget.

Alessandro Battilocchio (PSE), skriftlig. – (IT) Jeg stemte naturligvis for betænkningen. Som det også blev påpeget i betænkningen, har Kommissionen truffet en modig beslutning med sit forslag om at afsætte 1 mia. EUR til fødevarekrisen, og både Kommissionen og Rådet kan efter min opfattelse regne med vores fulde samarbejde i forhold til at vedtage denne vigtige lovgivning. Bekæmpelse af fødevarekrisen kræver konkrete bestræbelser på mange forskellige niveauer, og alle Fællesskabets institutioner skal samarbejde for at opnå mærkbare resultater.

Nigel Farage, Trevor Colman og Jeffrey Titford (IND/DEM), skriftlig. – (EN) Vi sympatiserer selvfølgelig med de fattige landes situation. Vi mener dog, at EU-politikkerne såsom den fælles fiskeripolitik, den fælles landbrugspolitik og handelsmæssig protektionisme i udgangspunktet er årsag til mange af disse problemer. Vi mener, at nationalstaterne bedst kan hjælpe udviklingslandene på regeringsniveau, ikke topstyrede overnationale organer, hvis politikker i udgangspunktet bærer skylden.

Avril Doyle (PPE-DE), skriftlig. – (EN) Hr. Mitchell redegjorde for en facilitet, der skal sikre en kollektiv reaktion fra Fællesskabet på de stigende og ustabile fødevarepriser i udviklingslandene gennem udformning af retningslinjer for hurtige reaktioner på og sikkerhedsnetprocedurer i forhold til kommende høster. Faciliteten har også til formål at sikre en langsigtet strukturstøtte, som afpasses og differentieres efter behov og betingelser i hver enkelt situation. Den skal sikre, at der tildeles 1 mia. EUR frem til 2010 i henhold til strenge kriterier. Fødevaresikkerhed danner grundlag for enhver form for udvikling, og bekæmpelse af sult på verdensplan er et komplekst, men yderst væsentligt problem, som vi straks må finde en løsning på. Det er mig en glæde at støtte hr. Mitchells betænkning.

Bruno Gollnisch (NI), skriftlig. – (FR) I sin begrundelse opfordrer ordføreren med følelsesladede ord EU til at give resten af verden de overskydende ressourcer fra EU-budgettet! Det er et besynderligt og farligt synspunkt i forhold til forvaltningen af offentlige midler, et synspunkt, der blev ledsaget af trusler og tildeling af skyld.

Det var ikke nødvendigt at gå så langt for at overtale os til at hjælpe de lande, hvor behovet er størst.

Jeg vil dog gerne komme med følgende tre bemærkninger:

– De voldsomme stigninger i de globale fødevarepriser påvirker uden tvivl især befolkningerne i udviklingslandene, men den påvirker også millioner af EU-borgere. Hvad gør Kommissionen for dem?

– Er det virkelig nødvendigt at betro Kommissionen forvaltningen af denne nødhjælp, når den i høj grad er ansvarlig for denne situation? Den står bag den landbrugsmæssige malthusianisme i Europa, som bidrager til prisstigningerne. Dens handelspolitikker fremmer eksportkultur i de fattigste lande. Under disse omstændigheder, og når markedet og frihandel prioriteres højt, som det er tilfældet, ser de foreslåede foranstaltninger til støtte af lokalt landbrug ud til at være dømt til at mislykkes.

– Til sidst, hvad bliver der gjort for at bekæmpe den absurde og umoralske spekulation, der foregår på råvaremarkederne?

Hélène Goudin og Nils Lundgren (IND/DEM), skriftlig. – (SV) Høje fødevarepriser påvirker primært de dårligst stillede i verden. I lyset af finans- og energikrisen er der nu risiko for, at store befolkningsgrupper vil opleve betydelige forringelser af deres situation.

Vi må konstatere, at den situation, der er opstået, kræver handling. Vi deler imidlertid ikke ordførerens ambition om at oprette endnu en EU-mekanisme til fordeling af økonomisk bistand. Udviklingsbistand, dens omfang, fokus og indhold er et godt eksempel på noget, som Junilisten mener primært skal beslutes på nationalt niveau og sekundært ved samarbejde gennem FN-organer. Junilisten sætter spørgsmålstejn ved EU's rolle, for det burde være muligt i stedet at finde løsninger på den nuværende fødevaremangel i de internationale fora. Derfor har vi valgt at stemme imod betænkningen som helhed.

Pedro Guerreiro (GUE/NGL), skriftlig. – (PT) Vi mener, at der er kommet ændringer til, som forbedrer Kommissionens oprindelige forslag, nemlig vedrørende behovet for at støtte produktion og lokale produkter og særligt små landbrug på bekostning af eksportproduktion, nødvendigheden af at involvere producentorganisationer i forbindelse med definering af programmer og af at disse prioriterer små landbrug, at der ikke ydes hjælp til produktion af råmaterialer til luksusvarer eller biobrændsel (vi beklager, at genetisk modificerede organismer (gmo) ikke blev undtaget i denne forbindelse).

Det er imidlertid væsentligt at understrege, at dette initiativ skal ses inden for rammerne af EU's politikker, og at EU kan reducere det til en katebald eller til en betingelse med henblik på at gennemtvinge sine økonomiske interesser. Vi henviser til det pres, der er på gruppen af lande i Afrika, Vestindien og Stillehavet (AVS-landene), for at indgå en aftale inden for rammerne af Verdenshandelsorganisationen (WTO) eller EU's økonomiske partnerskabsaftaler, og til det forhold, at EU således søger at udnytte den økonomiske krise til at gennemtvinge disse.

Det er også værd at notere sig, at dette initiativ ikke lægger skjul på nedskæringen i såkaldt udviklingshjælp fra EU og heller ikke på de enorme summer til genoptagelsen af våbenkapløbet og militariseringen af de internationale forbindelser, hvor EU spiller en central rolle.

Det er tydeligt, at EU giver med den ene hånd for derefter, enten straks eller senere, at tigge med begge hænder... hyklari.

Gyula Hegyi (PSE), skriftlig. – (HU) Jeg er enig med ordføreren i, at finanskrisen ikke bør foranledige os til at reducere vores bistand til de sultende i udviklingslandene. Jeg vil selvfølgelig bemærke, at der inden for EU også er mennesker, som befinder sig i en vanskelig situation på grund af de kraftigt stigende fødevarerpriser. Og det gælder ikke kun i de nye medlemsstater, men også i de gamle.

En af årsagerne til prisstigningerne er uden tvivl den hurtige stigning i produktionen af biobrændsel. Hvis brændsel kan sælges til højere priser, tvinger det enten billigere fødevarer ud af produktion eller priserne på disse i vejret. Derfor skal EU ikke importere biobrændsel fra lande eller større regioner, hvor en sådan import truer en fødevarerforsyning, der er overkommelig i pris, til den lokale befolkning.

Biobrændsel spiller en vigtig rolle i forhold til vedvarende energi, men hvis vi anvender det uden at tænke os om, kan det føre til alvorlige tragedier. EU skal derfor i det væsentlige basere sin brug af biobrændsel på produktion inden for EU. Da sådanne brændselstyper tvinger de lokale fødevarerpriser i vejret og truer regnskoven, kan import deraf fra udviklingslandene ikke anbefales.

Jeanine Hennis-Plasschaert, Jules Maaten, Toine Manders og Jan Mulder (ALDE), skriftlig. – (NL) Den nederlandske VVD-delegation har undladt at deltage i den endelige afstemning om Mitchell-betænkningen vedrørende en facilitet med henblik på hurtig reaktion på og foranstaltninger mod de drastiske prisstigninger på fødevarer i udviklingslandene, fordi den er meget i tvivl om, hvorvidt de foreslåede foranstaltninger vil have det ønskede resultat. En forbedring af landbrugsproduktionen i udviklingslandene kræver en mere strukturel tilgang end et beløb på 1 mia., som skal bruges inden for tre år. Derudover mener den nederlandske VVD-delegation, at der stadig lægges for stor vægt på at kanalisere midler til FN-organisationer og til Verdensbanken. Medlemsstaterne kan også gøre dette direkte. EU og de relaterede organisationer, herunder Den Europæiske Investeringsbank (EIB), bør i stedet gå forrest i denne henseende.

Filip Kaczmarek (PPE-DE), skriftlig. – (PL) Jeg stemte for vedtagelsen af Gay Mitchells betænkning. EU skal være i stand til at reagere hurtigt på fødevarerkrise. Den verdensomspændende krise har vist, præcist hvor skrøbelig den økonomiske situation i de rige lande kan være. Vi skal huske på, at de fattige lande og udviklingslandene udsættes for meget større problemer. Et af disse er den hastige stigning i antallet af mennesker, der risikerer at sulte.

I forbindelse med alvorlige sultkatastrofer skal vi ikke spille værdifuld tid på at gennemføre de passende finansielle procedurer. Jeg føler mig overbevist om, at det nye instrument vil gøre os i stand til at opfylde en af vores grundlæggende forpligtelser, nemlig at redde menneskeliv.

Mikel Irujo Amezaga (Verts/ALE), skriftlig. – (ES) Som Verdensbankens præsident påpegede, kan problemerne med fejlernæring betragtes som det glemte millenniumudviklingsmål. EU bør i højere grad fokusere på en række af disse områder. Disse omfatter finansiering af Verdensfødevarerprogrammets behov, arbejde, som involverer forskellige organisationer i vurderingen af landenes behov, bistand til små landbrug (på kort sigt og også en analyse af udsvingene i fødevarerpriserne på lang sigt), langsigtede udfordringer i forhold til produktion og produktivitet, oversete forskningsplaner og behovet for at finde risikostyringsløsninger (såsom tørkerelaterede finansielle derivater).

David Martin (PSE), skriftlig. – (EN) Jeg støtter denne betænkning, fordi det i forbindelse med den nuværende globale finanskriser er vigtigere end nogensinde at leve op til vores forpligtelser over for udviklingslandene. Den ekstra 1 mia. EUR vil sikre, at udviklingslandene ikke lades i stikken.

Luca Romagnoli (NI), skriftlig. – (IT) Jeg har til hensigt at stemme for hr. Mitchells betænkning om etablering af en facilitet med henblik på hurtig reaktion på de kraftigt stigende fødevarerpriser i udviklingslandene. Jeg er især enig med ordføreren, når han siger, at de kraftigt stigende fødevarerpriser hverken kan eller skal begrænse sig til at være avisoverskrifter. Det er bekymrende, at den meget omtalte globalisering af markederne har medført, at flere mennesker lever under fattigdomsgrænsen. Det er imidlertid endnu mere bekymrende, at der bliver ytret så mange fine ord, mens der kun iværksættes få håndgribelige, effektive foranstaltninger på internationalt niveau. Jeg glæder mig derfor over, at ordføreren understreger behovet for en hurtig reaktion, og at der henvises til et system, hvor hasteforanstaltninger i form af sociale sikkerhedsnet ledsages af et ønske om finansiering, der kan sikre bedre adgang til rå- og hjælpstoffer samt tjenesteydelser, idet behovet for at handle på lokalt niveau tages i betragtning på en differentieret måde.

Glenis Willmott (PSE), skriftlig. – (EN) Vi befinder os i en alvorlig økonomisk og fødevareremæssig krise. De stigende fødevarerpriser har haft ekstremt negative konsekvenser i udviklingslandene. Der er sket en stigning i fattigdommen, og opnåelsen af visse millenniumudviklingsmål er i fare. De høje priser har medført optøjer og ustabilitet. Jeg stemte derfor for dette forslag om at anvende uudnyttet bistand til et beløb af 1 mia. EUR, der skulle have været brugt på de europæiske landmænd, på at hjælpe trængte landmænd i udviklingslandene med at købe vigtige produkter såsom såsæd og gødning. Jeg glæder mig over, at vi i Parlamentet har kunnet nå til enighed med de nationale regeringer om detaljerne i forhold til, hvordan dette skal fungere.

– Betænkning af García-Margallo y Marfil (A6-0448/2008)

Jan Andersson, Göran Färm, Anna Hedh, Inger Segelström og Åsa Westlund (PSE), skriftlig. – (SV) Vi svenske socialdemokrater mener, at disse betænkninger er et skridt i retning af at forebygge uretmæssig momsunddragelse mere effektivt. I forhold til de nye svenske momsregler, der trådte i kraft den 1. januar 2008, indebærer disse betænkninger desværre øget administration for visse virksomheder, men vi mener, at ændringerne er berettigede og står i forhold til formålet, og vi har derfor besluttet at stemme for betænkningerne.

Jean-Pierre Audy (PPE-DE), skriftlig. – (FR) På grundlag af min spanske kollega, hr. García-Margallo y Marfils, betænkning stemte jeg for forslaget til Rådets direktiv om ændring af direktivet fra 2006 om det fælles merværdiafgiftssystem med henblik på at forebygge momsunddragelse i forbindelse med transaktioner inden for Fællesskabet.

I dag er det system til udveksling af oplysninger om leverancer af varer inden for Fællesskabet, som blev gennemført inden for rammerne af de momsovergangsbestemmelser, som blev vedtaget ved overgangen til det indre marked, ikke længere et tilstrækkeligt middel til effektivt at tackle momssvig i forbindelse med transaktioner inden for Fællesskabet. Det skal bemærkes, at foranstaltningen udgør en del af en række foranstaltninger, hvoraf nogle udtrykkeligt er udformet til at øge virksomhedernes retssikkerhed og at mindske deres administrative byrde samt i væsentlig grad at forbedre udvekslingen af oplysninger og samarbejdet mellem skattemyndighederne. Jeg støtter de ændringsforslag, hvori det fastsættes, at Kommissionen to år efter direktivets ikrafttræden skal udarbejde en rapport, som vurderer direktivets virkninger, med særlig vægt på de administrative omkostninger, som de nye forpligtelser pålægger de afgiftspligtige, og på, hvor effektive disse forpligtelser er som led i bekæmpelsen af momssvig.

Ilda Figueiredo (GUE/NGL), skriftlig. – (PT) Generelt er vi enige i ordførerens forslag, der har til formål at forbedre Kommissionens dokument om forebyggelse af momsunddragelse i forbindelse med transaktioner inden for Fællesskabet.

Det er korrekt, at momsunddragelse ikke kun påvirker finansieringen af medlemsstaternes budgetter, men også den generelle balance i EU's egne indtægter, for så vidt som en nedgang i de momsbaseede egne indtægter skal udlignes ved en forhøjelse af de BNI-baserede egne indtægter.

Jeg opfatter det heller ikke som negativt, at der skal være en evalueringsrapport om konsekvenserne af nærværende direktiv, navnlig hvilke administrative omkostninger de nye formelle forpligtelser påfører de afgiftspligtige, og hvor effektive de er som led i bekæmpelsen af momsunddragelse.

Vi har imidlertid alvorlige forbehold med hensyn til den relative retfærdighed i reglerne i det eksisterende system og deres anvendelse. Derfor undlod vi at stemme om denne betænkning.

Bruno Gollnisch (NI), skriftlig. – (FR) Vi stemte mod hr. García-Margallo y Marfils to betænkninger om forebyggelse af momsunddragelse i forbindelse med transaktioner inden for Fællesskabet eller, for at sige det lige ud, momssvig i samhandelen mellem medlemsstaterne.

Vi fordømmer naturligvis dette svig og opfordrer til et regeringssamarbejde mellem de relevante nationale agenturer. Det, som ordføreren foreslår, rækker imidlertid ud over dette, idet der skal oprettes en enkelt "EU-skatteattest", som er tilgængelig for de nationale myndigheder, med henblik på at indsamle oplysninger om personer, som angiveligt på den ene eller den anden måde har været involveret i svig, og på at hindre disse personer i at oprette eller lede en virksomhed et andet sted i Europa. På hvis vegne? I overensstemmelse med en retlig, administrativ eller ganske vilkårlig beslutning? Truffet på hvilket niveau? På grundlag af hvilke beføjelser, der er fastlagt – eller ikke er fastlagt, som det muligvis er tilfældet – i traktaterne?

Denne forrang, som beslutninger truffet på europæisk niveau nyder, denne tildeling til sig selv af strafferetlignende beføjelser, Kommissionens oppustede udøvende rolle og endnu mere bureaukrati for

virksomhederne på et tidspunkt, hvor vi galer op om loven om små virksomheder for Europa – vi synes, at alt dette er uacceptabelt.

Andreas Mölzer (NI), *skriftlig*. – (DE) Der findes skatteunddragelse i ethvert skattesystem. Spørgsmålet er bare, hvordan det bedst kan bremses. Med alle foranstaltningerne skal det under alle omstændigheder sikres, at de små og mellemstore virksomheder ikke bliver oversvømmet af bureaukratiske udgifter. Som det første skal skatteunddragelse håndteres i det store perspektiv.

Enhver form for forbedret samarbejde er utvivlsomt gavnligt, så længe det ikke udarter sig til, at EU misbruger medlemsstaternes beslutningsbeføjelser. En procedure, der aftales mellem EU-medlemsstaterne, som ikke omfatter grundlæggende ændringer i forhold til de eksisterende systemer, må stå øverst på ønskesedlen. Derfor stemte jeg imod denne betænkning.

Luca Romagnoli (NI), *skriftlig*. – (IT) Jeg stemte for hr. García-Margallo y Marfils betænkning om forebyggelse af momsunddragelse i forbindelse med transaktioner inden for Fællesskabet, navnlig med hensyn til det fælles merværdiafgiftssystem. Jeg er enig i behovet for at forebygge momsunddragelse i forbindelse med transaktioner inden for Fællesskabet og mener, at det administrative samarbejde mellem medlemsstaterne inden for rammerne af det indre marked i Europa skal styrkes i denne henseende. I forhold til transaktioner, som indgås på tværs af landegrænser, er det nødvendigt med foranstaltninger, der primært ligger inden for det nationale kompetenceområde, og som ledsages af foranstaltninger, der sikrer fælles ansvar på europæisk niveau, udveksling af god praksis og formelle momsmæssige forpligtelser.

– Betænkning af García-Margallo y Marfil (A6-0449/2008)

Jean-Pierre Audy (PPE-DE), *skriftlig*. – (FR) På grundlag af min spanske kollega, hr. García-Margallo y Marfils, betænkning stemte jeg for forslaget til Rådets forordning om ændring af Rådets forordning (EF) nr. 1798/2003 med henblik på at forebygge momsunddragelse i forbindelse med transaktioner inden for Fællesskabet.

Kommissionen skal samle oplysninger om medlemsstaternes foranstaltninger til forebyggelse af momsunddragelse, offentliggøre de foranstaltninger, der har givet de bedste resultater, og anbefale, hvilke foranstaltninger den anser som mest hensigtsmæssige med henblik på at afhjælpe svigagtig adfærd. Kommissionen udarbejder et sæt indikatorer, som gør det muligt at afdække de områder, hvor risikoen for manglende overholdelse af momsforpligtelserne er størst. De nationale skattemyndigheder skal motiveres af behovet for at afhjælpe svig og hjælpe lovlydige skatteydere med at opfylde deres forpligtelser. På grundlag af de oplysninger, der er indsamlet i forbindelse med vurderingen af forordningens anvendelse, skal Kommissionen udarbejde et sæt indikatorer til bestemmelse af, i hvilket omfang de enkelte medlemsstater vil samarbejde med Kommissionen og de andre medlemsstater, ved at videreformidle disponible oplysninger og yde dem den nødvendige hjælp med henblik på at afhjælpe svig. Medlemsstaterne og Kommissionen skal med regelmæssige mellemrum vurdere anvendelsen af forordningen.

Ilda Figueiredo (GUE/NGL), *skriftlig*. – (PT) Også her er vi generelt enige i ordførerens ændringsforslag, der har til formål at forbedre Kommissionens dokument, f.eks. forslaget, hvori det understreges, at Kommissionen bør informere Parlamentet fuldt ud om de påtænkte foranstaltninger i overensstemmelse med aftalen mellem Europa-Parlamentet og Kommissionen om gennemførelsesbestemmelser til Rådets afgørelse 1999/468/EF.

Jeg er også enig i, at medlemsstaterne og Kommissionen med regelmæssige mellemrum skal foretage en evaluering af anvendelsen af denne forordning. Forslaget om, at Kommissionen skal udarbejde et sæt indikatorer med henblik på at fastslå, i hvilket omfang de enkelte medlemsstater vil samarbejde med Kommissionen og de andre medlemsstater, virker imidlertid ikke tilstrækkelig klart for mig, selv om det er tydeligt, at der er kritik fra Revisionsretten med hensyn til manglen på et effektivt administrativt samarbejde inden for forebyggelse af momsunddragelse. Den mulige udveksling af bedste praksis og udarbejdelse af analyser kan ikke berettige en højere afgift inden for områder, hvor der sættes spørgsmålstejn ved subsidiaritetsprincippet.

Derfor undlod vi at stemme.

– Forslag til beslutning: Vejen frem mod bedre forhold for små og mellemstore virksomheder i Europa – Small Business Act (B6-0617/2008)

Jean-Pierre Audy (PPE-DE), *skriftlig*. – (FR) Idet jeg har stemt for det fælles beslutningsforslag, som er blevet indgivet af fire politiske grupper, herunder Gruppen for Det Europæiske Folkeparti (Kristelige Demokrater)

og De Europæiske Demokrater, om vejen frem mod bedre forhold for små og mellemstore virksomheder i Europa – Small Business Act, vil jeg gerne rose det store stykke arbejde, som min franske kollega fru Fontaine og det franske formandskab med minister Lagarde i spidsen har gjort. Der er akut behov for, at medlemsstaterne formelt bekræfter deres intention om at godkende SBA under Det Europæiske Råds møde i december 2008, der skal afholdes i Bruxelles. Dette skal sikre, at SBA har den høje prioritet, som er nødvendig, samtidig med at bestemmelserne deri gøres retligt bindende, hvorved der opnås en virkelig positiv virkning på forholdene for små og mellemstore virksomheder. Disse virksomheder danner grundlag for en meget væsentlig del af den økonomiske struktur og spiller uden tvivl en social rolle, da sådanne virksomheder har større fokus på den enkelte medarbejder. De er imidlertid skrøbelige og fortjener særlig opmærksomhed. Som en del af den interesse, EU må vise for sit velfærdsfremmende system, er det afgørende, at det støtter de små og mellemstore virksomheder.

Alessandro Battilocchio (PSE), skriftlig. – (IT) Jeg stemte for betænkningen. Små og mellemstore virksomheder er yderst centrale i Europas økonomi, både i forhold til vækst og innovation og til beskæftigelse. En politik, der støtter disse, er derfor ensbetydende med at sikre hele systemets stabilitet, hvilket er særlig vigtigt under den aktuelle verdensomspændende krise, som kun kan tackles ved at huske den reale økonomi. Vi bør derfor støtte enhver indsats, men vi må ikke glemme, at der stadig er langt igen, og at vi skal leve op til vores forpligtelser.

Bruno Gollnisch (NI), skriftlig. – (FR) Vi stemte for beslutningsforslaget om bedre forhold for små og mellemstore virksomheder inden for rammerne af "Small Business Act", fordi vi, som vi har sagt i årevis, er opmærksomme på den vigtige økonomiske rolle, som små og mellemstore virksomheder spiller i skabelsen af velstand og job.

Problemet er, at alt dette stadig er teoretisk. Det er den samme institution, Kommissionen, der opfordrer medlemsstaterne til at "tænke på de små virksomheder først", men som dernæst præsenterer en mere uigennemsigtig, uforståelig lovgivning samt administrative og lovgivningsmæssige restriktioner. Det er Kommissionen, som på trods af den forpligtelse, der påhviler den, forkludrer de konsekvensundersøgelser, som skal ledsage dens lovgivningsforslag. Det var Kommissionen, der gennemførte en politik om adgang til offentlige indkøbskontrakter med det resultat, at lokale små og mellemstore virksomheder systematisk udkonkurreres af store europæiske virksomheder i den hellige konkurrences navn. Det var Kommissionen, som i sin besættelse af skatteharmonisering indførte de nuværende restriktioner for momssatser.

Ja, det er blevet tid til endelig at prioritere alle disse små virksomheder og deres direktører og ansatte og først og fremmest at gøre dette i europæiske forordninger.

Adam Bielan (UEN), skriftlig. – (PL) Forbedring af små og mellemstore virksomheders situation i Europa og støtte til det europæiske charter for små virksomheder er af stor betydning for en effektiv udvikling af EU's økonomi og iværksætterånd, og jeg har derfor besluttet at støtte beslutningsforslaget.

Administrativ forenkling af virksomhedsopstart, forenkling af bestemmelser og afskaffelse af unødvendige love kan kun fremme processen med at få etableret små og mellemstore virksomheder, som giver beskæftigelse til millioner af mennesker.

Ilda Figueiredo (GUE/NGL), skriftlig. – (PT) Vi ved, at banksektoren og andre finansielle virksomheder modtager støtte, angiveligt for at undgå en krise i den finansielle sektor og de følger, som dette måtte have. Kapitalismens krise er imidlertid endnu mere udbredt og har allerede alvorlige følger, særligt inden for den del af økonomien, hvor mikrovirksomheder og små og mellemstore virksomheder er fremherskende.

Derfor støtter vi, selv om det er klart, at det kun er ved at bryde med de nuværende politikker vedrørende økonomisk liberalisering, at det er muligt at finde varige alternative løsninger, alle individuelle foranstaltninger, der kan lette den alvorlige situation, som tusindvis af mikrovirksomheder og små og mellemstore virksomheder befinder sig i.

Vi insisterer imidlertid på, at der først og fremmest skabes en gunstig atmosfære for mikrovirksomheder og små og mellemstore virksomheder gennem øget købekraft i befolkningerne, højere lønninger for arbejdstagerne og bedre pensionsfonde og -kasser.

Derfor vil vi med vores stemme gerne lige understrege vores ønske om, at dette ikke bare bliver endnu en luftspejling fra den propaganda, som er almindelig i disse tider. Denne støtte skal rent faktisk nå frem til mikrovirksomhederne og de små og mellemstore virksomheder og ikke sluges af bureaukrati.

Mieczysław Edmund Janowski (UEN), skriftlig. – (PL) Jeg ønsker at udtrykke min støtte til vedtagelsen af chartret for små virksomheder, der har til formål at forbedre situationen for sådanne virksomheder i EU. Det er velkendt, at små og mellemstore virksomheder spiller en vigtig rolle i den europæiske økonomi, idet de står for ca. 100 mio. job, og de udgør en stor indtægtskilde for medlemsstaterne og regionerne. Mange af disse virksomheder er aktivt involveret i at skabe innovation.

I denne sammenhæng er det vigtigt at anerkende, at der ikke er nogen begrundelse for de mange barrierer, som små og mellemstore iværksættere stadig står over for. Vi skal også huske, at sådanne virksomheder er meget følsomme over for øget konkurrence og alle økonomiske og administrative problemer. Enkle og klare retlige bestemmelser er afgørende for, at disse virksomheder fungerer ordentligt.

Derfor er der et uundgåeligt behov for indgriben fra Parlamentet, som med de hensigtsmæssige lovgivningsinstrumenter, det har til rådighed, kan reagere på de behov, der er konstateret, og bidrage til, at de resterende barrierer bliver fjernet. Det er ekstremt vigtigt, særligt i en tid med fortsat økonomisk kollaps, at sørge for adgang til finansieringskilder.

Jeg glæder mig over Den Europæiske Investeringsbanks forslag til en ny pakke, der tildeler 30 mia. EUR til lån til små og mellemstore virksomheder. Ikke desto mindre skal vi overveje at øge det beløb, da det vil have alvorlige konsekvenser for mange mennesker, hvis et stort antal små virksomheder går konkurs.

Jeg føler mig sikker på, at Rådet under disse omstændigheder vil godkende chartret for små virksomheder og kræve, at medlemsstaterne gennemfører bestemmelserne deri.

Andreas Mölzer (NI), skriftlig. – (DE) I efterhånden mange år har EU nu talt for – i det mindste på papiret – at fremme små og mellemstore virksomheder (SMV'er). Man skal sige, hvad man vil på papiret, men handlinger vejer tungere end ord. Små og mellemstore virksomheder står fortsat over for bureaukratiske hindringer, store virksomheder har fortsat let adgang til støtte, mens mellemstore virksomheder praktisk talt reduceres til ydmyge ansøgere. Lovgivningsmæssigt vanvid kvæler ofte små virksomheder, mens grupper af virksomheder har råd til eksperter, som hjælper dem med at benytte sig af ethvert smuthul.

Derfor skal EU-lovgivningen efter amerikansk eksempel underkastes en cost-benefit-analyse for små og mellemstore virksomheder, og afviklingen af bureaukrati skal fremmes for at fjerne talrige dyre afgifter i forbindelse med forpligtelser vedrørende orientering og underretning. Det forslag, der behandles, ser i hvert fald ud til at være et yderligere skridt i den rigtige retning, og derfor stemte jeg også for det.

James Nicholson (PPE-DE), skriftlig. – (EN) Hvis der nogensinde var behov for støtte til små og mellemstore virksomheder, er det nu. Det aktuelle økonomiske klima påvirker dem akut, uanset om det gælder vanskeligheder med at opretholde pengestrømmen eller virkningen af det faldende forbrug.

Vi skal sikre, at de små og mellemstore virksomheder under den aktuelle finanskriser stadig har adgang til tilstrækkelig finansiering, særligt nu, hvor bankerne ikke låner ud til små virksomheder. Mere generelt skal unødvendige administrative og bureaukratiske byrder fjernes. Små og mellemstore virksomheder udgør rygraden i Europas små økonomier såsom Nordirland. Vi skal opmuntre innovative iværksættere frem for at stille hindringer i vejen for dem såsom overdrevent bureaukrati.

"Small Business Act" er et skridt fremad, men den skal hurtigt godkendes af Rådet og gennemføres fuldt ud i medlemsstaterne, for at den får en rigtig positiv virkning.

Rareș-Lucian Niculescu (PPE-DE), skriftlig. – (RO) I det aktuelle vanskelige økonomiske klima kan små og mellemstore virksomheder i mange tilfælde være de første, som bliver påvirket, og det kan have yderst alvorlige konsekvenser.

Der er, i lyset af at små og mellemstore virksomheder i nogle medlemsstater såsom Rumænien står for mere end 60 % af BNP, behov for støtteforanstaltninger, de hilses velkommen og er frem for alt uopsættelige.

En anden foranstaltning, som hilses velkommen, er den nye bankpakke fra Den Europæiske Investeringsbank til et beløb af 30 mia. EUR, som er øremærket til lån til små og mellemstore virksomheder. Jeg håber virkelig, at disse lån vil være ligeså lettilgængelige for små virksomheder i de nye medlemsstater såsom Rumænien og Bulgarien.

Seán Ó Neachtain (UEN), skriftlig. – (GA) Vi skal helt bestemt rette vores opmærksomhed mod den store udfordring, det er at stabilisere og reformere det finansielle system. Men som repræsentanter for almindelige

mennesker i vores respektive lande er det også vores uopsættelige pligt at fokusere på den såkaldte "reale økonomi".

Europas befolkning lider i øjeblikket, fordi vi står midt i en økonomisk krise. Det ville være let fuldstændigt at tilslutte sig konservative politikker på dette tidspunkt, politikker der kun ville være rettet mod at stabilisere det finansielle system. Men i stedet for at gøre det skal vi fokusere på at genopbygge økonomien nedefra og op.

I det vestlige Irland er omkring 70 % af arbejdsstyrken beskæftiget i små virksomheder. Disse små virksomheder udgør den økonomiske puls i det vestlige Irland. Vi skal ikke alene beskytte disse virksomheder, vi skal også fremme iværksætterånd, vækst og udvikling inden for denne sektor. Derfor glæder jeg mig over de initiativer, der iværksættes af irske og europæiske institutioner for at støtte sektoren af små virksomheder. Jeg opfordrer den private sektor og finanssektoren samt de politiske beslutningstagere til at forsætte og føje yderligere til disse initiativer.

Athanasios Pafilis (GUE/NGL), skriftlig. – (EL) Den europæiske "Small Business Act" falder ind under den græsrods- og arbejdstagerfjendtlige Lissabonstrategi og EU's bestræbelser på at gøre det indre marked fuldstændigt på bekostning af arbejdstagerne og deres rettigheder.

Med lokkemad i form af nedsatte momssatser for lokalt leverede tjenesteydelser samt tjenesteydelser, som beskæftiger et stort antal arbejdstagere, prøver EU at presse de små og mellemstore virksomheder til at give deres samtykke til de store virksomheders valg, store virksomheder, der støtter planerne for at tjene deres egne interesser, ikke de små virksomheders eller de selvstændigt erhvervsdrivendes interesser.

Formanden for Kommissionen, José Manuel Barroso, fastlagde det reelle omfang af de virksomheder, som loven angår, hvilket han definerede som dem, der drager fuld fordel af det indre marked og ekspanderer til de internationale markeder for at udvikle sig til globale konkurrencedygtige virksomheder, og kommissær Günter Verheugen fremhævede lovens reaktionære ideologiske indhold ved at understrege, at det, som er vigtigt i den, er den sociale anerkendelse af forretningsfolk og den tiltrækningskraft, der er forbundet med at indlede en erhvervskarriere, for at ændre den negative opfattelse af forretningsfolks rolle og antagelsen om en iværksættelsesrisiko.

Forslagets substans ligger imidlertid i den nye dispensation til private europæiske virksomheder, som vil gøre det muligt for en "privat europæisk virksomhed" at drive handel i alle EU's medlemsstater og omgå de nuværende hindringer i form af social kontrol.

Nicolae Vlad Popa (PPE-DE), skriftlig. – (RO) Jeg stemte for dette beslutningsforslag om vejen frem mod bedre forhold for små og mellemstore virksomheder i Europa, da de er af grundlæggende betydning for EU's økonomi, herunder Rumæniens.

Små og mellemstore virksomheder står for mere end 100 mio. job og er en væsentlig faktor for økonomisk vækst.

Især nu under den økonomiske krise skal vi anvende alle de forhåndenværende midler for at støtte denne sektor, som kan skabe platformen for økonomisk genopretning.

Jeg støtter gennemførelsen af Den Europæiske Investeringsbanks nye pakke, som tilvejebringer 30 mia. EUR, som er øremærket til lån til små og mellemstore virksomheder. Jeg opfordrer også til, at denne pulje udvikles og øges i fremtiden.

Jeg mener, at det er af afgørende betydning, at også medlemsstaterne udtænker og gennemfører nationale foranstaltninger til støtte for de små og mellemstore virksomheder som supplement til de foranstaltninger, som træffes på europæisk niveau.

Luca Romagnoli (NI), skriftlig. – (IT) Jeg stemte for dette forslag til beslutning om bedre forhold for små og mellemstore virksomheder i Europa – Small Business Act. Jeg er fast overbevist om, at små og mellemstore virksomheder, der udgør mere end 90 % af virksomhederne i Europa, yder et afgørende bidrag til den økonomiske vækst i EU. Derfor har vi behov for en europæisk lov om små virksomheder, "Small Business Act", som kun kan være effektiv, hvis der i praksis på nationalt og europæisk plan eksisterer en forpligtelse til at gennemføre den. Desuden er jeg enig i, at vi skal opfordre Rådet til at bekræfte sin intention om officielt at godkende denne lov på det kommende rådsmøde for at sikre en rimelig og tilstrækkelig synlighed for sådan et vigtigt initiativ.

Andrzej Jan Szejna (PSE), *skriftlig*. – (PL) I dagens afstemning støttede jeg vedtagelsen af det beslutningsforslag, der har til formål at forbedre situationen for Europas små og mellemstore virksomheder.

Chartret for små virksomheder vil bidrage til udviklingen af den polske økonomi samt af den europæiske økonomi som helhed.

I øjeblikket er over 100 mio. europæere beskæftiget i små og mellemstore virksomheder. De udgør drivkraften i deres respektive økonomi. Det er min opfattelse, at beslutningsforslaget særligt nu i forbindelse med den økonomiske krise understreger behovet for at støtte bestemmelserne i chartret.

Genopretning af EU's økonomiske situation kræver mere end bare bistand til store finansielle institutioner. Vi har frem for alt brug for at træffe målrettede foranstaltninger til støtte for små og mellemstore virksomheder, foranstaltninger, der vil gøre det muligt for dem at håndtere ufuldkomne markeder og gøre det lettere for dem at drive forretning.

Chartret for små virksomheder vil naturligvis ikke løse deres problemer. Men det vil formulere de principper, der skal sikre ligebehandling af små og mellemstore virksomheder, og skabe de første rammer for en virksomhedsrettet politik.

– Fælles beslutningsforslag: EU's adfærdskodeks om våbeneksport (RC B6-0619/2008)

Jean-Pierre Audy (PPE-DE), *skriftlig*. – (FR) Jeg stemte for det fælles beslutningsforslag, der blev indgivet af seks politiske grupper om EU's adfærdskodeks om våbeneksport. Jeg er enig i de principper, i henhold til hvilke det er nødvendigt at forhindre uansvarlig våbeneksport gennem striks anvendelse af kodeksens kriterier for både virksomheder og nationale væbnede styrker og forhindre illegal våbenhandel ved at opfordre alle de medlemsstater, der endnu ikke har gjort dette, til at indarbejde EU's fælles holdning om kontrol med våbenmægling i deres nationale lovgivning. Vi skal tilskynde til, at der bliver foretaget undersøgelser af overtrædelser af våbenembargoer, og at der sker forbedring af kvaliteten af de oplysninger, som medlemsstaterne forelægger i forbindelse med årsberetningen om adfærdskodeksen. Når det er sagt, så skal vi ikke være naive – i den komplekse og farlige verden, som vi lever i, er dette følsomme emne, og det er derfor, jeg rejste mig for at opponere mod det mundtlige ændringsforslag, som hr. Pflüger stillede. I mine øjne er det for hurtigt at knytte en forbindelse mellem adfærdskodeksen, gennemførelsen af det kommende direktiv om overførsel af forsvarsrelaterede produkter inden for Fællesskabet og kontrollen med våbeneksport.

Glyn Ford (PSE), *skriftlig*. – Jeg støtter dette beslutningsforslag fuldt ud. Vedtagelsen af en fælles holdning om adfærdskodeksen om våbeneksport til tredjelande er afgørende for den ordentlige gennemførelse af det kommende direktiv om overførsel af forsvarsrelaterede produkter inden for Fællesskabet og for en officiel kontrol med våbeneksport.

Det er korrekt, at vi har behov for et solidt retsgrundlag for denne adfærdskodeks, som vil gøre det muligt for os igen at se på den nuværende våbenembargo mod Kina. Der er stadig problemer med Beijing, men de bør ikke i denne forbindelse sidestilles med Burma og Zimbabwe.

Pedro Guerreiro (GUE/NGL), *skriftlig*. – (PT) Inden for rammerne af det nuværende våbenkapløb og militariseringen af de internationale forbindelser, hvor USA, NATO og EU spiller en central rolle, vil ethvert initiativ, som bidrager – selv hvis det er begrænset og utilstrækkeligt – til at begrænse våbeneksport, være et skridt i den rigtige retning.

Det, som imidlertid kendetegner EU, er dets mulighed for at give fornyet fremdrift til "forsvarets Europa" (en eufemisme for intervention og aggression), bekræfte sin "målsætning om at styrke det strategiske partnerskab mellem EU og NATO" og tilpasse det til de aktuelle behov, idet man forsøger at supplere og styrke hinanden.

Man behøver bare kigge på udkastene til konklusioner fra Det Europæiske Råds møde den 11. og 12. december vedrørende styrkelsen af den europæiske sikkerheds- og forsvarspolitik (ESFP) – der forbereder EU-stormagternes holdning forud for NATO-topmødet i april næste år – som giver mulighed for et kvalitativt fremskridt i den såkaldte "europæiske sikkerhedsstrategi" (fra 2003) og for fastsættelsen af nye målsætninger til at "styrke og optimere den europæiske kapacitet" over de næste 10 år, "så EU i de kommende år er i stand til uden for sit område på én og samme tid at gennemføre en række civile missioner og militære operationer af forskelligt omfang, svarende til de mest sandsynlige scenarier".

Athanasios Pafilis (GUE/NGL), *skriftlig*. – (EL) På et tidspunkt, hvor EU's arbejdstagere betaler urimeligt store beløb til finansieringen af forsvarsprogrammer og udviklingen af militær forskning, på et tidspunkt, hvor EU's våbenindustri vokser, og "lovligt" salg af alle de typer våben, der fremstilles, sikrer virksomhederne

enorme fortjenester, på et tidspunkt, hvor EU som helhed til stadighed militariseres, på et tidspunkt, hvor folk lider under den nye orden, som EU aktivt deltager i sammen med USA og NATO, kan vi kun opfatte forhandlingen og den anmodning, der er fremsat, om godkendelse af en fælles EU-holdning, og vedtagelsen af foranstaltninger til gennemførelse af EU's såkaldte adfærdskodeks om våbeneksport som ironisk.

Den stigning i imperialistisk aggression og konkurrence, som næres yderligere af den kapitalistiske finanskrise, har ført til en stigning i militærudgifterne i en grad, der endda har overgået den kolde krig. Ud fra dette synspunkt er bestræbelserne på at håndhæve bestemmelser vedrørende våbeneksport et forsøg på at håne og vildlede befolkningen.

De europæiske arbejdstageres svar bør være at kæmpe mod EU's militarisering, EU-hæren og forsvarsprogrammerne, at stå sammen og kæmpe mod et krigselskende EU.

– Betænkning af Staes (A6-0427/2008)

Jean-Pierre Audy (PPE-DE), skriftlig. – (FR) Jeg stemte for min belgiske kollega hr. Staes' initiativbetænkning om Revisionsrettens særberetning nr. 8/2007 om det administrative samarbejde vedrørende merværdiafgift. Selv om vi bør hilse denne særberetning fra Revisionsretten velkommen, er dens konklusioner foruroligende i mange henseender, særligt i lyset af iagttagelserne om, at forordning (EF) nr. 1798/2003 om administrativt samarbejde vedrørende merværdiafgift ikke er et effektivt administrativt samarbejdsværktøj, idet flere medlemsstater står i vejen for gennemførelsen deraf, og at Kommissionens rolle er begrænset. Det er imidlertid afgørende, at Kommissionen indleder overtrædelsesprocedurer mod de medlemsstater, som forsinker overførslen af oplysninger. Kommissionens forslag om at ændre momsdirektivet og forordningen om administrativt samarbejde vedrørende moms er en god ting. Jeg støtter oprettelsen af en taskforce bestående af Kommissionens kompetente tjenestegrene, Generaldirektoratet for Beskatning og Toldunionen og Det Europæiske Kontor for Bekæmpelse af Svig (OLAF).

David Martin (PSE), skriftlig. – (EN) Jeg hilser denne betænkning, som baner vejen for fælles tiltag fra Europa vedrørende opnåelse af nøjagtige tal for momssvig, og hvad det koster Storbritannien hvert år, velkommen.

– Betænkning af Gurmai (A6-0435/2008)

Robert Atkins (PPE-DE), skriftlig. – (EN) Mine britiske konservative kolleger og jeg støtter fuldt ud en forbedring af kvinders stilling på alle samfundets områder. Vi mener, at kvinder skal have lige muligheder på mange af de områder, der er angivet i betænkningen. Vi mener også, at kvinder skal spille en væsentlig rolle i politik. Vi forstår, at der er specifikke problemer, som skal løses på Balkan, og opfordrer de nationale myndigheder til at træffe foranstaltninger til at forbedre mulighederne for kvinder.

Vi er imidlertid bekymrede over opfordringen til indførelse af kønskvoter, som vi ikke mener er vejen frem for hverken kvinder eller mænd. Vi støtter heller ikke oprettelsen af Det Europæiske Institut for Ligestilling mellem Mænd og Kvinder.

Alessandro Battilocchio (PSE), skriftlig. – (IT) Jeg stemte for betænkningen. Opnåelse af ligestilling mellem kønnene er en vigtig forudsætning for alle de lande, der er kandidater til tiltrædelse til EU. Balkans turbulente historie gør handling og overvågning af situationen vanskeligere. Selv om der sker fremskridt med demokratiseringsprocessen, mangler der stadig meget. På det østlige Balkan lider mange kvinder fortsat under forskelsbehandling og lever under fysisk, økonomisk og socialt usikre betingelser. Lovrammerne bør derfor forbedres yderligere.

I den forbindelse kan ratificeringen af FN-konventionen af 18. december 1979 om afskaffelse af alle former for diskrimination imod kvinder (CEDAW) ikke længere udskydes. Ved at afskaffe alle former for vold og ulighed skal det være vores mål at sikre kvinder deres ret, ikke kun til at være lige i forhold til mænd, men også til uden nogen form for begrænsning at udtrykke den kompleksitet og rigdom, som er en del af det at være kvinde, i alle livets aspekter.

Adam Bielan (UEN), skriftlig. – (PL) Jeg har støttet fru Gurmais betænkning, der beskriver kvindernes situation på Balkan, fordi den rejser væsentlige emner, som desværre ikke kun angår denne region og ikke drejer sig om isolerede tilfælde.

Det vigtigste punkt er at standse bølgen af forbrydelser mod kvinder. Vold i hjemmet, seksuel udnyttelse og frem for alt handel med kvinder og børn er almindeligt forekommende i dag.

Charlotte Cederschiöld, Christofer Fjellner og Gunnar Hökmark (PPE-DE), skriftlig. – (SV) Vi har valgt at stemme for betænkningen, da den handler om en række meget vigtige emner i forhold til kvindernes situation på Balkan. Vi vil dog gerne gøre det klart, at vi er modstandere af krav om at indføre kønskvoter. Den måde, hvorpå politiske partier og nationale parlamenter vælger at organisere sig, er ikke noget, der skal bestemmes af EU, men af partierne og parlamenterne selv.

Edite Estrela (PSE), skriftlig. – (PT) Jeg stemte for Gurmai-betænkningen om kvindernes situation på Balkan, fordi den sætter fokus på, at kvinderne i denne del af Europa på trods af økonomisk vækst fortsat oplever utallige former for forskelsbehandling.

Jeg mener, at de forskellige anbefalinger i denne betænkning, hvis de gennemføres, er en model for ændring af den nuværende situation, fremme af bedre social beskyttelse og tilskyndelse til større deltagelse for kvinderne i disse lande. Det er tilfældet med de foranstaltninger, der er rettet mod at bekæmpe problemerne med vold i hjemmet og lønforskelle, foranstaltninger til positiv forskelsbehandling såsom kvotesystemet og børnepasnings- og ældreplejefaciliteter med henblik på at hjælpe med at afskaffe begrænsningerne for disse kvinders adgang til arbejdsmarkedet osv.

Jeg vil også gerne understrege den vigtighed, som betænkningen tilskriver investering i uddannelse som et middel til drastisk at reducere udbredelsen af stereotyper og hjælpe med at forberede fremtidige generationer til et mere rimeligt og retfærdigt samfund.

Avril Doyle (PPE-DE), skriftlig. – (EN) Jeg hilser fru Gurmais betænkning, som gør meget for at dokumentere fremskridtene i forhold til kvinders rettigheder i det vestlige Balkan, varmt velkommen. Idealet om ligestilling mellem kønnene er noget, vi som parlamentsmedlemmer skal være meget engagerede i og gøre alt, hvad der står i vores magt, for at støtte. Opnåelsen af lige forhold for mænd og kvinder er afgørende for at sikre fuldstændig overholdelse af menneskerettighederne, og jeg er sikker på, at der vil ske yderligere fremskridt i forbindelse med opfyldelsen af EU's acquis.

Jeg noterer mig med bekymring de uforholdsmæssige farer, som kvinder er udsat for i forhold til vold i hjemmet, menneskehandel og tvungen prostitution. Jeg støtter fuldt ud de punkter, der handler om at bekæmpe menneskehandel og forskelsbehandling af romakvinder, og jeg så meget gerne, at de enkelte lande i det vestlige Balkan tager alvorligt fat på disse problemer.

Ilda Figueiredo (GUE/NGL), skriftlig. – (PT) Selv om der er aspekter i de generelle politiske holdninger til regionen, som vi ikke fuldt ud kan tilslutte os, er vi enige i den vigtighed, der tilskrives kvinders rolle, og behovet for at sikre lige rettigheder og lige muligheder, hvad angår adgang til arbejdsmarkedet. De er en forudsætning for kvinders økonomiske uafhængighed, for national økonomisk vækst og for kampen mod fattigdom, hvor kvinder er mere sårbare end mænd.

Som det fastslås i betænkningen, blev kvinder uforholdsmæssigt hårdt ramt af nedskæringer i sociale tjenesteydelser og offentlige udgifter såsom sundhedspleje, børnepasning og pasning af familien, fordi, som det påpeges, disse goder og tjenesteydelser, der tidligere stod til rådighed og var uafhængige af løn, gjorde det muligt for kvinder at deltage i lønnet beskæftigelse og dermed forene arbejdsliv og familieliv.

Der er imidlertid behov for særlige foranstaltninger, der er rettet mod at forhindre feminisering af de lavtlønnede sektorer, herunder i landområder, lønforskelle mellem kønnene og behovet for at sikre tilgængelige og prismæssigt overkommelige børnepasnings- og ældreplejefaciliteter. Vigtigheden af psykologisk og fysisk rehabilitering af kvindelige krigs ofre er iøjnefaldende.

David Martin (PSE), skriftlig. – (EN) Jeg hilser denne betænkning, som afdækker de aktuelle problemer i forhold til kvindernes situation på Balkan såsom manglen på opdaterede statistikker for ligestilling mellem kønnene, velkommen. Betænkningen fremhæver, at det ofte er i disse lande, at menneskehandel, fattigdom og hjemlige lønforskelle opstår.

Miroslav Mikolášik (PPE-DE), skriftlig. – (EN) Kvindernes situation i Balkanlandene skal behandles, samtidig med tiltrædelsesforhandlingerne fortsætter. Eftersom mit parti, PPE-DE, er grundlagt på idealerne om lighed og frihed for alle mennesker, mener jeg, at det er Parlamentets rolle at fungere som forkæmper for de grundlæggende rettigheder, som vi mener bør sikres alle mennesker, særligt i de forskellige kandidatlande. Det er klart, at det sande demokrati kun findes, når alle borgerne i en nation har lige rettigheder og lige muligheder. Kvinderne i Balkanlandene halter bagefter i politisk, økonomisk og social sammenhæng. Som læge opfatter jeg dette som særlig vigtigt inden for området kvinders sundhed, da forskelsbehandling mellem kønnene skaber en alvorlig mangel på fremskridt inden for medicinske områder som livmoderhalskræft,

brystkræft og psykologisk rehabilitering efter seksuel vold. Jeg opfordrer Parlamentet til at handle ansvarligt for at sikre kvinderne i Balkanlandene, at deres stemme bliver hørt.

Hélène Goudin og Nils Lundgren (IND/DEM), skriftlig. – (SV) Vi deler ordførerens bekymring, hvad angår sårbarheden for kvinderne på Balkan. Der er tydeligvis et stort behov for at træffe foranstaltninger til håndtering af en række problemområder. Vi tilslutter os adskillige af de formuleringer, der er rettet mod at sikre lighed i regionen, adgang til børnepasning og ældrepleje, vigtigheden af at bekæmpe stereotyper og forskelsbehandling samt nødvendigheden af, at disse lande, som arbejder hen imod EU-medlemskab, opfylder Københavnskriterierne.

Samtidig er vi kritiske over for den måde, hvorpå Parlamentet utrætteligt søger at opnå indflydelse og politisk magt på bekostning af de nationale parlamenter. Der er klare formuleringer i denne betænkning, der også anbefaler vidtrækkende indblanding i Balkanlandenes indre anliggender, en udvikling, som Junilisten er stærkt imod.

Vi støtter en række af intentionerne i både udvalgets betænkning og i det alternative beslutningsforslag. Efter nøje overvejelse valgte Juniliste derfor at stemme for det alternative beslutningsforslag.

Zita Pleštinšá (PPE-DE), skriftlig. – (SK) EU arbejder for at forbedre situationen på Balkan, fordi det er af stor vigtighed for EU at etablere en varig fred i denne del af Europa. Jugoslaviens sammenbrud, broderkrige, etniske konflikter, politisk og økonomisk omstilling og oprettelsen af nye stater har medført, at Balkanlandene lider under mange traumer. I løbet af de sidste to årtier har de gennemgået dramatiske ændringer med det klare mål at opnå EU-medlemskab. Kroatien og Den Tidligere Jugoslaviske Republik Makedonien er blevet kandidatlande. Albanien, Bosnien-Herzegovina, Montenegro, Serbien og Kosovo i henhold til FN's Sikkerhedsråds resolution 1244 er mulige kandidatlande. Udsigten til tiltrædelse til EU er en stor motivationsfaktor for at skabe politikker og spiller en vigtig rolle i gennemførelsen af målsætningerne. Derfor er sikring af kvinders rettigheder et centralt krav, at disse lande også skal leve op til.

Kvinder, der har været ofre for krigen, deltager aktivt i stabilisering og konfliktløsning. Kvinder skal have lige adgang til arbejdsmarkedet og kvalitetsjob. Det er vigtigt, at de får chance for at engagere sig i den politiske proces. Samme tilgang bør benyttes i forhold til medierne og internettet.

Jeg stemte for Zita Gurmais betænkning, hvori der fokuseres på ligestillings spørgsmål og situationen for de kvinder, der bor på Balkan. Jeg tror på, at Kommissionen bl.a. på grundlag af henstillingerne i denne betænkning vil yde førtiltrædelsesassistance til styrkelse af kvinders rettigheder på Balkan, særligt gennem ngo'er og kvindeorganisationer.

Anna Záborská (PPE-DE), skriftlig. – (SK) Jeg har stemt for dette forslag, selv om jeg har visse forbehold over for oprettelsen af kønskvoter. Selv om nogle parlamentsmedlemmer mener, at det er den bedste måde til at sikre kvinders deltagelse i det politiske og offentlige liv, repræsenterer det efter min mening positiv forskelsbehandling og en vis undervurdering af kvinder. Kvindernes deltagelse i demokratiseringen af Balkanregionen er afgørende. En løsning af situationen på Balkan kræver en helhedspræget vision, der involverer bidrag fra både mænd og kvinder. Kvinder skal have lige adgang til arbejdsmarkedet, herunder adgang til topstillinger, og de skal modtage en passende løn for deres arbejde, på samme niveau som mænd. Hvis der er lovgivningsmæssige hindringer for ligestilling af mænd og kvinder, skal disse fjernes. Vi skal også søge at ændre de negative forestillinger om kvinder, der er opstået gennem kulturelle forskelle og racemæssig og etnisk forskelsbehandling.

I lyset af den lange periode med militære konflikter i regionen er der behov for at tage særlig hensyn til den psykologiske og fysiske rehabilitering af kvinder, som ofte har været udsat for seksuelt misbrug og vold. Respekt for menneskerettighederne for både mænd og kvinder bør være det primære kriterium for en fremtidig tiltrædelse af kandidatlandene på Balkan til EU.

Bernard Wojciechowski (IND/DEM), skriftlig. – (PL) Kvinderne på Balkan har lidt meget i de seneste år. De har oplevet krig og mistet deres kære. Mange kvinder har fået fysiske og følelsesmæssige ar. Da krigen var slut, opstod der nye farer. Her mener jeg menneskehandel, prostitution og pornografi, der alt sammen skal bekæmpes.

Den vanskelige situation, der hersker i Balkanlandene, har betydet, at kvinderne, selv om de udgør mere end halvdelen af befolkningen, stadig betaler den høje pris for krisen. Bortset fra i Slovenien får kvinder langt mindre i løn end mænd i disse lande. Kvinderne har også lidt som følge af budgetnedskæringer, primært i forhold til begrænset finansiering til sundhedsydelser og familiestøtteordninger. Fællesskabet bør støtte disse

lande. Det bør give disse kvinder mulighed for et værdigt liv i overensstemmelse med lokale traditioner og lokal religion og kultur.

– Betænkning af Kindermann (A6-0434/2008)

Šarūnas Birutis, *skriftlig*. – (LT) Rådets direktiv om beskyttelse af vilde fugle (79/409/EØF) fra 1979 og de heraf afledte foranstaltninger til beskyttelse af deres ynglesteder har ført til en overproportional vækst i skarvpopulationen, der i mellemtiden har bosat sig langt ud over sine traditionelle ynglesteder i regioner, hvor de tidligere ikke fandtes.

Denne overbestand i mange regioner i EU har ført til umiddelbare påvirkninger af de lokale fiskepopulationer og det lokale fiskeri, og dermed er skarver blevet et problem på europæisk niveau. Skarver indtager 400-600 g fisk dagligt, og de fanger mere end 300 000 t fisk i europæisk farvand på et år. I mange medlemsstater svarer det til adskillige gange den mængde spisefisk, som den professionelle indlandsfiskeri- og fiskerisektor leverer. Samlet set vil akvakulturproduktionen af fiskevarer i Frankrig, Spanien, Italien, Tyskland, Ungarn og Den Tjekkiske Republik være på mindre end 300 000 t.

I betragtning af skarvens store bevægelighed som trækfugl synes en koordineret handlingsplan eller styringsplan for hele Europa at være den eneste måde til at nå målsætning, og dette skal på ingen måde ses som stående i modsætning til direktivet af 1979 om beskyttelse af vilde fugle.

Avril Doyle (PPE-DE), *skriftlig*. – (EN) Kindermann-betænkningen har en europæisk plan for forvaltning af skarver som sit primære emne. Skarver lever udelukkende af fisk, og på grund af den store bestand (anslås til 1,8 mio. i Europa) har de en væsentlig indvirkning på lokale fiskebestande, både vildtlevende fisk og fisk i dambrug. Skarver er omfattet af direktivet om vilde fugle, og i de senere år har der været mange diskussioner om, hvordan konflikten om den væsentlige indvirkning på fiskeriet skal løses. Nogle medlemsstater har vedtaget individuelle planer, men jeg er ligesom ordføreren af den mening, at den eneste effektive løsning er en europæisk plan for forvaltning af skarver, f.eks. forskning i immuno-kontraception?

Duarte Freitas (PPE-DE), *skriftlig*. – (PT) Vedtagelsen af en europæisk plan for forvaltning af skarver lader til at være den mest bæredygtige løsning med henblik på at reducere den skadelige effekt, som disse dyr har på fiskeriressourcerne i nogle regioner i EU. Skarver, som har en daglig næringsoptagelse på 400-600 g fisk, fortærer over 300 000 t fisk i europæiske farvande hvert år, hvilket er mere end akvakulturfiskeproduktionen i Frankrig, Spanien, Italien, Tyskland, Ungarn og Tjekkiet til sammen. Selv om det primære ansvar inden for dette område ligger hos medlemsstaterne og deres underordnede strukturer, er de rent lokale og/eller nationale foranstaltninger som vist ikke i stand til effektivt at reducere skarvers påvirkning af de europæiske fiskebestande. Et fælles retligt bindende tiltag, der accepteres og gennemføres i hele Europa, anses derfor for at være en ideel løsning for at garantere de centrale mål i dette direktiv, særlig den pågældende fuglearts "gode bevaringsstatus" samt en mangfoldig gruppe af fiskearter. Forsvaret af fiskeres og dambrugeres legitime interesse i en erhvervsmæssig udnyttelse af fiskebestandene er en anden og ikke mindre vigtig faktor, som vil kunne beskyttes via en tilgang af denne art...

(Indlæg forkortet i henhold til forretningsordenens artikel 163)

Mikel Irujo Amezaga (Verts/ALE), *skriftlig*. – (ES) Der findes meget pålidelige data, som viser, at den europæiske bestand af storskarver, der overvintrer i indre farvande, mellem 1970 og 1995 voksede fra under 10 000 fugle til ca. 400 000. Nogle siger nu, at der er over en million skarver, som overvintrer i de europæiske indre farvande, selv om andre forskere anser dette for at være et temmelig oppustet tal. I et svar på en skriftlig forespørgsel bebudede kommissær Dimas udarbejdelsen af en handlingsplan for den beslægtede middelhavstopskarv, selv om der efter min mening ikke blev givet tilstrækkelig mange detaljer om metoderne til fordrivelse af fuglene, herunder carbidkanoner. Disse er blandt de forskellige foranstaltninger, der træffes på dette område.

David Martin (PSE), *skriftlig*. – (EN) Jeg støtter denne betænkning, hvori der stilles forslag om en koordineret handlingsplan, der skal sikre, at hele Europa overholder direktivet om beskyttelse af vilde fugle, og samtidig bevare fiskearterne samt forsvare fiskernes interesser.

Zita Pleštinšká (PPE-DE), *skriftlig*. – (SK) Bestanden af skarver i Europa er i de sidste 25 år tyvedoblet og anslås i dag til at ligge på næsten 1,8 mio. fugle. Skarvernes indvirkning på fiskebestandene er blevet bekræftet i flere tilfælde i forbindelse med iktyologiske undersøgelser samt fangststatistikker inden for EU.

Jeg stemte for Heinz Kindermanns betænkning. Jeg traf min beslutning på grundlag af et andragende fra medlemmerne og tilhængerne af den slovakiske fiskeriunion, som blev indgivet til Europa-Parlamentet. På baggrund af de påviselige og vedvarende skader på dambrug som et resultat af det hastigt stigende antal skarver på EU's territorium stilles der i andragendet krav om en ændring af Rådets direktiv 79/409/EØF.

Muligheden for i henhold til den nuværende lovgivning at give undtagelsesvis tilladelser til at skyde skarver er ikke et passende instrument for en effektiv håndtering af denne sag, da disse i praksis er meget svære at opnå. Ligeledes viser erfaringerne, at ikkedødelige metoder til forstyrrelse af skarver på floder er ineffektive.

Europa-Parlamentet opfordrer Kommissionen til at forelægge en plan for forvaltningen af bestandene af skarver, der omfatter flere etaper og er koordineret på EU-plan, med det formål at begrænse det stigende antal skader på fiskebestandene, fiskeriet og akvakulturen forårsaget af skarver.

Jeg mener, at Europa-Parlamentet vil bidrage til at finde en løsning, der med henblik på bevarelsen af fiskebestandene og fiskeriets socioøkonomiske betydning vil tilfredsstille fiskere over hele Europa, herunder 120 000 aktive fiskere i Slovakiet.

Luca Romagnoli (NI), skriftlig. – (IT) Jeg stemte for forslaget om at udarbejde en europæisk plan for forvaltning af skarver med henblik på at minimere skarvernes stigende indvirkning på fiskebestande, fiskeri og akvakultur. Det er yderst vigtigt at reducere bestanden af disse fugle, der fortærer over 300 000 t fisk i europæiske farvande hvert år (svarer til næringsoptagelsen i Frankrig, Spanien, Italien, Tyskland, Ungarn og Tjekkiet til sammen). Den aktuelle situation er afledt af direktiv 79/409/EØF, som har ført til en overproportional vækst i skarvpopulationen. Denne lov har således haft en direkte indvirkning på de lokale fiskebestande og fiskeriet, og derfor er skarverne blevet et problem for Europa. Derfor er jeg enig med ordføreren i forslaget om en koordineret handlingsplan eller forvaltningsplan på europæisk niveau, også med tanke på skarvens meget store bevægelighed som trækfugl, forudsat at det på ingen måde er i strid med formålene med direktivet af 1979 om beskyttelse af vilde fugle.

Catherine Stihler (PSE), skriftlig. – (EN) Jeg havde nogle indledende forbehold over for Kindermann-betænkningen, særligt i forhold til hvorvidt en europæisk plan var nødvendig eller ej, i betragtning af at skarver ikke udgør et problem i hele Europa, og referencen til skarven som en jagtbar art på listen i bilag II i direktivet om beskyttelse af vilde fugle. Referencen til skarven som en jagtbar art på listen blev fjernet i udvalget, og i den endelige betænkning stilles der krav om udvikling af retningslinjer, bedre oplysninger og overvågning samt mere debat.

På dette grundlag støtter jeg hr. Kindermanns betænkning.

9. Stemmerettelser og -intentioner: se protokollen

10. Meddelelse om Kommissionens reaktion på Parlamentets udtalelser og beslutninger: se protokollen

11. Afgørelser vedrørende forskellige dokumenter: se protokollen

12. Fremsendelse af beslutninger vedtaget under dette møde: se protokollen

13. Tidspunkt for næste møde: se protokollen

14. Afbrydelse af sessionen

Formanden. – Jeg erklærer Europa-Parlamentets session for afbrudt.

(Mødet hævet kl. 12.50)